DE PHOTIO ET ARETHA LEXICORVM SCRIPTORIBVS

DISSERTATIO INAVGVRALIS
QVAM
CONSENSV ET AVCTORITATE
AMPLISSIMI PHILOSOPHORVM ORDINIS
IN
VNIVERSITATE FRIDERICIA GVILELMIA RHENANA
AD
SVMMOS IN PHILOSOPHIA HONORES RITE IMPETRANDOS
SCRIPSIT

PETRVS BECKER
BONNENSIS

PROMOTVS DIE VI MENSIS AVGVSTI ANNI MCMIX

BONNAE
TYPIS CAROLI GEORGI TYPOGRAPHI ACADEMICI
MCMIX

DE DISSERTATIONE AD ORDINEM RETTVLIT

A. ELTER

AVGVSTO BRINKMANN

ANTONIO ELTER

FRIDERICO MARX

FELICI SOLMSEN

Argumentum.

Conspectus siglorum.

Ba.	= συναγωγὴ λέξεων χρησίμων in Bachmanni anecd. vol. I.
Boysen	= Lexici Segueriani Συναγωγὴ λέξ. χρησ. inscripti pars prima ex cod. Coisl. 347 ed. a K. Boysen Marp. 1891.
Bekk.	= Anecdota Bekkeri.
II—V Bekk.	= lexica Segueriana II—V, edita in anecd. Bekk.
EGen	= Etymologicum Genuinum.
EGud	= Etymologicum Gudianum.
EM	= Etymologicum Magnum.
Herodian. ed. Lob.	= Herodiani excerpta in Lobeckii Phrynicho.
Herodian. ed. Ltz.	= Herodiani technici reliquiae coll. A. Lentz.
Phryn. ed. Bekk.	= Phrynichi excerpta in anecd. Bekk.
Phryn. ed. Lob., ed. Rutherf.	= Phrynichi eclogae ed. Lobeck, Rutherford.
P	= Photii lexicon ed. R. Porson. Lips. 1823.
P (R)	= Der Anfang d. L. d. Phot. ed. R. Reitzenstein.
Poll.	= Pollucis onomasticon.
Reitzenstein Anf.	= Der Anf. d. Lex. d. Ph. ed. R. Reitzenstein.
Reitzenstein Gesch.	= Geschichte der Griechischen Etymologika scr. R. Reitzenstein. cf. eundem in Pauly — Wiss. encycl. s. v. Etymologika
Σ	= Συναγωγὴ λέξ. χρησ. qua Photius utitur.
Suid.	= Suidae lexicon.
Tim.	= Timaei lexicon vocum Platonicarum.
Zonar.	= Zonarae lexicon ed. Tittmann.

I.

De ratione inter Photii lexicon et bibliothecam intercedente.

Viri docti quantum videmus ad unum omnes inter se consentire videntur, eam interesse rationem inter Photii bibliothecam quae vocatur eiusque lexicon, ut lexicon post bibliothecam ab eo conscriptum sit. Atque ita concludere est revera paene necessarium; nam quid simplicius quidve magis consentaneum? Ipse Photius in bibliotheca testatur inde a codice 145 usque ad codicem 158, se lexica Helladii, Pollionis, Iuliani, Philostrati, Diodori, Timaei, Aelii Dionysii, Pausaniae, Boethi, Dorothei, Moeridis, Phrynichi alia nonnulla perlegisse, ac sunt in lexico eius glossae et poeticae et Atticae atque Platonicae. Cur illum tot lexica tractavisse putabimus, nisi ut ipse ex iis novum componeret? Qua de causa Naber in prolegomenis editionis Photiani lexici, velut si res apertissima et quaestione ne digna quidem sit, demonstrare studet, excepto Phrynicho[1]) omnes fere lexicorum scriptores, quorum opera in bibliotheca recensentur, a Photio in lexico conficiendo adhibitos esse. Sed omnia, quae Naber attulit, non multum valent, quia putabat Suidam ex Photio pendere et συναγωγὴν λέξεων χρησίμων, quam Bachmann edidit, nihil esse nisi excerptum lexici Photiani. Bachmannianum autem non ex Photii lexico prodiit, sed codex συναγωγῆς est, qua maxime nisus Photius lexicon suum condidit[2]), et Suidas non Photio sed eadem ac Photius συνα-

1) Hanc opinionem, quam Wentzel probavit, Reitzenstein Anf. p. XXXIX sq. acute impugnat.

2) cf. Boysen De Harpocr. lexici fontibus quaest. sel., diss. Kiel. 1876 p. 34 sq. Cohn in Fleck. annal. suppl. XIII p. 813. Reitzenstein Anf. p. XLVI.

γωγῇ utitur[1]). Atque cum Naber multas glossas lexici Photiani illis lexicorum scriptoribus tribueret, quorum nomina in bibliotheca leguntur, hae autem glossae maximam partem ex συναγωγῇ descriptae sint, quia in Bachmanniano et in Suida occurrunt, hac ratione non effecit, ut quis opinionem suam, lexicon Photii post bibliothecam esse scriptum, probaret.

Multo cautius Reitzenstein Anf. p. XLVIII iudicavit: „Dass Photius eine Anzahl antiker Lexika noch selbst zur Verfügung hatte, wissen wir aus seiner Βιβλιοθήκη. Doch wird von einer direkten Benutzung nur bei den Glossen die Rede sein können, welche er allein bietet. Schon diejenigen, welche er mit Suidas gemeinsam hat, während sie bei B fehlen, hat er durch eine Mittelquelle übernommen.“ Eandem opinionem profitentur Wentzel l. d. p. 482 et Cohn[2]), cuius verba describere liceat: „Den Grundstock (lexici Photiani scil.) bildet eine Bearbeitung der συναγωγὴ λέξεων χρησίμων (Lex. Bachmann.), in der diese durch Excerpte aus folgenden Quellen erweitert war: 1. aus den Atticisten Aelius Dionysius und Pausanias, 2. aus Harpokration (Epitome), 3. aus dem 4. und 5. Bekkerschen Lexikon, 4. aus den Platonglossaren des Boethos und Timaeos, 5. aus dem Homerlexikon des Apollonios Sophistes. Neben dieser Hauptquelle benutzte Photios einige von den Werken, die er in seiner Bibliothek besass, Aelius Dionysius und Pausanias (Bibl. cod. 152, 153), Boethos (cod. 154, 155) und eines seiner Rednerlexika (Iulianos? cod. 150). Diese selbständigen Zusätze sind häufig unter Störung der alphabetischen Reihenfolge eingeschoben und erklären die grosse Zahl von Doppelglossen (besonders atticistischen). Nur ganz vereinzelt sind Glossen aus Diogenian und Cassius Longinus (Wentzel p. 482).“ Hisce igitur doctissimis viris multisque aliis, quos enumerare longum est, constat, bibliothecam ante lexicon esse scriptam.

---

1) cf. Roellig Quae ratio inter Photii et Suidae lexica intercedat, dissert. Halens. VIII p. 15 sq. Boysen l. d. p. 36 sq. Wentzel in act. acad. Berol. XXVI (1895) p. 479 sq.

2) Cohn Griech. Lexikographie in I. Muelleri encycl. vol. II 1 (1900) p. 594.

Sed cur verba facimus in re dilucidissima? Nonne ipse Photius in bibliotheca apertis verbis nos docet, se lexicon post bibliothecam scripsisse?[1]) Quidnam aliud volunt sibi verba, quae legimus bibl. p. 100a 8: Εἰ δέ τις ἐκείναις ταῖς δυσὶν ἐκδόσεσιν (Aelii Dion. scil.) καὶ τὴν Παυσανίου ἐγκατατάξας ἓν ἀπεργάσαιτο σύνταγμα — ῥᾷστον δὲ τῷ βουλομένῳ — οὗτος ἂν εἴη τὸ κάλλιστον καὶ χρησιμώτατον τοῖς ἀναγινώσκουσι τὰς Ἀττικὰς βίβλους σπούδασμα εἰσενηνεγμένος. His verbis quamquam patriarcha lexicon vocum Atticarum tantum in animo habet, ipsius autem glossarium multo est uberius, tamen tot glossae Atticae in eo insunt, ut iure concludere videaris, Photium suum opus respexisse. Quam ob rem Naber (prol. p. 25) recte iudicasse videtur: „Patriarcham in lexico illud ipsum praestitisse, quod aliis suaserat et utramque recensionem (Aeliani operis) cum Pausaniae et Boethi lexicis, aliis quibusdam, composuisse in unum.“

Attamen antequam illam opinionem sequamur, inquirendum erit, quibus temporibus lexicon et bibliotheca conscripta sint. Photius circa annum 820 natus[2]) bibliothecam scripsit brevi ante annum 858, priusquam, ut ipse in praefatione ad Tarasium fratrem exponit, legatus in Syriam mitteretur. In quaestione autem ad Amphilochium XXI (Migne, Patrol. Graec. vol. CI p. 153 C) dicit se paene adulescentulum multum in lexicographia elaborasse: οἷα δὴ καὶ ἡμῖν ἐπράχθη τὴν τῶν μειρακίων ἡλικίαν, ὡς καὶ αὐτὸς οἶσθα, παραλλάττουσι. Paullo igitur post vicensimum annum vitae suae, i. e. inter annos 840 et 850 Photius lexicon collegisse videtur[3]). Sed haec verba ad lexicon quod nos tenemus spectare Krumbacher (l. d. p. 519) negat: „Allein diese Worte lauten viel zu unbestimmt, um sie mit Sicherheit auf unser Lexikon zu beziehen. Photios sagt seinem Adressaten damit nur, dass er sich in seiner Jugend viel mit solchen grammatisch-lexikalischen Dingen beschäftigt habe, wie sie in der genannten Quaestio Amphilochiana vor-

1) cf. Krumbacher Byz. Lit. p. 519.

2) J. Hergenroether Photius, Patriarch v. Konst. Ratisbonae 1867—69. I p. 316.

3) Hergenroether III p. 9 adn. 1.

kommen. Wollte er auf ein bestimmtes Werk hindeuten, so hätte er sich genauer ausgedrückt." Contra Diels [1]) demonstravit, omnes glossas et res grammaticas, quae in quaestione Amph. docentur, ex suo ipsius lexico sumpsisse patriarcham. Nil aliud igitur ni fallor respexit, nisi illud lexicon suum, quo ipse in quaestione utitur. Confecit ergo lexicon, cum adulescens esset, multo ante bibliothecam conscriptam. At lexica certe etiam antea legit; inseruit enim glossas Atticistarum et oratorum lexico suo (cf. Wentzel l. d. p. 482). Videamus. Utrum Photius in componendo lexico ea lexica et chrestomathias, quae in bibliotheca afferuntur, adhibuerit necne, alia via facillime inveniri potest; nam in ipsa bibliotheca tantam molem glossarum congessit, ut collectae parvum lexicon efficiant, quod aptissime cum Photii lexico comparare liceat. Si bibliotheca ante lexicon a Photio conscripta est, comparatis utriusque operis glossis procul dubio vestigia eius in lexico inveniemus et de memoria et bibliothecae et lexici multa observabimus. Sin in lexico bibliotheca plane ignoratur, iudicandum erit lexicon esse prius, in bibliotheca autem Photium studia, quae in lexico inceperat, propagasse, qua ratione glossae bibliothecae supplementum erunt lexici. Qua re absoluta in novam rem inquirendum erit, quis fortasse posteriorum glossas bibliothecae receperit.

Itaque, ut quaestiones solvamus, rem ita instituamus, ut glossas quo ordine in bibliotheca occurrunt, conferamus, ne singuli auctores discerpantur, atque quibus locis in reliquis lexicis et grammaticis vel aliarum rerum scriptoribus similia atque in bibliotheca doceantur, adnotabimus. In eligendis autem glossis bibliothecae ne nimis acri iudicio utamur cavendum erit. Praeter enim glossas et etymologias multa adnotabimus, quae, quamquam primo quidem obtutu lexicographiam spectare non videntur, tamen negligenda esse rati non sumus, quia aut in reliquis lexicis similia afferuntur aut aptissima fuerunt, quae lexico Photiano, si post bibliothecam editum est, insererentur. Etiam in testimoniis noli putare ubique plane eadem atque in bibliotheca legi. Saepius enim in una biblio-

---

1) Hermae XXVI (1891) p. 243 sq. cf. etiam Hergenroether l. d. III p. 10 adn. 5 et p. 13 adn. 23.

thecae glossa plures habes explicationes, quas in testimoniis non eadem ratione una glossa comprehensas, sed in singulis locis dispersas videbis. Nonnunquam, ubi lectori usui fore putavimus, ea quoque adnotavimus, quae cum bibliotheca dissentiunt. Sed, ut lectori clarius illustretur, quo iudicio usi simus, exempla proponamus; simulque apparebit, quantopere a primis usque ad ultima tempora res conexae et complicatae sint. In Helladii excerptis (bibl. 530 b 10; cf. p. 38) derivatio νέκταρ vocis proponitur: νέκταρ, οὗ μή ἐστι δυνατὸν τοῖς θνητοῖς τουτέστι τοῖς κτεινομένοις μετασχεῖν· ἔστι γὰρ κτάρ ῥηματικὸν ὄνομα, ἀπὸ τοῦ ῥήματος παρηγμένον τοῦ κτῶ τοῦ δηλοῦντος τὸ κτείνω. Photius in lexico s. v. νεκτάρεον (cf. infra) tradit: . . . καὶ νέκταρ· θεῶν πόμα· καὶ οἶνος οὕτως, ὡς Ἀναξανδρίδης (fr. 57 II 160 K)· καὶ τὸ βρῶμα τῶν θεῶν ὁ αὐτός; et s. v. νέκταρ· θεῖον πόμα (Ba θεῶν). Priorem glossam unde sumpserit, nescimus, posteriorem ex Σ habet. Explicatio ἀπὸ τοῦ κτείνω iam Aristoteli nota est metaph. B p. 1000 a 11: θεοὺς γὰρ ποιοῦντες τὰς ἀρχὰς καὶ ἐκ θεῶν γεγονέναι, τὰ μὴ γευσάμενα τοῦ νέκταρος καὶ τῆς ἀμβροσίας θνητὰ γενέσθαι φασίν, δῆλον ὡς ταῦτα τὰ ὀνόματα γνώριμα λέγοντες αὐτοῖς. Et inde ab Aristotele etymologiam per totam antiquitatem persequi possumus: Apollon. Soph. νέκταρ· τὸ τῶν θεῶν πόμα, οἷον νεόκταρ τι ὄν, τὸ ἐν νεότητι συνέχον αὐτοὺς ἀεί. οἱ δὲ νῆκτάρ τι ὄν, τὸ ἐστερημένον τοῦ κτανθῆναι. Similiter in Orione legimus: νέκταρ· τὸ συνέχον αὐτὸ (sic) ἐν νεότητι, οἷον νεόεκταρ, διόπερ ὁ βῆ (sic; ἡ Ἥβη scil.) αὐτὸ κιρνᾷ. οἱ δὲ παρὰ τὸ στέρεσθαι τοῦ κτᾶσθαι (sic) καὶ φονεύεσθαι τοὺς πίνοντας, οἷον τοῦ θανεῖν· ἀφ' οὗ τὸ ἀθάνατον δηλοῦσθαι. Doctrinam Helladii sequuntur Epimerismi (Cramer An. Ox. I p. 296, 5): νεκταρέου· ἐκ τοῦ νέκταρ νέκταρος, τὸ κτητικὸν νεκτάρειος· τὸ νέκταρ παρὰ τὸ κτῶ τὸ φονεύω καὶ ἀναιρῶ, μετὰ τοῦ νε στερητικοῦ· τὸ μὴ τοῖς κτεινομένοις ἤτοι θνητοῖς, ἀλλὰ τοῖς ἀθανάτοις διδόμενον (cf. ibid. p. 251, 14). In EGen (cod. A) omnia coniuncta habemus: νέκταρ· τὸ τῶν θεῶν πόμα, οἱονεὶ τὸ συνέχον τοὺς πίνοντας αὐτὸ ἐν νεότητι. παρὰ τὸ ἔχω καὶ τὸ νέον γέγονε νέκταρον, καὶ κατὰ συγκοπὴν νέκταρ. διὸ καὶ ἡ Ἥβη αὐτὸ κιρνᾷ. τινὲς δὲ ἐπὶ τοῦ θείου πόματος· παρὰ τὸ νε στερητικὸν καὶ τὸ κτῶ γέγονε νέκταρ, οἷον τὸ στερεῖσθαι ποιοῦν (ποιοῦντος A) τοῦ κτᾶσθαι καὶ φονεύε-

σθαι τοὺς πίνοντας αὐτό. ἀφ' οὗ δηλοῦσθαι τὸ ἀθάνατον, οἷον τὸ μὴ κτεινομένοις διδόμενον. In EM eadem glossa paucis amplificatur, in EGud in tribus glossis νέκταρ et una νεκταρέου tota priorum doctrina commiscetur. Apparet igitur etymologiam per totam Graecitatem notam fuisse eamque in lexicis adeo confundi et mutari, ut nusquam pro certo pronuntiare possis, quo ex libro singulae uniuscuiusque glossae partes sumptae sint. Σ autem et Photii lexicon ab hac doctrina longissime remota sunt. Alterum quoque exemplum adiungamus. bibl. p. 533b 34 traditur: ὅτι τὸ ποτνιᾶσθαι κυριώτερον ἐπὶ γυναικὸς τάττεται, φησίν, ὅταν κακόν τι πάσχῃ καὶ θήλειαν ἱκετεύῃ θεόν· ποτνιώμενον δὲ ἄνδρα ἄν τις εἴπῃ, ἁμαρτάνει. Photii lexicon, Σ secutum, cum in Ba et Suida easdem legamus, duas glossas praebet: ποτνιᾶται· παρακαλεῖ, ἐπικαλεῖται θεούς et ποτνιώμενος· δυσφορῶν· μετ' οἰμωγῆς παρακαλῶν. Helladium exscripsit Orio: ποτνιᾶσθαι. κυρίως ἄν τις φήσειεν ἐπὶ γυναικῶν, ὅταν γυνὴ κακόν τι πάσχει καὶ θέλει ἱκετεύειν θεῶν (sic; emendandum ex Hell.)· ὦ πότνια· ὅταν δὲ εἴποι τις ἄνδρα ποτνιᾶσθαι, ἁμαρτάνει· οὕτω Βηγαντῖνος (sic; i. e. Helladius). Ex Orione in EGen glossa pervenit: ποτνιᾶσθαι· κυριώτερον ἄν τις φήσειεν ἐπὶ γυναικῶν· ὅταν γυνὴ κακόν τι πάσχῃ καὶ θήλειαν ἱκετεύῃ θεάν, ὦ πότνια λέγουσα. ποτνιᾶσθαι δὲ ὅταν εἴπῃ τὶς ἄνδρα, περιφανῶς ἁμαρτάνει. οὕτως Βησαντῖνος ἐν τῷ περὶ χρηστομαθείας. Eandem habemus in EGud et EM, in quo amplior est, et in Zonara. Photii lexicon autem cum Σ alio doctrinae rivulo fertur; nam duae illae eius glossae Atticistae cuidam debentur, quia iam Moeris docet: ποτνιᾶται· παρακαλεῖ, ἐπικαλεῖται et Hesychius similiter: ποτνιᾶται· ἐπικαλεῖται. δυσωπεῖ. παρακαλεῖ et ποτνιῶμαι· θεοφοροῦμαι. ἐξιλεοῦμαι, παρακαλῶ. δυσφορῶ. μετ' οἰμωγῆς ἱκετεύω. Similiter etiam traditur in schol. Aristid. ed. Dind. III p. 610, 27: ποτνιᾶσθαι κυρίως ἐστὶ τὸ μετὰ δακρύων εὔχεσθαι, καὶ ἐπικαλεῖσθαι τὴν Ἀθηνᾶν· παρὰ τὸ Ὁμηρικὸν ʻπότνι' Ἀθηναίη ἐρυσίπτολι, δῖα θεάων' (Ζ 305). Videmus igitur iam nunc, non sine fructu lexici et bibliothecae glossas comparari.

Ex Procli excerptis nonnulla recepimus, quae lexicorum doctrinam non redolent, velut τριποδηφορικόν (321 b 32), εὐκτικά, ἀποστολικά, γνωμολογικά (322 b 30); sed tamen non omisimus, quia

praeter Photii bibliothecam in solis scholiis Londinensibus ad Dion. Thr. eadem exhibentur et hac ratione ex testimoniis etiam magis confirmatur, quod iam pridem ex Kaibelii commentatione [1]) compertum habemus, scholia Dionysii Thracis Procli chrestomathiae partim deberi.

Editione lexici Photiani utemur Porsoniana, quia Naber non solum Homericas (cf. prol. p. 117) et sacras glossas (ibid. p. 121) ex ordine exemit, ipsius Photii in praefatione satis puto dilucida verba nil moratus, verum etiam, quod in nostra quaestione permolestum est, Harpocrationis glossas (ibid. p. 106) ut interpolatas plane omisit. Sed iam ad ipsam rem accedamus.

bibl. p. 2 b 18 (cod. 3 Nonnosus) ὅτι τὰ σανδάλια, φησί, νυνὶ λεγόμενα ἀρβύλας ἔλεγον οἱ παλαιοί, καὶ τὸ φακιόλιον φασώλιν. P deest.

ἀρβύλη: Poll. VII 86; Erotian. ed. Klein p. 10, 24 et 55, 4; Galen. gloss. Hipp. ed. Kühn XIX p. 85; Hesych.; exc. Orion.; EGud; EM; Suid.; Eustath. p. 599, 22; 1712, 23; Zonar.; schol. Eur. Or. 140; schol. Theocr. ed. Ahr. VII 26; schol. Lycophr. Al. 839 ed. Scheer p. 271, 26; schol. Luc. ed. Rabe p. 163, 4.

7 a 18 (cod. 34 Africanus) καὶ ὡς οὐδ' ἀκόλουθον τῇ Ἑβραϊκῇ ἐτυμολογίᾳ οὔτε τὸ ἀπὸ τοῦ πρίνου πρίσαι οὔτε τὸ ἀπὸ τοῦ σχίνου σχίσαι.

aliter P 485 σχῖνον· τὴν σκίλλαν, ἐν ᾗ διαμασῶνται οἱ καλλωπιζόμενοι ἕνεκα τοῦ λευκοῦν τοὺς ὀδόντας· ἀφ' οὗ καὶ σχινίζεσθαι.

22 a 12 (cod. 63 Procopius) ὅτι οἱ μαργαρῖται καὶ μάργαροι λέγονται καὶ μαργαρίδαι. εὕρηται γὰρ ὁ μάργαρος παρά τε Προκοπίῳ τῷ ῥήτορι καὶ ἄλλοις ἀξιολόγοις, τὸ δὲ μαργαρίδαι παρά τε Πραξαγόρᾳ Ἰωνίζοντι ἐν τῇ περὶ τὸν μέγαν Κωνσταντῖνον δευτέρᾳ ἱστορίᾳ (cf. cod. 62) καὶ παρ' ἄλλοις· οἱ δὲ μαργαρῖται σύνηθες καὶ πολὺ ἐν τῇ χρήσει. P om.

41 b 1 (cod. 72 Ctesiae Persica) πισάγας δὲ λέγεται παρὰ Πέρσαις ὁ λεπρός. P om.

42 b 9 (ibid.) καὶ τίθεται τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ ἡλίου Κῦρον. P om.

Plut. Artox. c. 1; Hesych.; EGen; EM (κόρος).

---

1) Kaibel Die Prolegomena περὶ κωμῳδίας, act. soc. litt. Gotting. 1897 fasc. 4.

44 b 3 (ibid.) ὀρνίθιον μικρόν, μέγεθος ἴσον ᾠοῦ· ῥυνδάκκην Πέρσαι τὸ ὀρνίθιον καλοῦσι. P om.

ἴσον A: ὅσον ς. — ῥυνδάκην ς.

Plut. Artox. c. 19; Hesych. (ῥυνδάκη).

46 a 6 (Ctesiae Indica) μαρτιχόρα δὲ Ἑλληνιστὶ ἀνθρωποφάγον, ὅτι πλεῖστα ἐσθίει ἀναιρῶν ἀνθρώπους. P om.

Ad sequentia cf. Chr. Lassen Indische Alterthumskunde [2] vol. II p. 641 sq. (Lips. 1874).

Aristot. hist. an. 501 a 25.

47 a 27 (ibid.) καὶ ὄρνεον, φησίν, ἐπικαλούμενον δίκερον, ὅπερ Ἑλληνιστὶ δίκαιον σημαίνει. P deest.

δίκαιρον ς.

47 b 6 (ibid.) ὄνομα δὲ τῷ ποταμῷ Ἰνδιστὶ μὲν Ὕπαρχος, Ἑλληνιστὶ δὲ φέρων πάντα τὰ ἀγαθά. P om.

47 b 14 (ibid.) τῷ δενδρέῳ δὲ τούτῳ ὄνομά ἐστιν Ἰνδιστὶ σιπταχόρα· Ἑλληνιστὶ σημαίνει γλυκύ, ἡδύ. P om.

σιπταχώρα Bekk: σιπαχόρα ς: em. Dindorf in thes. cf. 48 a 9.

47 b 30 (ibid.) καλοῦνται δὲ ὑπὸ τῶν Ἰνδῶν καλύστριοι, ὅπερ ἐστὶν Ἑλληνιστὶ κυνοκέφαλοι. P om.

49 a 32 (ibid.) ὀνομάζεται δὲ Ἰνδιστὶ μὲν κάρπιον, Ἑλληνιστὶ δὲ μυροράδα. P om

49 b 19 (ibid.) καλεῖται δὲ Ἰνδιστὶ βαλλάδη, Ἑλληνιστὶ δὲ ὠφελίμη. P deest.

55 a 30 (cod. 79 Candidus) οὗτος ἰσχυρίζεται τὴν Ἰσαυρίαν ἀπὸ τοῦ Ἡσαῦ λαβεῖν τὴν ἐπωνυμίαν (cf. p. 55 b 22). P om.

57 a 26 (cod. 80 Olympiodorus) ὅτι τὸ Βουκελλάριος ὄνομα ἐν ταῖς ἡμέραις Ὀνωρίου ἐφέρετο κατὰ στρατιωτῶν οὐ μόνον Ῥωμαίων, ἀλλὰ καὶ Γότθων τινῶν· ὡς δ᾽ αὔτως καὶ τὸ φοιδεράτων κατὰ διαφόρου καὶ συμμιγοῦς ἐφέρετο πλήθους et

b 1 ὅτι τὸν ξηρὸν ἄρτον βουκελλάτον ὁ συγγραφεὺς καλεῖσθαί φησι, καὶ χλευάζει τὴν τῶν στρατιωτῶν ἐπωνυμίαν, ὡς ἐκ τούτου βουκελλαρίων ἐπικληθέντων. P om.

φοιδεράτοι: Suid. aliter; Zonar.

57 a 37 (ibid.) ὅτι τῶν μετὰ Ῥοδογάϊσον Γότθων οἱ κεφαλαιῶται ὀπτίματοι ἐκαλοῦντο. P om.

60 b 31 (ibid.) ὅτι οἱ Οὐάνδαλοι τοὺς Γότθους Τρούλους καλοῦσι διὰ τὸ λιμῷ πιεζομένους αὐτοὺς τροῦλαν σίτου παρὰ τῶν Οὐανδάλων ἀγοράζειν ἑνὸς χρυσίνου· ἡ δὲ τροῦλα οὐδὲ τρίτον ξέστου χωρεῖ. P om.

62a 18 (ibid.) παρὰ τῶν Ῥωμαίων Ῥωμαίᾳ φωνῇ Πρῖμα ἤτοι πρώτη ὠνομάσθη. P om.

75 b 22 (cod. 94 Iamblichus) ἐξ οὗ καλεῖσθαι καὶ τὰ μυστήρια ἀπὸ τῶν μυῶν· πρώτην γὰρ εἶναι τὴν τῶν μυῶν μαγικήν.

cf. P 243 μυστήρια· τελεταί.

Aristot. rhet. II p. 1401 a 12.

133 b 40 (cod. 186 Cono) μῆνά τε ὠνόμασαν Ἀρνεῖον, ὅτι ἀρνάσι Λίνος συνανετράφη· καὶ θυσίαν ἄγουσι καὶ ἑορτὴν Ἀρνίδα. P deest.

Ἀρνεῖος: Herodian. ed. Ltz. II 441, 3; Eustath. 1676, 41.

135 b 19 (ibid.) ὡς Τέννης καὶ Ἡμιθέα παῖδες ἤστην Κύκνῳ βασιλεῖ Τρῳάδος, καὶ Κύκνος ἀποθανούσης αὐτῷ τῆς γυναικὸς ἑτέραν ἐπεισάγεται· ἡ δ' ἐπιμανεῖσα Τέννῃ καὶ μὴ τυγχάνουσα καταψεύδεται τοῦ παιδὸς τὰ ἑαυτῆς· καὶ ὁ πατὴρ ἀκρίτως εἰς λάρνακα Τέννην κατακλείει, ἀλλὰ καὶ τὴν Ἡμιθέαν περιαλγοῦσαν τἀδελφοῦ, καὶ ἀφίησι τῇ θαλάσσῃ. ἡ δ' εἰς νῆσον ἐκφέρεται, καὶ οἱ ἐπιχώριοι τὴν λάρνακα ἀνακομίζονται, καὶ τὸ κράτος τῆς γῆς ἐκείνης ἴσχουσι Τέννης καὶ Ἡμιθέα, καὶ ἡ νῆσος Τένεδος ἀντὶ Λευκόφρυος ὠνομάσθη. ὁ δὲ Κύκνος μεταγνοὺς καὶ ὁρμισάμενος πρὸς τὴν νῆσον, ἐδεῖτο τοῦ παιδὸς ἀπὸ τῆς νεὼς ἀμνηστίαν ἔχειν. ὁ δὲ, ὡς μὴ ἐπιβαίη τῆς νήσου, πέλεκυν ἀράμενος τὰ πείσματα τῆς νεὼς διακόπτει· καὶ ἀπ' αὐτοῦ οἱ ἄνθρωποι ἐπὶ παντὸς ἀποτόμου πράγματος τὸν Τέννου πέλεκυν ἐπιλέγουσιν.

2 καὶ κύκνος A: κύκνος δὲ ς. — 5 εἰς λάρνακα A: λάρνακι ς. — 6 ἀδελφοῦ ς. — 8 ἀνίσχουσι A.

aliter P 498 Τενέδιος ξυνήγορος· ἀπότομος. δύο γὰρ πελέκεις ἐν ἀναθήμασι τιμῶσι Τενέδιοι· καὶ παροιμία· Τενέδιος πέλεκυς· Ἀριστοτέλης (fr. 551) μέντοι, ὅτι βασιλεὺς Τενέδιος μετὰ πελέκεως δικάζων τὸν ἀδικοῦντα εὐθέως ἀνῄρει· ἢ ὅτι Ἀσσερῖνα τόπος ἐν Τενέδῳ, ἔνθα ποταμίσκος, ἐν ᾧ καρκίνοι τὰ χελώνια διηρθρωμένα ἐπὶ πλεῖον ἔχοντες καὶ πελέκει ἐμφερῆ· ἢ ὅτι βασιλεύς τις νόμον θεὶς πελέκει τοὺς μοιχοὺς ἄμφω καρατομεῖν, καὶ ἐπὶ τοῦ υἱοῦ ἐτήρησεν τοῦτο· καθὸ καὶ ἐν τῷ νομίσματι ἐφ' οὗ μὲν πέλεκυς, ἐφ' οὗ δὲ δύο πρόσωπα ἐξ ἑνὸς αὐχένος· οἱ δ' ὅτι Τέννης δι' ἃ ἔπαθεν ὑπὸ τῆς μητρυιᾶς, μετὰ πελέκεως τὰς φονικὰς ἔκρινε δίκας. et Τενέδιος πέλεκυς· ἐπὶ τῶν ἀποτόμων· Τέννης γὰρ διὰ τὰ τῆς μητρὸς αὐτοῦ ψευδῆ καθηγορηθέντα

ἐνομοθέτησεν ἐξόπισθεν τοῦ θανάτου κατηγοροῦντος ἵστασθαί τινα ἔχοντα πέλεκυν, τὸν δ' ἀδικεῖν γνωσθέντα τούτῳ παίειν.

Plut. de Pyth. or. p. 399 F; paroemiographi Apost. s. v. Τεν. ἄνθρ. et Τεν. συνήγ.; Macar. Τενέδ. πέλεκ.; Diogen. VIII 58 Τεν. πέλ.; Zen. VI, 9 Τεν. ἄνθρ.; Hesych. Τενέδ. βέλος; Steph. Byz. Τένεδος; Suid. Τεν. ἄνθρ. et Τεν. ξυνήγ. (eadem ac P); Eustath. p. 33, 22.

P 497 similia narrat ac bibliotheca: Τενέδιος ἄνθρωπος· Κύκνον τὸν Ποσειδῶνος γενόμενον πατέρα Ἡμιθέας καὶ Τέννου, ἐπιγῆμαι τούτοις, καὶ κατηγορηθῆναι τὸν Τέννην ὑπὸ τῆς μητρυιᾶς ὡς πειρῶντα αὐτήν, πεισθέντα δὲ Κύκνον εἰς λάρνακα βάλλειν τὸν νεανίαν· ἑλομένης δὲ τῆς Ἡμιθέας συγκινδυνεύειν τῷ ἀδελφῷ, ἑκατέρους κατεπόντωσεν. ἡ δὲ λάρναξ ἠνέχθη ἐπὶ τὴν πρότερον καλουμένην Λευκόφρυν, ὕστερον δὲ Τένεδον ἀπ' ἐκείνου· ὃς καὶ βασιλεύσας τῆς νήσου ἐνομοθέτησεν τοῖς τὰ ψευδῆ κατηγοροῦσιν ὄπισθεν παρεστάναι τὸν δήμιον πέλεκυν ἐπηρμένον, ὡς ἐλεγχθέντας παραχρῆμα ἀναιρεῖσθαι· ἀπὸ δὲ τοῦ φοβεροῦ θεάματος ἐκείνου λέγεσθαι Τενέδιος ἄνθρωπος· εἴρηται οὖν ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν φοβερῶν τὰς ὄψεις. P haec ex lexico quodam sumpsit, quia Suid. eadem praebet.

138 a 12 (ibid.) καὶ σπαρτοὺς ὡς ἐκ τοῦ χωρίου φύντας αὐτοὺς ἐκάλεσαν. P om.

schol. Luc. ed. Rabe p. 20, 11. Res tritissima in lexicis non tractatur.

147 a 10 (cod. 190 Ptolemaeus Heph.) ὅτι Ὀδυσσεύς, διότι ὦτα μεγάλα εἶχεν, Οὖτις πρότερον ἐκαλεῖτο· ὑετοῦ δέ φησι γινομένου μὴ ἀντισχοῦσαν τὴν μητέρα ἔγκυον οὖσαν κατὰ τὴν ὁδὸν τεκεῖν, καὶ τὸν Ὀδυσσέα διὰ τοῦτο οὕτως ὀνομασθῆναι. P om.

Ὀδυσσεύς: EGud; EM; schol. α 75; Eustath. 1871, 21; Tzetz. ad Lycophr. 786 ed. Scheer p. 248, 21.

147 a 14 (ibid.) ὅτι Περιτάνος τις ὄνομα Ἀρκὰς Ἑλένην συνοῦσαν Ἀλεξάνδρῳ ἐν Ἀρκαδίᾳ ἐμοίχευσεν, Ἀλέξανδρος δ' αὐτὸν ποινὴν τῆς μοιχείας εἰσπραττόμενος ἐξευνούχισε, καὶ ἐξ ἐκείνου Ἀρκάδες τοὺς εὐνούχους περιτάνους λέγουσιν. P om.

3 ἐξευνούχισε A: τὰ παιδογόνα ἀπέτεμε ς. — 4 εὐνούχους A: οὕτω παθόντας καὶ ἐκτετμημένους ς

147 b 16 (ibid.) ὅτι Νεῖλος ὁ Ἡρακλῆς ἀπὸ γενέσεώς φησιν ἐκαλεῖτο· ἐπεὶ δ' Ἥραν ἔσωσεν ἐπερχόμενον αὐτῇ ἀνελὼν τὸν ἀνώνυμον καὶ πυρίπνοον Γίγαντα, ἐκεῖθεν διὰ τὸ ἀπαλαλκεῖν τῆς Ἥρας τὸν πόλεμον μετέβαλε τὴν κλῆσιν. P om.

1 φασιν ς.

EM s. v. Ἡρακλῆς p. 435, 10; EGud ibid. p. 248, 7; Koesii exc. cod. Par. 2630 (Sturz Orio p. 186, 31); Tzetz. ad Lycophr. 1350 ed. Scheer p. 377, 3.

147 b 34 (ibid.) ὡς Κόρυθος, Ἴβηρ τὸ γένος ὢν καὶ Ἡρακλέους ἐρώμενος, πρῶτος κόρυθα κατεσκεύασεν, ἐξ οὗ καὶ τὴν ἐπωνυμίαν λαβεῖν φησὶ τὸ ὅπλον. P om.

148 a 36 (ibid.) ὅτι Ἀμφιάραος ἐκλήθη, ἐπεὶ ἄμφω οἱ τῆς μητρὸς γονεῖς ἠράσαντο αὐτὴν τεκεῖν ἄνευ μόγου.

τεκεῖν ἄνευ] transposui: ἄνευ τεκεῖν codd.

alia P 99 (R.) Ἀμφιάραος καὶ Ἀμφιάρεως ἑκατέρως λέγουσιν· 'ὦ δέσποτ' Ἀμφιάραε πολυτίμητ' ἄναξ.'

149 a 35 (ibid.) περὶ τῆς ἑλενείου βοτάνης, ἣ ἐν Ῥόδῳ φύεται, ὅτι τε ἀπὸ τῆς Ἑλένης ἐπωνομάσθη· παρὰ γὰρ τὴν δρῦν ὤφθη φυεῖσα, ἀφ' ἧς ἑαυτὴν ἀπήγξεν Ἑλένη. P deest.

2 τε om. A.

Testimonia alias historias narrant.

149 b 3 (ibid.) φασὶ δ' Ἠχὼ μὲν τὴν Ἑλένην τὸ κύριον κληθῆναι διὰ τὸ φωνόμιμον αὐτὴν γενέσθαι, Ἑλένην δὲ ἀπὸ τοῦ ἐν ἕλει ὑπὸ Λήδας τεχθῆναι. P om.

1 Ἠχώ: Eustath. 1496, 26 (cf. schol. δ 279). — Ἑλένη: EGen; EM.

149 b 5 (ibid.) ὅτι ὁ ἐν Λακεδαίμονι τόπος τὸ Σανδάλιον ἀπὸ τοῦ τῆς Ἑλένης σανδαλίου, ἐκπεσόντος αὐτῆς ἐν αὐτῷ διωκομένης ὑπ' Ἀλεξάνδρου, ἕλκει τὴν κλῆσιν. P om.

1 ὁ add. A.

149 b 39 (ibid.) περὶ τοῦ παρ' Ὁμήρῳ μώλυος τῆς βοτάνης, ἣν ἐκ τοῦ αἵματος τοῦ ἀναιρεθέντος ἐν τῇ Κίρκης νήσῳ Γίγαντος λέγουσι φῦναι, ἣ καὶ τὸ ἄνθος ἔχει λευκόν, ὅτι ὁ συμμαχῶν τῇ Κίρκῃ καὶ ἀνελὼν τὸν Γίγαντα ὁ Ἥλιος ἦν· μῶλος δ' ἡ μάχη, ἐξ οὗ καὶ ἡ βοτάνη.

P 244 μῶλυ· ἀντιπάθιον· ἣ βοτάνη ἀλεξιφάρμακος, ἤτοι πήγανον ἄγριον. ex Σ. Ba. et Suid. eadem.

1 μῶλος: Apoll. Soph.; Hesych.; Suid.; Eustath. 245, 38; 672, 23; 1135, 9; Zonar. — μῶλυ: Eustath. 1658, 30.

150 a 12 (ibid.) καὶ ὡς ἐν Τυρρηνίᾳ φασὶν εἶναι Ἁλὸς πύργον καλούμενον, ὀνομασθῆναι δὲ ἀπὸ Ἁλὸς Τυρρηνῆς φαρμακίδος, ἣ Κίρκης θεράπαινα γενομένη διέδρα τῆς δεσποίνης. P om.

150 a 27 (ibid.) ἡ δὲ ψαλάκανθα βοτάνη ἐστὶν Αἰγυπτία, ἥτις ἵπποις περιαπτομένη νίκην παρέχει καὶ εὐδαιμονίαν. φασὶ

δὲ ὡς ἡ Ψαλάκανθα νύμφη ἐγένετο ἐν Ἰκαρίᾳ τῇ νήσῳ, ἥτις ἐρασθεῖσα Διονύσου συνέπραξεν αὐτῷ τὴν πρὸς Ἀριάδνην ὁμιλίαν, ἐφ᾿ ᾧ καὶ αὐτῇ συγγένοιτο· καὶ ὡς Διόνυσος μὲν οὐκ ἐβουλήθη, Ψαλάκανθα δ᾿ ἐπεβούλευσεν Ἀριάδνῃ, ὁ δὲ ὀργισθεὶς μετεμόρφωσεν αὐτὴν εἰς τὴν πόαν. P om.

5 ἐβουλ. ς: ἠβουλ. codd. Bekkeri.

Suid. s. v. Πτολεμαῖος Κυθήριος.

151 b 7 (ibid.) ὡς Ἀλφειῷ τῷ ποταμῷ γέρας δωρούμενος Ἡρακλῆς, νικήσας ἐν Ὀλυμπίᾳ, ἀπ᾿ αὐτοῦ ἐκάλεσε τὸ ἄλφα καὶ προέταξε τῶν στοιχείων.

P in perlongo articulo de etymologia elementi tacet.

151 b 9 (ibid.) ὅτι φλυαρῶν οὗτος ὁ μυθογράφος, Μωσῆς, φησίν, ὁ τῶν Ἑβραίων νομοθέτης, Ἄλφα ἐκαλεῖτο διὰ τὸ ἀλφοὺς ἔχειν ἐπὶ τοῦ σώματος.

cf. Hellad. i. p. 529 b 27.

P 83 (R.) Ἄλφα· τοῦτο ὑπὸ Φοινίκων βοὸς κεφαλὴ ἐκαλεῖτο· καὶ Μωϋσῆς δὲ ὁ νομοθέτης ὑπὸ Ἰουδαίων διὰ τὸ πολλοὺς ἔχειν ἀλφοὺς ἐν τῷ σώματι οὕτως ἐκαλεῖτο. ἀλλὰ καὶ τοῦτο Νίκαρχος ὁ τοῦ Ἀμμωνίου ἐν τῷ περὶ Ἰουδαίων φλυαρεῖ (cf. FHG Müll. III 335). Ex Σ; cf. Ba. 73, Bekk. 381, 27.

3 καὶ om. Ba.

151 b 12 (ibid.) Γαλέριος δὲ Κράσσος, ὁ χιλίαρχος, ὁ ἐπὶ Τιβερίου Καίσαρος, Βῆτα ἐκαλεῖτο ἡδέως σεύτλῳ χρώμενος, ὃ δὴ βητάκιον καλοῦσι Ῥωμαῖοι. P deest.

151 b 15 (ibid.) Ἀντήνωρ δὲ ὁ τὰς Κρητικὰς γράψας ἱστορίας Δέλτα διὰ τὸ ἀγαθὸς εἶναι καὶ φιλόπολις· τοὺς γὰρ Κρῆτας τὸ ἀγαθὸν δέλτον καλεῖν. P deest.

3 καλεῖν φασιν ς.

151 b 23 (ibid.) καὶ Αἴσωπόν φασιν, ὡς ὑπὸ Ἴδμονος τοῦ δεσπότου Θῆτα ἐκαλεῖτο διὰ τὸ δουλικός τις εἶναι καὶ πολύτροπος· θῆτες γὰρ οἱ δοῦλοι.

1 φασιν A: δέ φασιν ς.

cf. P 80 θῆτες· οἱ ἕνεκα τροφῆς δουλεύοντες. ex Σ. cf. Ba. Harp.; Hellad. i. p. 533 a 17; Hesych.; VBekk. 264, 19.

152 a 12 (ibid.) φασὶ δὲ ποδάρκην αὐτὸν ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ λέγεσθαι, ὅτι φασὶ τῆς Ἄρκης τὰ πτερὰ τὴν Θέτιν περιθεῖναι τῷ παιδὶ γεννηθέντι, καὶ εἶναι τὸ ποδάρκης ὁ ἐν τοῖς ποσὶ τὰ τῆς Ἄρκης πτερὰ ἔχων. P om.

3 ὁ A: ἀντὶ τοῦ ὁ ς.

152 b 29 (ibid.) ὡς Ἀχιλλεὺς διὰ μὲν τὸ ἐκ πυρὸς αὐτὸν σωθῆναι καόμενον ὑπὸ τῆς μητρὸς Πυρίσσοος ἐκαλεῖτο, διότι δὲ ἓν τῶν χειλέων αὐτοῦ κατακαυθείη, Ἀχιλλεὺς ὑπὸ τοῦ πατρὸς ὠνομάσθη. P om.

2 καιόμενον ϛ. — 3 αὐτοῦ χειλ. ϛ.

Tzetz. ad Lycophr. 178 ed. Scheer p. 89, 9.

153 b 22 (ibid.) πανά φασιν ἰχθὺν εἶναι θαλάσσιον κητώδη, ὅμοιον τῷ Πανὶ κατὰ τὴν ὄψιν. ἐν τούτῳ λίθον εὑρίσκεσθαι τὸν ἀστερίτην, ὃν εἰς ἥλιον τεθέντα ἀνάπτεσθαι, ποιεῖν δὲ καὶ πρὸς φίλτρον. P om.

1 πᾶνα δέ φησιν ϛ.

Plane eadem affert Suid. s. v. Πάν, in quo post ποιεῖ δὲ ex Photio καὶ inserendum est; cf. eundem s. v. Αἴσωπος.

226 a 18 (cod. 224 Memno) κάρρων δὲ ὁ ἰσχυρότερος παρὰ Δωριεῦσιν. P om.

Herodian. ed. Ltz. II 530, 32 (κάρρων superlativum esse docet); Hesych.; Suid.

252 b 26 (cod. 229 Ephraem.) καὶ ὁ αὐτὸς πάλιν ʽἱμάτιον αὐτοῦ ἐκ Βοσόρʼ. Ἑβραῖοι δὲ τὸ βοσὸρ σάρκινον καλοῦσι. P deest.

EGud; Suid.; Zonar.

287 b 43 (cod. 232 Stephanus) Ἀπριλλίῳ, ὃν Ἑβραῖοι Νισὰν καλοῦσι. P deest.

Flav. Ios. a. I. I 81; Hesych.

298 b 23 (cod. 234 Methodius) ὄρος δέ ἐστιν ὁ Ὄλυμπος τῆς Λυκίας.

aliter P 284 ὄλυμπος· οὐρανός, θεοῦ οἰκητήριον· καὶ ὄρος ἐν Μακεδονίᾳ. ex Hesychio.

304 a 3 (cod. 235 Methodius) ὅτι ἐκκλησία παρὰ τὸ ἐκκεκλικέναι τὰς ἡδονὰς λέγεσθαί φησιν. P deest.

309 b 3 (cod. 237 Methodius) ὅτι σίκερά φησι πᾶν τὸ μέθην φέρον μετὰ τὸν οἶνον τὸν ἐξ ἀμπέλων.

P 441 σίκερα· σκευαστὸν πόμα. ex Σ. cf. Ba. et Suid.

Hesych.; Ba.; Suid.; Zonar. (ubi notam Tittmanni „schol. ad Luc. I 15 σίκερα πᾶν τὸ μέθην μὲν ποιεῖν δυνάμενον, οὐκ ὂν δὲ ἐξ ἀμπέλου“ non ad Lucianum, sed ad Lucam evang. spectare Rabe comiter me docuit).

311 a 20 (ibid.) ὅτι παρθεία ἡ παρθενία κατὰ μίαν ἀπαλλαγὴν καλεῖται στοιχείου, ὡς δὴ μόνη τὸν ἔχοντα αὐτῆς τὰς ἀφθόρους τελετὰς θεῷ ἀπεικάζουσα, οὗ μεῖζον ἀγαθὸν ἀδύνατον εὑρεῖν.

1 ὑπαλλαγὴν AB. P om.

311 a 24 (ibid.) ὅτι, φησίν, ἡ ἀρετὴ ἤτοι δι᾽ ἑαυτὴν εἴτε διὰ τὸ αἴρειν καὶ μετεωρίζειν πρὸς οὐρανὸν τὰς ψυχὰς ταύτην ἔσχηκε τὴν ἐπωνυμίαν. P deest.

316 b 42 (cod. 238 Flav. Ios.) τοῦ βουβῶνος· τοῦ πτηνοῦ δὲ γένους παρὰ Ῥωμαίοις ἐστὶν οὕτω καλούμενον ζῷον. P deest.

319 a 8 (cod. 239 Proclus) καὶ ὅτι τὸ ἔπος πρῶτον μὲν ἐφεῦρε Φημονόη ἡ Ἀπόλλωνος προφῆτις, ἑξαμέτροις χρησμοῖς χρησαμένη· καὶ ἐπειδὴ τοῖς χρησμοῖς τὰ πράγματα εἵπετο καὶ σύμφωνα ἦν, ἔπος τὸ ἐκ τῶν μέτρων κληθῆναι. οἱ δέ φασιν, ὅτι διὰ τὴν κατασκευὴν καὶ τὴν ἄγαν ὑπεροχὴν τὴν ἐν τοῖς ἑξαμέτροις θεωρουμένην τὸ κοινὸν ὄνομα παντὸς τοῦ λόγου τὸ ἑξάμετρον ἰδιώσατο καὶ ἐκλήθη ἔπος, καθάπερ καὶ ὁ Ὅμηρος τὸν ποιητὴν καὶ ὁ Δημοσθένης τὸν ῥήτορα ᾠκειώσατο· ἐπεὶ καὶ τὰ τρίμετρα ἔπη προσηγόρευον. P deest.

1 ἔπος A h: μέλος ς. — 3 καὶ ante ἐπειδὴ om. A. — 5 τὴν ante ἐν om. A. — 7 ὁ ante Ὁμ. om. A. — 8 τὸν ante ποιητ. add. A.

Ἔπος ἀπὸ τοῦ ἕπεσθαι: etymologia paucis mutatis passim occurrit: Orio; Eclog. ed. Cram. an. Ox. II p. 436, 5; EM s. v. ἔλεγος; Eustath. 4, 1; schol. Dion. Thr. ed. Hilg. p. 173, 26; 308, 5; 476, 10; 17; 25; schol. Hephaest. ed. Consbr. p. 125, 15; schol. Aristid. ed. Dind. III p. 537, 4; Diomed. (Gr. Lat. I) p. 484, 7; Marius Vict. (ibid. VI) p. 50, 11; Atil. Fort. (ibid.) p. 284, 5. — ἔπη τὰ τρίμετρα: Hesych.; Ba.; Suid.; EM s. v. ἔπος; EGud; schol. Aristoph. ran. 947; schol. Dion. Thr. ed. Hilg. p. 21, 6.

319 b 6 (ibid.) τὴν δὲ ἐλεγείαν συγκεῖσθαι μὲν ἐξ ἡρῴου καὶ πενταμέτρου στίχου, ἁρμόζειν δὲ τοῖς κατοιχομένοις· ὅθεν καὶ τοῦ ὀνόματος ἔτυχε· τὸ γὰρ θρῆνος ἔλεγον ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ καὶ τοὺς τετελευτηκότας δι᾽ αὐτοῦ εὐλόγουν. P deest.

3 ἔλεγος mg h.

Orio; Hesych.; Ba.; EGen; EGud; EM; Suid.; Herodian. ed. Ltz. I 141, 2; schol. Aristoph. av. 217; schol. Plat. reip. B 368 A (p. 335 Herm.); schol. Dion Thr. ed. Hilg. p. 20, 27; 173, 5; 307, 9 et 19; 475, 26; Eustath. 1372, 28; musici: Draco ed. G. Hermann p. 161, 28; Pseudo-Hephaest. p. 46 (ed. zur Jacobsmühlen diss. Argent. 1886); schol. in anon. Rom. § 4 (ibid. p. 103 adn. 1); Diomed. (Gr. Lat. I) p. 484, 25.

319 b 15 (ibid.) ἀλλὰ γὰρ καὶ τὸν ἴαμβον τάττεσθαι μὲν ἐπὶ λοιδορίας τὸ παλαιόν· καὶ γὰρ καὶ τὸ ἰαμβίζειν κατά τινα γλῶσσαν λοιδορεῖν ἔλεγον. οἱ δὲ ἀπό τινος Ἰάμβης θεραπαινίδος, Θρᾴττης τὸ γένος· ταύτην φασί, τῆς Δήμητρος ἀνιωμένης ἐπὶ τῇ τῆς θυγατρὸς ἁρπαγῇ, προσελθεῖν περὶ τὸν Ἐλευσῖνα

⟨καὶ⟩ ἐπὶ τῇ νῦν Ἀγελάστῳ καλουμένῃ πέτρᾳ καθημένην [καὶ] διά τινων χλευασμάτων εἰς γέλωτα προαγαγέσθαι τὴν θεόν.

P 87 ἰαμβίζειν· τὸ χλευάζειν.

5 post προσελθεῖν καὶ τὴν inseruit Westph. — περὶ Ah: ἐπὶ ς. — 6 καί inserui. — καὶ recte del. Westph.

Hesych. s. v. Ἰάμβη; EGen; EM; EGud; schol. Nicand. Al. 130; Eustath. 1684, 53; Aristot. poet. p. 1448 b31; musici: fragm. Hephaest. ed. Consbr. p. 78, 7; Choerob. περὶ ποδ. (ibid.) p. 214, 8; schol. Heph. (ibid.) p 281, 3; 299, 17; append. Dionys. (ibid.) p. 310, 21; 333, 1; Tricha (ibid.) p. 366, 23; Draco ed. G. Hermann p. 127, 25; ibid. 162, 10; 164, 9; Dion. π. ποδ. (anecd. Studem.) p. 161; Helias Monach. (ibid.) p. 171; anon. Ambros. (ibid.) p. 223; 242, 21; cod. Ambr. Q (ibid.) p. 153; cod. Venet. Marc. 483 (ibid.) p. 197; Pseudo-Hephaest. (ed. zur Jacobsmühlen diss. Argent. 1886) p. 96 § 37 b; Pseudo—Moschop. ed. Titze p. 44; Isaac Monach. (anecd. Bachm.) vol. II p. 187; tractat. Harleian. ed. Studem. (ind. lect. Vratisl. 1887/88) p. 15; anecd. Chisian. ed. Mangelsdorf (progr. Karlsruhe 1875/76) p. 8; Diomed. (Gr. Lat. I) p. 476, 18; Marius Plot. Sac. (ibid. VI) p. 498, 9.

320 a 9 (ibid.) καί φησι τὸν ὕμνον μὲν ὠνομάσθαι ἀπὸ τοῦ ὑπόμνησίν τινα εἶναι καὶ οἱονεὶ εἰς μνήμην καὶ ὑπόμνησιν ἄγειν τὰς πράξεις τῶν ὑμνουμένων· ἢ ἀπὸ τοῦ ὑδεῖν αὐτάς, ὅπερ ἐστὶ λέγειν. P om.

1 φασι ς. — μὲν add. A. — ἀπὸ] ἀντὶ B. — 2 ὑπόμνησιν] ὑπ μῶνον Ah: ὑπόμονόν Sylburgius Etymologum secutus, quamquam aptius sit ὑπόμνημον Bekk. — μνήμην Ah: μνήμην τινὰ ς.

ὕμνος: Orio; Choerob. in psalt. ed. Gaisf. p. 170, 31; Epim. ed. Cram. an. Ox. II p. 420, 8; EGen (Reitzenstein Gesch. p. 143); EM; EGud. — ὑδεῖν: Hesych.; Cyrill. lex. cod. Barocc. 95 ed. Cram. an. Par. IV p. 200, 31; ibid. cod. Par. 2669 p. 159, 1763; EM; EGud; Etym. cod. Par. (cf. Bast ad Gregor. de dial. Dor. ed. Schäfer p. 241); schol. Ap. Rhod. II 528.

320 a 18 (ibid.) ἐλέγετο δὲ τὸ προσόδιον, ἐπειδὰν προσίασι τοῖς βωμοῖς ἢ ναοῖς, καὶ ἐν τῷ προσιέναι ᾔδετο πρὸς αὐλόν. P om.

Orio; Hesych.; EM; Suid. ex schol. Aristoph. av. 853; schol. Dion. Thr. ed. Hilg. p. 451, 17; schol. Aristid. ed. Dind. III p. 199, 12.

320 a 20 (ibid.) ὁ δὲ παιάν ἐστιν εἶδος ᾠδῆς εἰς πάντας νῦν γραφόμενος θεούς, τὸ δὲ παλαιὸν ἰδίως ἀπενέμετο τῷ Ἀπόλλωνι καὶ τῇ Ἀρτέμιδι, ἐπὶ καταπαύσει λοιμῶν καὶ νόσων ᾀδόμενος· καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὰ προσόδιά τινες παιᾶνας λέγουσιν.

P 317 παιάν· εἶδος ᾠδῆς et παιᾶνας· κώμους· εὐφημίας.

Apoll. Soph.; Hesych.; VBekk. p. 295, 33; EGen; EM; EGud;

Zonar.; schol. A 473; schol. Aristoph. Plut. 636; schol. Eur. Ph. ed. Schw. 1102; schol. Plat. conv. 177 A (p. 256 Herm.); schol. Dion. Thr. ed. Hilg. p. 451, 12; schol. Epictet. IV, 4 ed. Schkl. p. LXXXIII; schol. Aristid. ed. Dind. III 132, 6; Eustath. 137, 40.

320 a 25 (ibid.) ὁ δὲ διθύραμβος γράφεται μὲν εἰς Διόνυσον, προσαγορεύεται δὲ ἐξ αὐτοῦ ἤτοι διὰ τὸ κατὰ τὴν Νύσσαν ἐν ἄντρῳ διθύρῳ τραφῆναι τὸν Διόνυσον, ἢ διὰ τὸ λυθέντων τῶν ῥαμμάτων τοῦ Διὸς εὑρεθῆναι αὐτόν, ἢ διότι δὶς δοκεῖ γενέσθαι, ἅπαξ μὲν ἐκ τῆς Σεμέλης, δεύτερον δὲ ἐκ τοῦ μηροῦ.

P deest.

2 ἐν] ἐπ' codd.: emendavi ex EM: ὑπὸ schol. Plat. Reip. p. 394 C. — 5 μὲν add. Ah. — δεύτερον δὲ Ah: καὶ δεύτερον ς.

lex. Herodot. ed. Stein II p. 449; Tim.; EGen; EM; EGud; Suid.; schol. Pind. Ol. XIII 26; schol. Plat. Reip. 394 C (p. 337 Herm.); schol. Dion. Thr. ed. Hilg. p. 451, 21; schol. Philostr. V. Ap. ed. Kayser Turic p. 179 ad 10, 13; Tzetz. ad. Lycophr. praef. ed. Scheer p. 2, 8; Tzetz iamb. ed. Cram. an. Ox. III. p. 339, 11.

320 a 33 (ibid.) ὁ μέντοι νόμος γράφεται μὲν εἰς Ἀπόλλωνα, ἔχει δὲ καὶ τὴν ἐπωνυμίαν ἀπ' αὐτοῦ, — νόμιμος γὰρ ὁ Ἀπόλλων ἐπεκλήθη — ὅτι τῶν ἀρχαίων χοροὺς ἱστάντων καὶ πρὸς αὐλὸν ἢ λύραν ᾀδόντων τὸν νόμον, Χρυσόθεμις Κρὴς πρῶτος, στολῇ χρησάμενος ἐκπρεπεῖ καὶ κιθάραν ἀναλαβὼν εἰς μίμησιν τοῦ Ἀπόλλωνος, μόνος ᾖσε νόμον, καὶ εὐδοκιμήσαντος αὐτοῦ διαμένει ὁ τρόπος τοῦ ἀγωνίσματος. δοκεῖ δὲ Τέρπανδρος μὲν πρῶτος τελειῶσαι τὸν νόμον, ἡρῴῳ μέτρῳ χρησάμενος, ἔπειτα Ἀρίων ὁ Μηθυμναῖος οὐκ ὀλίγα συναυξῆσαι, αὐτὸς καὶ ποιητὴς καὶ κιθαρῳδὸς γενόμενος· Φρῦνις δὲ ὁ Μιτυληναῖος ἐκαινοτόμησεν αὐτόν· τό τε γὰρ ἑξάμετρον τῷ λελυμένῳ συνῆψε καὶ χορδαῖς τῶν ζ' πλείοσιν ἐχρήσατο. Τιμόθεος δὲ ὕστερον εἰς τὴν νῦν αὐτὸν ἤγαγε τάξιν.

2 νόμιμος δὲ ἐκλήθη Ah. — 4 Χρυσ. ὁ Κρὴς ς. — 6 καὶ εὐδοκ. Ah: εὐδοκ. δὲ ς. — 13 αὐτὸν add. Ah.

cf. P 260 νόμος· ὁ κιθαρῳδικὸς τρόπος τῆς μελῳδίας, ἁρμονίαν ἔχων τακτὴν καὶ ῥυθμὸν ὡρισμένον· ἦσαν δὲ ἑπτὰ οἱ ὑπὸ Τερπάνδρου· ὧν εἷς ὄρθιος, τετράδιος, ὀξύς· Δωριεῖς δὲ ἐπὶ νομίσματος χρῶνται τῇ λέξει, καὶ Ῥωμαῖοι παραστρέψαντες νοῦμμον λέγουσιν· Ἀττικοὶ δὲ τὰ διανενεμημένα μέρη τῆς γῆς, ὡς καὶ ἐν Αἰγύπτῳ· καὶ τὸ δίκαιον ἔγγραφον.

P glossam ex alio lexico sumpsit, cum Suid. eadem exhibeat.

3 τετράδιος] τετραοίδιος Poll. IV 65.
EM s. v. Νόμοι κιθαρῳδικοί.

320 b 30 (ibid.) Ἀδωνίδια δὲ λέγεται τὰ εἰς Ἄδωνιν ἀναφερόμενα.

P 35 (R.) quattuor glossas Ἀδώνιδος κῆποι, Ἀδώνιος, Ἀδώνια, Ἀδώνια, sed nihil ex Proclo praebet.

320 b 31 (ibid.) ᾔδετο δὲ ὁ Ἰόβακχος ἐν ἑορταῖς καὶ θυσίαις Διονύσου, βεβαπτισμένος πολλῷ φρυάγματι. P om.

Menand. rhet. Gr. ed. W. IX p. 129; Poll. IV 53; schol. Dion. Thr. ed. Hilg. p. 450, 15.

320 b 33 (ibid.) ὑπόρχημα δὲ τὸ μετ' ὀρχήσεως ᾀδόμενον μέλος ἐλέγετο· καὶ γὰρ οἱ παλαιοὶ τὴν ὑπό ἀντὶ τῆς μετά πολλάκις ἐλάμβανον. εὑρετὰς δὲ τούτων λέγουσιν οἱ μὲν Κούρητας, οἱ δὲ Πύρρον τὸν Ἀχιλλέως, ὅθεν καὶ πυρρίχην εἶδός τι ὀρχήσεως λέγουσιν.

1 δὲ om. A. — 3 λέγουσιν Ah: φασὶν ς. — 4 εἶδός τι Ah: τι εἶδος ς.

P 412 πυρρίχαις· ταῖς ἐνόπλοις ὀρχήσεσιν. ex Σ. cf. Ba., Suid., Hesych.

1 ὑπόρχημα: Menand. rhet. Gr. ed. W. IX p. 129. — 2 ὑπὸ — μετά: Apoll. Soph. p. 161, 2. — 4 πυρρίχη: EM; EGud; Zonar.; musici: Choerob. ed. Consbr. p 213, 3; Dion. π. ποδ. (anecd. Studem.) p. 161; ibid. p. 207; 227; tract. Harlei. ed. Studem. (ind. lect. Vratisl. 1887/88) p. 14; Ps. — Moschop. ed. Titze p. 45; schol. Eur. Andr. ed. Schw. 1135; schol. Dion. Thr. ed. Hilg. p. 451, 26; schol. Luc. ed. Rabe p. 136, 3; 272, 1; schol. Aristid. Dind. III p. 208, 30; Eustath. 1178, 19; Plin. n. h. VII 57; Diom. (Gr. Lat. I) p. 475, 12; Mar. Plot. Sac. (ibid. VI) p. 497, 21.

321 a 2 (ibid.) ὁ δὲ ἐπινίκιος ὑπ' αὐτὸν τὸν καιρὸν τῆς νίκης τοῖς προτεροῦσιν ἐν τοῖς ἀγῶσιν ἐγράφετο. P deest.

1 ἐπινίκιος ς: ἐπίνικος Ah probante Bekk. et Westph.; sed cf. schol. Lond. in Dion. Thr. ed. Hilg. p. 451, 10, quae et ipsa ex Proclo pendent. — 2 προτεροῦσιν Ah: πρωτεύουσιν ς.

321 a 3 (ibid.) τὸ δὲ σκολιὸν μέλος ᾔδετο παρὰ τοὺς πότους· διὸ καὶ παροίνιον αὐτὸ ἔσθ' ὅτε καλοῦσιν· ἀνειμένον δέ ἐστι τῇ κατασκευῇ καὶ ἁπλούστατον μάλιστα. σκολιὸν δὲ εἴρηται, οὐχ ὡς ἐνίοις ἔδοξε κατὰ ἀντίφρασιν· τὰ γὰρ κατὰ ἀντίφρασιν ὡς ἐπίπαν τοῦ εὐφημισμοῦ στοχάζεται, οὐκ εἰς κακοφημίαν μεταβάλλει τὸ εὔφημον ἀλλὰ διὰ τὸ προκατειλημμένων ἤδη τῶν αἰσθητηρίων καὶ παρειμένων οἴνῳ τῶν ἀκροατῶν, τηνικαῦτα εἰσφέρεσθαι τὸ βάρβιτον εἰς τὰ συμπόσια, καὶ διονυσιά-

ζοντα ἕκαστον ἀκροσφαλῶς συγκόπτεσθαι περὶ τὴν προφορὰν τῆς ᾠδῆς. ὅπερ οὖν ἔπασχον αὐτοὶ διὰ τὴν μέθην, τοῦτο τρέψαντες εἰς τὸ μέλος σκολιὸν ἐκάλουν τὸ ἁπλούστατον.

1 παρὰ Ah: περὶ ς. — 4 ἔδοξε Ah: ἤρεσε ς. — 6 μεταβάλλει Ah: μεταλαμβάνει ς. — 7 οἴνῳ] ἤδη A. — 10 αὐτοὶ post μέθην ponit A.

alia P 451 σκολιόν· ἡ παροίνιος ᾠδή· ὡς μὲν Δικαίαρχος ἐν τῷ περὶ μουσικῶν ἀγώνων (fr. 43 FHG Müll. II), ὅτι τρία γένη ἦν ᾠδῶν, τὸ μὲν ὑπὸ πάντων ᾀδόμενον καθ' ἕνα ἑξῆς, τὸ δὲ ὑπὸ τῶν συνετωτάτων ὡς ἔτυχεν τῇ τάξει, ὃ δὴ καλεῖσθαι διὰ τὴν τάξιν σκολιόν· ὡς δ' Ἀριστόξενος (fr. 59 FHG Müll. II) καὶ Φίλλις ὁ μουσικός, ὅτι ἐν τοῖς γάμοις περὶ μίαν τράπεζαν πολλὰς κλίνας τιθέντες, παρὰ μέρος ἑξῆς μυρρίνας ἔχοντες, ᾖδον γνώμας καὶ ἐρωτικὰ σύντονα· ἡ δὲ περίοδος σκολιὰ ἐγένετο διὰ τὴν θέσιν τῶν κλινῶν.

In Suida eadem paucis mutatis leguntur.

Plut. quaest. conv. I 1, 5; Athen. p. 694 A sq.; Poll. VI 108; Hesych.; EM; EGud; Suid.; schol. Aristoph. vesp. 1222; 1239; Acharn. 532 (Ox. Pap. VI 1908 p. 157, 41); ran. 1329 ed. Invernizi vol. X p. 396, 10 sq.); schol. Plat. Gorg. 451 E (p. 301 Herm.); schol. Dion. Thr. ed. Hilg. p. 451, 14; schol. Dion. Chrys. ed. Sonny II § 63 a p. 98; schol. Luc. ed. Iacob. p. 116; Eustath. 1574, 11; Tzetz. iamb. ed. Cram. an. Ox. III p. 342, 25 sq. σκαμβὰ μέλη (cf. Kaibel Die Prolegomena περὶ κωμῳδίας, act. soc. litt. Gotting. 1897. fasc. 4. p. 37 sq.); Diogenian. II 68 BV; Luc. Tarr. ed. Cram. an. Ox. IV p. 314, 4; — cf. Reitzenstein Epigramm und Skolion, Gissae 1893 p. 3 sq.

321 a 15 (ibid.) τὰ δὲ ἐρωτικὰ δῆλον ὅτι γυναικῶν καὶ παίδων καὶ παρθένων ἐρωτικὰς ᾄδει περιστάσεις. P om.

schol. Dion. Thr. ed. Hilg. p. 450, 32.

321 a 17 (ibid.) καὶ τὰ ἐπιθαλάμια δὲ τοῖς ἄρτι θαλαμευομένοις ἅμα οἱ ἠΐθεοι καὶ αἱ παρθένοι ἐπὶ τῶν θαλάμων ᾖδον. P deest.

Theocr. argum idyll. XVIII ed. Ahr. II p. 28; Eustath. 1541, 49.

321 a 19 (ibid.) ὑμέναιον δὲ ἐν γάμοις ᾄδεσθαί φασι κατὰ πόθον καὶ ζήτησιν Ὑμεναίου τοῦ Τερψιχόρας, ὅν φασι γήμαντα ἀφανῆ γενέσθαι· οἱ δὲ κατὰ τιμὴν τοῦ Ἀττικοῦ Ὑμεναίου· τοῦτον γάρ φησί ποτε διώξαντα ἀφελέσθαι κούρας Ἀττικὰς λῃστῶν. ἐγὼ δὲ οἶμαι βίου τινὰ εὐτυχοῦς προαναφώνησιν ὑπάρχειν, καὶ συνεύχεσθαι τοῖς συνιοῦσι πρὸς γάμου κοινωνίαν μετὰ φιλοστοργίας, Αἰολικῇ παραπλέκοντας τὴν εὐχὴν διαλέκτῳ, οἷον ὑμεναίειν καὶ ὁμονοεῖν τούτους ἀεὶ ὁμόσε ναίοντας.

2 φησι A. — 5 τινὰ Ah: τινὸς ς. — 6 συνοῦσι ς. — 8 ναίοντας Ah: μένοντας ς.

P 534 ὑμένων· γαμικῶν ὕμνων et antea ὑμεναιοῦν· τὸ ᾄδειν τὸν ὑμέναιον καὶ συνάπτειν τὸν γάμον.

Hesych.; VBekk. p. 312, 17; EGen; EM; EGud; Zonar.; schol. Σ 493; schol. Eur. Alc. ed. Schw. 922; schol. Dion. Thr. ed. Hilg. p. 450, 25; Eustath. 1157, 18.

321 a 28 (ibid.) ὁ δὲ σίλλος λοιδορίας καὶ διασυρμοὺς πεφεισμένως ἀνθρώπων ἔχει. P om.

πεφεισμένως ante λοιδορίας ponit ς.

Poll. II 54; Phryn. ed. Bekk. p. 36, 20; EGen; EM; Suid.; schol. Dion. Thr. ed. Hilg. p. 451, 23; schol. Luc. ed. Rabe p. 96, 22; 192, 20; Eustath. 204, 23.

321 a 30 (ibid.) διαφέρει δὲ τοῦ ἐπικηδείου ὁ θρῆνος, ὅτι τὸ μὲν ἐπικήδειον παρ' αὐτὸ τὸ κῆδος, ἔτι τοῦ σώματος προκειμένου λέγεται, ὁ δὲ θρῆνος οὐ περιγράφεται χρόνῳ. P deest.

2 προκειμένου Ah: κειμένου ς.

EM; EGud; Eustath. 1673, 46; θρῆνος solum: Hesych.; EGen; schol. Dion. Thr. ed. Hilg. p 451, 24; ἐπικήδειον solum: Hesych.; Ba.; Suid.; schol. Dion. Thr. p. 450, 26.

321 a 33 (ibid.) τὰ δὲ λεγόμενα παρθένια χοροῖς παρθένων ἐνεγράφετο, οἷς καὶ τὰ δαφνηφορικὰ ὡς εἰς γένος πίπτει· δάφνας γὰρ ἐν Βοιωτίᾳ δι' ἐνναετηρίδος εἰς τὰ τοῦ Ἀπόλλωνος κομίζοντες οἱ ἱερεῖς ἐξύμνουν αὐτὸν διὰ χοροῦ παρθένων· καὶ ἡ αἰτία· τῶν Αἰολέων ὅσοι κατῴκουν Ἄρνην καὶ τὰ ταύτῃ χωρία, κατὰ χρησμὸν ἀναστάντες ἐκεῖθεν καὶ προσκαθεζόμενοι Θήβας ἐπόρθουν προκατεχομένας ὑπὸ Πελασγῶν. κοινῆς ἀμφοῖν ἑορτῆς Ἀπόλλωνος ἐνστάσης ἀνοχὰς ἔθεντο, καὶ δάφνας τεμόντες οἱ μὲν ἐξ Ἑλικῶνος, οἱ δὲ ἐγγὺς τοῦ Μέλανος ποταμοῦ, ἐκόμιζον τῷ Ἀπόλλωνι. Πολεμάτας δὲ ὁ τῶν Βοιωτῶν ἀφηγούμενος ἔδοξεν ὄναρ νεανίαν τινὰ πανοπλίαν αὐτῷ διδόναι καὶ εὐχὰς ποιεῖσθαι προστάττειν τῷ Ἀπόλλωνι δαφνηφοροῦντας διὰ ἐνναετηρίδος· μετὰ δὲ τρίτην ἡμέραν ἐπιθέμενος κρατεῖ τῶν πολεμίων· καὶ αὐτός τε τὴν δαφνηφορίαν ἐτέλει, καὶ τὸ ἔθος ἐκεῖθεν διατηρεῖται. ἡ δὲ δαφνηφορία· ξύλον ἐλαίας καταστέφουσι δάφναις καὶ ποικίλοις ἄνθεσι, καὶ ἐπ' ἄκρου μὲν χαλκῆ ἐφαρμόζεται σφαῖρα, ἐκ δὲ ταύτης μικροτέρας ἐξαρτῶσι· κατὰ δὲ τὸ μέσον τοῦ ξύλου περιθέντες ἐλάσσονας τῆς ἐπ' ἄκρου τοῦ ξύλου σφαίρας καθάπτουσι πορφυρᾶ στέμματα· τὰ δὲ τελευταῖα τοῦ ξύλου περιστέλλουσι κροκωτῷ. βούλεται δ' αὐτοῖς ἡ μὲν ἀνωτάτω

σφαῖρα τὸν ἥλιον, ᾧ καὶ τὸν Ἀπόλλωνα ἀναφέρουσιν, ἡ δὲ ὑποκειμένη τὴν σελήνην, τὰ δὲ προσηρτημένα τῶν σφαιρίων ἄστρα τε καὶ ἀστέρας, τὰ δέ γε στέμματα τὸν ἐνιαύσιον δρόμον· καὶ γὰρ καὶ τξε΄ ποιοῦσιν αὐτά. ἄρχει δὲ τῆς δαφνηφορίας παῖς ἀμφιθαλής, καὶ ὁ μάλιστα αὐτῷ οἰκεῖος βαστάζει τὸ κατεστεμμένον ξύλον, ὃ κωπὼ καλοῦσιν· αὐτὸς δὲ ὁ δαφνηφόρος ἑπόμενος τῆς δάφνης ἐφάπτεται, τὰς μὲν κόμας καθειμένος, χρυσοῦν δὲ στέφανον φέρων, καὶ λαμπρὰν ἐσθῆτα ποδήρη ἐστολισμένος, ἰφικρατίδας τε ὑποδεδεμένος· ᾧ χορὸς παρθένων ἐπακολουθεῖ, προτείνων κλῶνας πρὸς ἱκετηρίαν τῶν ὕμνων. παρέπεμπον δὲ τὴν δαφνηφορίαν εἰς Ἀπόλλωνος Ἰσμηνίου καὶ Χαλαζίου. P om.

3 ἐννεαετηρίδος A: ἐννεατηρίδος B. — 4 οἱ om. A. — 5 ταύτῃ Ah: ταύτης ς. — 7 προκατεχομένας Ah: προσκαθεζομένας ς. — κοινῶς ς. — 8 τέμνοντες Ah. — 12 ἐννεατηρίδος A. — 12 προστάττειν post ποιεῖσθαι ponit ς et Arethas: post ἐνναετ. A. — 18 ἐλάσσονα τῆς ἐπ' ἄκρου h probante Westp.: ἐλάσσονα τῆς ἐπ' ἄκρῳ A probante Bekk.: ἐλάσσονας τῆς ἐπ ἄκρου τοῦ ξύλου ς et Arethas. — 26 κόπω pr. A: κοπώ h: κώπω B: κωπὼ Arethas. — 27 καθειμένος AB: καθειμένας ς. — 29 ἰφικρατίδας] ἐπικρατίδας Ah. — 30 τῶν om. A — 31 ἰσανίου B: ἰσυνίου h. — 31 χαλαζίου Ah: γαλαξίου ς.

παρθένια (1): schol. Aristoph. av. 918 (Suid.) aliter παρθενεῖα... τὰ εἰς παρθένους ᾀδόμενα.

δαφνηφορικά (2): Paus. IX 10, 4; Poll. IV 53; schol. Dion. Thr. ed. Hilg. p. 450, 17; Arethas in Clem. Al. Protr. ed. Staehlin p. 298, 29.

321 b 32 (ibid.) τὸ δὲ τριποδηφορικὸν μέλος τρίποδος προηγουμένου παρὰ τοῖς Βοιωτοῖς ᾔδετο. P om.

τριποδικὸν B.

Poll. IV 53; schol. Dion. Thr. ed. Hilg. p. 450, 19.

322 a 13 (ibid.) ὠσχοφορικὰ δὲ μέλη παρ' Ἀθηναίοις ᾔδετο· τοῦ χοροῦ δὲ δύο νεανίαι, κατὰ γυναῖκας ἐστολισμένοι, κλῆμα ἀμπέλου κομίζοντες μεστὸν εὐθαλῶν βοτρύων — ἐκάλουν δὲ αὐτὸ ὦσχην, ἀφ' οὗ καὶ τοῖς μέλεσιν ἡ ἐπωνυμία — τῆς ἑορτῆς καθηγοῦντο. ἄρξαι δέ φασι Θησέα πρῶτον τοῦ ἔργου κτλ.

1 ὠσχοφορικὰ Ah: ὀσχοφορ. ς. — δὲ om. A. — 3 κλήματα ς. — μεστῶν ς. — 4 ὦσχην: ὄσχην ς. — 5 Θησέα φασὶ ς.

P 304 Ὄσχη· τὸ σὺν τοῖς βότρυσι κλῆμα. Ὀσχοφορεῖν· ἑορτή τις ὀσχοφόρια καλουμένη· ὄσχος γὰρ καλεῖται κλῆμά τις, ἐκκειμένους ἔχουσα τοὺς βότρυας· ἣν οὖν εὐγενὴς παῖς ἔφερεν εἰς τὸ ἱερὸν Σκιράδος· ὁ τρόπος, δι' ὃν τοῦτο ἐγίνετο, διάφορος τοῖς παλαιοῖς ἀπεδόθη. Ὀσχοφόροι· δύο ἦσαν τῶν γένει καὶ

πλούτῳ διαφερόντων· ἡ δὲ ὄσχη κλῆμά ἐστι βότρυς ἐξηρτημένους ἔχον· ταύτην δὲ ἔνιοι ὀρεσχάδα καλοῦσιν. partim ex Harp.

ὠσχοφορικά vel ὀσχοφορικά (1): Poll. IV 53; schol. Dion Thr. ed. Hilg. p. 450, 21.

ὤσχη vel ὄσχη, οἴσχη, ὠσχός (4): Harp. v. ὀσχοφόροι; VBekk. 285, 29; Hesych. ὤσχη et sq ; VBekk. p. 318, 22 ὠσχοί, ὠσχοφορίον; EM ὠσχοί, αὐρόσχας, οἰσχός; EGud ὠσχοφορία; Suid. ὠσχοφόρια, ὠσχοφόρος, ὠσχοφόροι; Zonar. ὠσχοφορία; Herodian. ed. Ltz. II p. 610, 18 ὠσχοφόριον, ὀσχοφορία, οἴσχη; schol. Nicand. Al. 109 ὀσχοφόροι; Eustath. 1524, 31 ὄσχαι.

Ad πενταπλῆ in sequentibus (bibl. p. 322 a 29) cf. Ath. XI p. 495 F πενταπλόα.

322 a 30 (ibid.) εὐκτικὰ δέ μέλη ἐγράφετο τοῖς αἰτουμένοις τι παρὰ θεοῦ γενέσθαι· πραγματικὰ δέ, ἅ τινων περιεῖχε πράξεις· ἐμπορικὰ δέ, ὅσα κατὰ τὰς ἀποδημίας καὶ ἐμπορείας ἐπιδεικνύμενά τισιν ἐγράφη· καὶ ἀποστολικὰ δέ, ὅσα διαπεμπόμενοι πρός τινας ἐποίουν. τὰ δὲ γνωμολογικὰ δῆλον ὅτι παραίνεσιν ἠθῶν ἔχει, καὶ τὰ γεωργικὰ δὲ χώρας καὶ φυτῶν καιροὺς καὶ ἐπιμελείας. καὶ τὰ ἐπισταλτικὰ δέ, ὅσα κατ' ἐντολὰς πρός τινας ποιοῦντες διέπεμπον. P om.

4 διαπεμπόμενοι A: διαπεμπόμενα ς. — 8 ἐξέπεμπον ς.

εὐκτικά (1): schol. Dion. Thr. ed. Hilg. p. 450, 34 προσευκτικόν. — ἀποστολικά (4): schol. Dion. Thr. ibid. l. 11. — γνωμολογικά (5): schol. Dion. Thr. ibid. l. 13.

323 a 40 (cod. 240 Ioh. Philop.) ὅτι ἄβυσσος παρὰ πᾶσι τὸ πολὺ καλεῖται ὕδωρ καὶ εἰς βάθος χωροῦν ἄληπτον ἡμῖν, παρὰ τὸ μὴ βύειν εἰς αὐτό.

3 μὴ βύειν] μηνύειν codd ; μὴ δύειν ex EM scr. Bekk.: ex Philop. corr. Nauck (Ersch et Gruber encyclop. scient. et art. sect. III part. XXIII p. 468 adn. 22).

aliter P 8 (R.) ἄβυσσος· ἡ πέρας μὴ ἔχουσα διὰ μέγεθος· ἔστι δὲ καὶ ἐν Ἄργει λίμνη οὕτω καλουμένη. cf. Hesych.

Epim. ed. Cram. an. Ox. II p 342, 1; EM; EGud; Suid.; Zonar. cod. K; schol. Luc ed. Rabe p. 24, 21; Arethas comment. in apocal. IX 3, ed. Cramer (Catenae VIII) p. 312, 16; Eustath. 1340, 38.

324 b 10 (cod. 241 Philostr. v. Ap.) Νύσιος γὰρ ὁ Διόνυσος ἀπὸ τῆς ἐν Ἰνδοῖς Νύσσης Ἰνδοῖς τε ὀνομάζεται καὶ πᾶσι τοῖς πρὸς ἀκτῖνα ἔθνεσιν. P om.

327 a 38 (ibid.) ἀφίκοντο δὲ ἐπὶ τὴν θάλατταν τὴν ἐρυθράν· ταύτην δ' εἶναί φησιν οὗτος κυανωτάτην, λαχεῖν δὲ τὴν ἐπωνυμίαν ἀπὸ Ἐρύθρα βασιλέως (cf. 442 a 25). P om.

1 θάλασσαν ς. — 2 φασιν οὕτως ς.

Strabo XVI p. 779, 20; Steph. Byz.; Epim. ed. Cram. an. Ox. II p. 367, 11; EM; EGud; Eustath. ad. Dion. Per. (geogr. Gr. min. Müller II p. 224, 34).

331 b 19 (ibid.) ὅ τε Κιλίκιος λόγος 'ποῖ τρέχεις; ἢ ἐπὶ τὸν ἔφηβον;' ἐπὶ Ἀπολλωνίῳ τε ἐλέγετο καὶ παροιμιώδη τιμὴν ἔσχε. P om.

2 ἐγένετο ς.

333 b 25 (ibid.) ᾔκαλλε. cf. P 50 (R) Αἰκάλλειν· ἀντὶ τοῦ σαίνειν, ὅπερ οἱ κύνες ποιοῦσιν. οὕτως Πλάτων.

schol. Ar. equ. 48; Phryn. ed. Bekk. p. 21, 26.

334 a 21 (ibid.) ἰσηλίκων. P om.

Suid.

335 a 33 (cod. 242 Damascius) ἐκ τρίτων ἀντὶ τοῦ τρίτον. P deest.

338 b 17 (ibid.) μόνος δὲ ἀνθρώπων, ὧν ἀκοῇ ἴσμεν] εἴποις δ' ἂν καὶ μόνος ἀνθρώπων, οὓς ἀκοὴ ἔσχεν ἢ ἔγνω· ἢ καὶ οὕτως· οἳ πρὸς ἀκοὴν ἦλθον, ἢ ὧν εἰς κατάληψιν ἀκοὴ ἧκεν, ἢ οὓς δι' ἀκοῆς ἴσμεν, ἢ οὓς διασώζει μνήμη, ἢ οὓς οὐκ ἔσβεσε λήθη, καὶ πολλὰ τοιαῦτα. P om.

338 b 25 (ibid.) ὅτι φυλακεῖα οἱ Ἀλεξανδρεῖς ἐκάλουν τὰ ἐκμαγεῖα τῶν γυναικείων μολυσμῶν. P deest.

Galen. gloss. Hipp. Kühn XIX p. 144 s v. σφενδόνην ..τὸν καλούμενον φύλακα; Suid. s. v. φυλάκια.

341 b 11 (ibid.) βάβια δὲ οἱ Σύροι καὶ μάλιστα οἱ ἐν Δαμασκῷ τὰ νεογνὰ καλοῦσι παιδία, ἤδη δὲ καὶ τὰ μειράκια, ἀπὸ τῆς παρ' αὐτοῖς νομιζομένης Βαβίας θεοῦ. P deest.

3 Βαβαίας A.

342 a 34 (ibid.) ἀλλὰ τὸ λεγόμενον εὐλόφῳ αὐχένι τὴν ἄσκησιν ὑπέμενε. P om.

Suid. s. v. εὐλόφως.

343 a 10 (ibid.) ὁ κῆβος· ἔστι δὲ πιθήκου εἶδος.

Strabo XVII p. 812, 40; in Hesychio exstat forma κῆπος, quae in bibliotheca haud ignota est; cf. p. 455 b 9 et 23; sed P in quattuor glossis κῆπος p. 139 de simia tacet.

343 b 21 (ibid.) ὅτι Φοίνικες καὶ Σύροι τὸν Κρόνον Ἦλ καὶ Βὴλ καὶ Βωλαθὴν ἐπονομάζουσιν. P om.

1 Βωλαθὴν A: βωλαθ ν B: βολαθὴν C: βολάθην ς.

344 b 18 (ibid.) αἴτιον δὲ τῆς μὴ εὑρέσεως τὸ ἐλάχιστον μέτρον τῶν ἐναρμονίων διαστημάτων, ὅπερ δίεσιν ὀνομάζουσι.

τοῦτο δὴ ἀπολωλὸς ἐκ τῆς ἡμετέρας αἰσθήσεως καὶ τὸ ἄλλο γένος τὸ ἐναρμόνιον προσαπώλεσεν. P deest.

Dion. Hal. Lys. 11 ed. Usen. et Raderm. p. 19, 4; Theo Smyrn. ed. Hiller p. 55, 11; Bacchius ed. Consbr. p. 293; Hesych.; Ba.; Suid.

348 a 12 (ibid.) ὅτι Διόνυσος, φησί, Λυκοῦργον καὶ τοὺς ἑπομένους αὐτῷ Ἄραβας κατηγωνίσατο, οἴνῳ ἀπ' ἀσκοῦ καταρράνας τὴν πολεμίαν στρατιάν· ἐξ οὗ καὶ τὴν πόλιν ἐκάλεσε Δαμασκόν. οἱ δὲ τὴν ἐπωνυμίαν διδόασι τῇ πόλει ἀπὸ γίγαντός τινος, ᾧ ὄνομα Ἀσκός, ὃν ὁ Ζεὺς ἐδάμασεν ἐνταῦθα· ἄλλοι δὲ καὶ ἄλλας λέγουσι τῆς ἐπωνυμίας αἰτίας. P deest.

1 φασί ς.

Steph. Byz., EM, EGud, ab Ἀσκῷ quidem nomen derivant, sed alia narratione adiecta.

349 a 20 (ibid.) κρήδεμνον, φωσώνιον· ὀράριον· Ῥωμαϊκόν· προσώπου ἐκμαγεῖον, ἡμιτύβιον.

1 κρήδεμνον — 2 ἡμιτύβιον om. B. — 1 Ῥωμαϊκόν] ῥω' AC: τοῦ ς: de siglo ῥω' cf. Reitzenstein Gesch. p. 102. — 2 ἡμιτύβιον] ἢ τύμβιον A.

P 153 κρήδεμνον· κεφαλοδέσμιον ἢ μαφόριον ex Σ. cf. Ba. et Suid. P 61 ἡμιτύβιον· δίκροσσον· Ἀριστοφάνης Πλούτῳ (729)· ʻἔπειτα καθαρὸν ἡμιτύβιον λαβών᾽. eadem Suid.

κρήδεμνον: Hesych.; EM; EGud; schol. X 469; Ξ 184; Eustath. 976, 42. — φωσώνιον: Poll. VII 71; Ba.; Suid.; schol. Luc. ed. Rabe p. 191, 8. — ἡμιτύβιον: Poll. VII 71; Erotian. ed. Klein p. 10, 15; Galen. gloss. Hipp. ed. Kühn XIX p. 102; schol. Aristoph. Plut. 729.

351 a 26 (ibid.) τοῦ ὀμμακοΐου· τῆς αὐτοψίας καὶ ἀκοῆς ἅμα. P om.

351 b 10 (ibid.) οὐ μιᾷ χειρὶ δωρούμενος, ἀλλ' ἀμφοῖν, κατὰ τὴν παροιμίαν. P om.

351 b 26 (ibid.) κατὰ τὸν ἱκνούμενον χρόνον· ἀντὶ τοῦ κατὰ τὸν ἐπιόντα. P om.

352 b 24 (ibid.) Ἔσμουνον ὑπὸ Φοινίκων ὠνομασμένον ἐπὶ τῇ θέρμῃ τῆς ζωῆς· οἱ δὲ τὸν Ἔσμουνον ὄγδοον ἀξιοῦσιν ἑρμηνεύειν, ὅτι ὄγδοος ἦν τῷ Σαδύκῳ παῖς. P om.

371 b 28 (ibid.) πήχεις οἱ Αἰγύπτιοι τὴν αὔξησιν τοῦ Νείλου προσαγορεύουσι, καὶ μετροῦσι τὰ νάματα, καὶ πανήγυρις αὐτοῖς ὁ πῆχυς γίνεται.

1 οἱ om. C. — 2 μέτρῳ μετροῦσι ς.

alia P 370 πήχεων· οὕτως· οὐ πηχῶν. ὡς καὶ πήχεως· οὐ πήχους.

383 a 41 (cod. 244 Diodorus) ὅτι τοὺς Ἴβηρας καὶ Λυσιτανοὺς ὀνομάζει. P om.

389 b 28 (ibid.) Τριόκαλα δὲ αὐτό φασιν ὠνομάσθαι διὰ τὸ τρία καλὰ ἔχειν, πρῶτον μὲν ναματιαίων ὑδάτων πλῆθος, διαφόρων τῇ γλυκύτητι, δεύτερον παρακειμένην χώραν ἀμπελόφυτόν τε καὶ ἐλαιόφυτον καὶ γεωργεῖσθαι δυναμένην θαυμαστῶς, τρίτον ὑπερβάλλουσαν ὀχυρότητα, ὡς ἂν οὔσης μεγάλης πέτρας ἀναλώτου. P om.

1 φησιν B. — 4 θαυμαστῶς om. B.

391 a 27 (ibid.) ἰμπεράτορα αὐτὸν ἀναγορεύειν καὶ ἀποκαλεῖν, ὅ ἐστι βασιλέα. P om.

395 a 11 (cod. 245 Plutarchi Cicero) ὅτι τὸ λεπτότατον τοῦ χαλκοῦ νόμισμα κουαδράντην Ῥωμαῖοι καλοῦσιν.

aliter P 152 κοδράντης· τὸ πᾶν, ἢ λεηπτὰ δύο.

Marc. evang. 12, 42 et Hesych. κοδράντης.

403 b 14 (cod. 246 Aristid. Panath.) τὸ καθ' ὁδὸν ἢ κατ' ἀξίαν λέγει, ὥσπερ ἐστὶν εὐθεῖα ἡ ὁδὸς ἢ ὥσπερ συμβαίνει ἐν ὁδῷ γενέσθαι· πολλάκις γάρ τις ἀπερχόμενος τήνδε τὴν ὁδὸν ἄλλην ἕλκοντος αὐτὸν βαδίζει φίλου. P om.

422 b 14 (cod. 247 Aristid. in Plat.) ὅτι Ἀριστείδης τὴν ἀνακεφαλαίωσιν τῶν προειρημένων ἐπάνοδόν φησιν· ἐρεῖς δ' ἂν καὶ συγκεφαλαίωσιν καὶ ἐπίλογον καὶ σύνοψιν καὶ ἀνάμνησιν· καὶ συλλογίσασθαι τὰ εἰρημένα ὡς ὁ Δημοσθένης (19, 177), καὶ συναγαγεῖν καὶ συντόμως εἰπεῖν καὶ ἀριθμῆσαι καὶ ἀπαριθμήσασθαι καὶ ἄλλ' ἄττα τοιαῦτα, καὶ ἐπαναλαβεῖν καὶ ἀνακεφαλαιῶσαι. P om.

424 a 4 (ibid.) κατάβαλε· κατάθου, πέπαυσο, σίγα.

P 116 κατάβαλε· οἷον ῥῖψον, ἄφες καὶ κατάθου.

424 a 10 (ibid.) σφόδρα τῶν λόγων γίνῃ· ἀντὶ τοῦ λέσχης γίνῃ καὶ οὐ τῆς τῶν πραγμάτων ἀληθείας. P om.

424 b 21 (ibid.) ὥστε τὸν οἴκοι θησαυρὸν διαβάλλοιμεν ἄν, εἰ ταῦτα διασύροιμεν· παροιμία. τάττεται δὲ ἐπὶ τῶν τὰ οἴκοι διαβαλλόντων. P om.

424 b 34 (ibid.) ὁ Κρὴς δὴ τὸν πόντον, φήσει τις· παροιμία ἐπὶ τῶν προσποιουμένων τὸ ἀγνοεῖν· οἱ γὰρ Κρῆτες ἐμπειροθάλασσοι. λέγεται δὲ καὶ ὁ νησιώτης ἀγνοεῖν τὴν θάλασσαν, καὶ ὁ Σικελὸς τὴν θάλασσαν.

Diogenian. III 41; Apostol. XII 57.

cf. P 280 ὁ Κρὴς τὴν θάλασσαν· ἰδὼν γὰρ αὐτὴν γαληνίζουσαν ἔφη· εἰ μὴ ᾔδειν σε.
Hesych. et Suid. — Zenob. V 30; Eustath. 313, 41.

428 b 3 (ibid.) μικροῦ δεῖν, παρ' ὀλίγον, σχεδόν, ἐγγὺς ἧκεν, οὐ πόρρω ἦν, οὐ πόρρω εἰπεῖν, ὡς εἰπεῖν, ὡς ἔπος φάναι, ὡς τὸ ἔπος φάναι, ὀλίγου δεῖν, ὀλίγου δέω φάναι, μόνον οὐχί.

P 232 μικροῦ δεῖν· παρὰ μικρόν. (cf. Hesych.) μικροῦ δέω· παρὰ μικρὸν λείπω. ex Σ; cf. Ba. et Suid.

429 b 6 (ibid.) ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς μὲν παραλαμβάνεται τὸ ἤπου· ἐνταῦθα δὲ ὁ Ἀριστείδης ἀντὶ τοῦ πολλῷ πλέον ἔλαβεν· εἰρωνικῶς δὲ τὸ πολλῷ πλέον εἶπεν, οἷον οὐδ' ὅλως· καὶ πολλάκις οὕτω τῷ ἤ που ἀντὶ τοῦ πολλῷ πλέον χρῆται, μᾶλλον δὲ σχεδὸν ἀεί.

P 63 ἤ που· ἄρα γε. ἤπου· ἴσως· σχεδόν. ἤ που γε· πολλῷ πλέον. ex Σ; cf. Ba. et Suid.
EM; schol. Plat. Politic. 285 D (p. 252 Herm.).

429 b 12 (ibid.) καὶ καθήμενον ἔξω τῆς ζάλης ὑπὸ τῷ τειχίῳ . . . παροιμία· τάττεται δὲ ἐπὶ τῶν ἄλλα ἀντ' ἄλλων ποιούντων ἢ ἐωμένων. παρῆκται δὲ ἀπὸ τοῦ τὸν Πρίαμον καὶ τὴν Ἑλένην ἐκ τοῦ τείχους θεωροῦντας τοὺς Ἕλληνας περὶ αὐτῶν διαλέγεσθαι. P om.
1 τῷ om. A.
Zenob. III 89 et Suid.: ἔξω βελῶν καθῆσθαι.

429 b 30 (ibid.) κρανίαν τὴν περικεφαλαίαν λέγει, βύρσαν δὲ τὸ ὅπλον παρὰ τὸ ἔχειν βύρσαν περὶ αὐτό, νήϊα δὲ τὰ σχοίνια, κωπέας δὲ τὰ ξύλα τὰ πρὸς κώπας ἐπιτήδεια. P om.
κρανία: Hesych.; Ba. et Suid. κράνος. — κωπεῖς: Hesych.; V Bekk. p. 274, 32. — νήϊα: Hesych. et Suid. aliter.

429 b 38 (ibid.) τί ταῦτα τοὺς Ἀχαιοὺς ἀπὸ τοῦ πύργου κρίνομεν; παροιμία· ὥσπερ ὁ Πρίαμος ἐκ τοῦ τείχους καὶ Ἑλένη. P deest.

434 a 13 (ibid.) οἴκοι πονηρῶς ἐπεπράγεσαν· ἀντὶ τοῦ ἀτυχῶς.

cf. P 382 πόνηρος· ἐπίπονος· ἡ πρώτη ὀξεῖα. cf. Suid.
Hesych. et EM s. v. πονηρεύω; Herodian. ed. Ltz. I 197, 19 et adn.; schol. Luc. ed. Rabe p. 35, 25; 183, 1.

437 a 24 (ibid.) τὸ ἀμέλει Ἀριστείδης πολλάκις ὡς παρέλκον λαμβάνει.

cf. P 90 (R) ἀμέλει· τοιγαροῦν. δηλαδή, πάντως· ἐπίρρημα γάρ ἐστι συγκατάθεσιν δηλοῦν.

Ba. (Bekk. p. 307, 8); schol. Aristoph. nub. 488; schol. Luc. ed. Rabe 6, 11; 136, 25 adn.

438 b 19 (cod. 249 Pythagorae vita) τῶν δὲ Πυθαγόρου οἱ μὲν ἦσαν περὶ τὴν θεωρίαν καταγινόμενοι, οἵπερ ἐκαλοῦντο σεβαστικοί, οἱ δὲ περὶ τὰ ἀνθρώπινα, οἵπερ ἐκαλοῦντο πολιτικοί, οἱ δὲ περὶ τὰ μαθήματα, γεωμετρικὰ καὶ ἀστρονομικά, οἵπερ ἐκαλοῦντο μαθηματικοί. καὶ οἱ μὲν αὐτῷ τῷ Πυθαγόρᾳ συγγενόμενοι ἐκαλοῦντο Πυθαγορικοί, οἱ δὲ τούτων μαθηταὶ Πυθαγόρειοι, οἱ δὲ ἄλλως ἔξωθεν ζηλωταὶ Πυθαγορισταί. ἀπείχοντο δὲ ἐμψύχων καὶ κατὰ καιρὸν μόνον θυσιῶν ἐγεύοντο. P om.

Suid. s. v. Πυθαγόρας s. fin.; schol. Theocr. 14, 5; anecd. Graec. ed. Villois. I p. 368 (Eudocia).

440 a 27 (ibid.) ὅτι πρῶτος Πυθαγόρας τὸν οὐρανὸν κόσμον προσηγόρευσε διὰ τὸ τέλειον εἶναι καὶ πᾶσι κεκοσμῆσθαι τοῖς τε ζώοις καὶ τοῖς καλοῖς. P deest.

2 κατακεκοσμῆσθαι A: κεκοσμεῖσθαι B. — 3 τοῖς om. A.

Ps. — Plut. plac. phil. II 1 et Stob. ed. Wachsm. I p. 186 (Diels doxogr. p. 327); Diog. Laert. VIII 47; EM.

442 b 24 (cod. 250 Agatharchides) ὅτι οὐδὲ ἀπό τινος τῶν τοῦ Περσέως ἐγγόνων ἀξιοῖ οὗτος καίτοι πολλῶν λεγόντων τὴν κλῆσιν τοὺς Πέρσας κληρώσασθαι· μηδὲ γὰρ ἐκείνους σφᾶς αὐτοὺς Πέρσας παροξυτόνως ὀνομάζειν, ἀλλὰ Περσᾶς, ἐπὶ τέλους τῆς περισπωμένης τιθεμένης. P om.

2 ἐκγόνων B. — πολλῶν ἄλλων λεγ. ς.

443 a 24 (ibid.) ἐπὶ τούτοις τὴν Ἰὼ γεγονέναι μὲν ποταμοῦ θυγατέρα, ταυροκέρῳ δὲ μορφῇ διαπτῆναι βοὸς οἰστρώσης τὸ Ποντικὸν πέλαγος ἀφ' ἧς καὶ τὸν Βόσπορον εἰληφέναι τὴν κλῆσιν. P deest.

Steph. Byz. (Const. Porph. de prov. regni Byz. them. 12); EM.

443 a 34 (ibid.) τὴν δὲ Ἕλλην καὶ Φρίξον ἐπὶ κριοῦ τοῖς ποσὶ πετομένου τὸν πόρον κατανύσαντας, τὴν ἐφ' ἑκάτερα θάλατταν Ἑλλήσποντον ἀφ' ἑαυτῶν προσαγορεῦσαι. P deest.

2 πετομένους codd.: πετομένου Bekk. et Müller (geogr. Gr. min. I p. 114). — 3 ἀφ' ἑαυτῶν Ἑλλήσπ. B.

Steph. Byz.; EM; EGud; Diod. IV 47; Apollod. bibl. I 9, 1; schol. Aesch. Pers. 70; schol. Aristoph. Nub. 257; Eustath. 667, 10.

445 b 33 (ibid.) στολὰς γὰρ αὐτοῖς τε καὶ τοῖς ἵπποις ἀνέ-

δωκε πιλητάς, ἃς οἱ κατὰ τὴν χώραν ἐκείνην προσαγορεύουσι κάσας. P om.

κασᾶς Müller l. d. p. 119.

Poll. VIII 68 κάσσας; Hesych. κασσάς et κάσσον; cf. κάς; Herodian. ed. Ltz. I 63, 9 κασῆς. cf. Xenoph. Cyrup. VIII 3, 6.

448 b 1 (ibid.) οἱ καλούμενοι σηλαγγεῖς· εἰσὶ δ' οὗτοι τεχνῖται πρὸς τὸ πέρας ἄγειν δυνάμενοι τὴν βασιλικὴν χρείαν. P om.

σηλαγγεῖς ς: σηλαγεῖς Bekk.; sed v. 11 et 18 σηλαγγεύς: cf. Müller l. d. p. 127.

454 a 33 (ibid.) ὅτι κέχρηται ὁ συγγραφεύς, ἀττικιστὴς καίτοι ὤν, τῇ τῆς καμάρας λέξει.

P 111 καμάριον· δωμάτιον καμαρωτόν· καὶ ὅλως ἡ καμάρα· Ἑλληνικὸν τὸ ὄνομα.

455 b 23 (ibid.) ὁ δὲ κῆπος ἔχει τὸ μὲν πρόσωπον λέοντι παραπλήσιον, τὸ δὲ σῶμα πάνθηρι, τὸ δὲ μέγεθος δορκάδι, κατὰ τὴν ποικιλίαν καὶ τὴν προσηγορίαν λαβών. P om.; cf. supra 343 a 10.

Diod. III 35, 6; Strabo XVI p. 775, 16; Aelian. de anim. XVII 8.

456 b 15 (ibid.) ἐν δὲ ταύτῃ γίνεται τῇ νήσῳ, φησί, καὶ τὸ καλούμενον τοπάζιον· ἔστι δὲ τοῦτο λίθος διαφαινόμενος, ὑάλῳ προσεμφερής, ἡδεῖαν ἐν χρυσῷ θεωρίαν ἀποδιδούς. P om.

Hesych. πάζιον; Steph. Byz.; Suid.; Zonar.; Diod. III 39, 5; Tzetz. chil. VIII 969; Arethas in Clem. Al. paed. ed. Staehlin p. 334, 34; Eustath. ad Dion. Perieg. 1121.

459 a 15 (ibid.) . . . τὸν εὐώδη καρπὸν τὸν ἐν τῷ περὰν φυόμενον· ἀραβιστὶ δὲ λέγεται λάριμναν. P om.

λάριμναν codd. probante Bekk. et Müller l. d. p. 189; Strabo XVI 778, 19 λάριμνον.

460 a 38 (ibid.) γίνεται δέ τις ἰχθὺς ὑπερβαλλόντως μέλας, ἀνδρὸς ἔχων μέγεθος, ὃν καλοῦσιν αἰθίοπα διὰ τὸ καὶ τοῦ προσώπου σιμὸν ἔχειν τὸν τύπον. P om.

489 a 14 (cod. 262 v. Lysiae) ἀμφιβάλλεται μὲν παρ' ἐνίοις ὁ περὶ τοῦ σηκοῦ λόγος· ὁ σηκὸς δὲ νῦν εἶδός ἐστιν ἱερᾶς ἐλαίας.

P 438 Σηκός· τάττουσι τὸ ὄνομα καὶ ἐπὶ ἐλαίας· λέγει γὰρ Λυσίας· (7, 10) 'ὃς δύο ἔτη ἐγεώργησεν οὔτε ἰδίαν ἐλαίαν οὔτε μορίαν οὔτε σηκόν'. μήποτε οὖν τὰς μὲν ἰδιωτικὰς καλοῦσιν ἐλαίας, τὰς δὲ δημοσίας μορίας· σηκὸν δέ, ὡς ἔοικεν, καὶ μορίαν ὀνομάζουσι τὴν αὐτήν. ex Harp. cf. Suid.

IVBekk. 183, 5; VBekk. 304, 18; EM.

495 a 15 (cod. 265 v. Demosthenis) οὗτός ποτε κωλυόμενος ὑπ' Ἀθηναίων ἐν ἐκκλησίᾳ λέγειν, βραχύ τι προσδιαλεχθῆναι αὐτοῖς ἔφη βούλεσθαι. τῶν δὲ δεξαμένων 'νεανίας τις' ἔφησεν 'ὥρᾳ θέρους ἐξ ἄστεος ὄνον ἐμισθώσατο Μέγαράδε. τῆς δὲ φλογὸς κατὰ τὸ μέσον τῆς ἡμέρας ἐπὶ πλέον ἀναπτομένης, ἑκάτερος αὐτῶν ἔσπευδεν ὑπὸ τὴν τοῦ ὄνου γενέσθαι σκιάν, ὁ μὲν λέγων μεμισθωκέναι τὸν ὄνον, ἀλλ' οὐκ ἐν σκιᾷ, ὁ δὲ μεμισθωμένος, ἕως ἂν αὐτὸν κύριον τοῦ σώματος ἀποφαίνῃ τὸ μίσθωμα, καὶ τὴν ἄλλην ἔχειν ἐξουσίαν τῶν συμβαινόντων διὰ τοῦ σώματος.' καὶ ταῦτα εἰπὼν ἀπῄει, ὀργώσας αὐτῶν τὰς ἀκοὰς πρὸς τὴν τῶν λοιπῶν διήγησιν ἀπολιπών. ἐπισχόντων δὲ αὐτὸν Ἀθηναίων καὶ πέρας ἐπιθεῖναι τῷ λόγῳ δεομένων, ὑπολαβὼν 'εἶτα' ἔφη 'ὑπὲρ μὲν ὄνου σκιᾶς βούλεσθε ἀκούειν, ὑπὲρ δὲ σπουδαίων πραγμάτων καὶ συμφερόντων τῇ πόλει οὐ βούλεσθε;'

6 ὑπὸ] ἐπὶ B.
cf. vitam Demosth. Westermann biogr. Gr. min. p. 289.

P 290 ὄνου σκιά· καὶ περὶ ὄνου σκιᾶς· Σοφοκλῆς Κηδαλίωνι (fr. 108 N) 'ὅτι ἄν τι γίγνηται, τὰ πάντ' ὄνου σκιά'· Ἀριστοφάνης Δαιδάλῳ· (fr. 192 I K) 'περὶ τοῦ γὰρ ὑμῖν ὁ πόλεμος νῦν ἐστί· περὶ ὄνου σκιᾶς.' Ἀριστοτέλης (fr. 582) δὲ ἐν διδασκαλίαις καὶ δράματός τινος φέρει ἐπιγραφὴν Ὄνου σκιάν. οἱ δὲ πρῶτον φθέγξασθαι τοῦτο Δημοσθένην ἀπολογούμενον ὑπέρ τινος ἐπὶ μεγάλαις αἰτίαις κρινομένου. ὡς ἑώρα θορυβοῦντας τοὺς ἀκρωομένους — παρακαλέσας γὰρ αὐτοὺς μικρὰ προσέχειν — ἤρξατο διηγεῖσθαι ὡς Μέγαράδε ἀπιὼν μισθώσαιτο ὄνον· καύματος δὲ ἐν τῇ ὁδῷ γενομένου, ὑπὸ τὴν σκιὰν τοῦ ὄνου βουληθείη ἀναπαύσασθαι· οὐ παρεῖναι γὰρ οὔτε δένδρον οὔτ' ἄλλο τοιοῦτον οὐδέν. τὸν δὲ ὀνηλάτην κωλύειν φάσκοντα, ὄνον αὐτῷ μεμισθωκέναι μόνον, οὐ μὴν καὶ σκιάν· ὥστε διατριβὴν αὐτοῖς καὶ φιλονεικίαν πολλὴν περὶ τούτου γενέσθαι. ταῦτα δὲ εἰπών, ὡς εἶδε τοὺς Ἀθηναίους προσέχοντας σφόδρα καὶ ἡδομένους καὶ ποθοῦντας τὰ ἑξῆς ἀκοῦσαι, ἐπέπληξεν αὐτούς, εἰ περὶ ὄνου μὲν σκιᾶς ἀκροᾶσθαι δέονται καὶ παρακαλοῦσιν, ὑπὲρ δὲ ἀνδρὸς περὶ τοῦ ζῆν κινδυνεύοντος οὐκ ἐθέλουσιν ἀκούειν· δῆλον δὲ ὅτι λεγομένῳ τούτῳ ἐχρήσατο Δημοσθένης· διόπερ καὶ ἐν τοῖς Φιλιππικοῖς (5, 25) παρῳδῶν τὴν παροιμίαν φησὶ διαφέρεσθαι τοὺς Ἀθηναίους περὶ τῆς ἐν Δελφοῖς σκιᾶς. cf. Suid. et Apostol. XII 92.

Zenob. VI 28; Diogen. III 43; VII 1; Harp.; Hesych.; VBekk. p. 243, 30; Arsen. ed. W. p. 386; Apostol. XIV 22a; XVII 69; app. prov. IV 26; schol. Aristoph. vesp. 191; schol. Plat. Phaedr. 260C (p. 272 Herm.); schol. Luc. ed. Rabe p. 215, 1.

495 a 31 (ibid.) Βάταλον δὲ ὀνομασθῆναι οἱ μὲν αὐτόν φασι, διότι νέος ὢν καὶ κωμάζων γυναικείοις ἐσθήμασιν ἀπεκέχρητο· οἱ δὲ ὑποκοριστικῶς αὐτὸν ἐπικληθῆναι τοῦτο ἀπὸ τοῦ ὀνόματος τῆς τροφοῦ λέγουσι λοιδορούμενοι. ἕτεροι δέ φασιν, οἷς καὶ Λιβάνιος ὁ σοφιστὴς ἠκολούθησεν, ὡς νέος ὢν ἀσθενῶς διέκειτο τῷ σώματι καὶ νοσώδης ἦν· διὸ μηδὲ φοιτᾶν εἰς παλαίστραν, ὡς πάντες οἱ τῶν Ἀθηναίων παῖδες εἰώθεσαν· διὰ τοῦτο καὶ ἀνδρωθεὶς εἰς μαλακίαν ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν ἐσκώπτετο καὶ Βάταλος ἐπωνομάζετο. ἱστόρηται γάρ τις Ἐφέσιος Βάταλος αὐλητὴς γενέσθαι, ὃς πρῶτος ὑποδήμασι γυναικείοις ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐχρήσατο καὶ μέλεσι κατεαγόσι, καὶ ὅλως τὴν τέχνην ἐμαλάκισεν· ἀφ᾽ οὗ τοὺς ἐκλύτους καὶ ἀνάνδρους Βατάλους ἐπονομάζουσιν.

P deest.

12 ἐπωνόμαζον B.

Harp.; Hesych.; Ba.; VBekk. p. 221, 26; EM; Suid.; Thom. Mag. ed. Ritschl p. 57; Aeschin. de fals. leg. 99; in Timarch. 131; Plut. Demosth. 4; vita Dem. Westerm. biogr. Gr. min. p. 289; Liban. vit. Dem. ibid. p. 294; schol. Aesch. de fals. leg. 99; in Tim. 131; schol. Demosth. de cor. 180.

504 a 31 (cod. 271 Asterius) . . . ὥστε καὶ τὰς τῶν ἐγγιζόντων εἰδωλοποιεῖν μορφὰς καὶ οἱονεὶ κάτοπτρον ἀκριβὲς ἐντυποῦσθαι τοὺς χαρακτῆρας, καὶ τὸ μέσον τοῦ κύκλου διὰ τοῦτο προσηγόρευται κόρη, ὡς ἀεὶ τὴν μορφὴν τῷ κατ᾽ ἀντικρὺ βλέποντι παραδεικνύον ἀνθρωπίνην· εἰς ἀλλήλους γοῦν οἱ ἄνθρωποι βλέποντες ἀλλήλων γίνονται κάτοπτρα. P deest.

509 b 11 (cod. 274 Iohann. Chrys.) δεῖ γὰρ ἀκούσαντα νοῆσαι καὶ νοήσαντα ὑπακοῦσαι κατὰ τὸ γεγραμμένον ʽἄκουσον θύγατερ, καὶ ἰδέ, καὶ κλῖνον τὸ οὖς σου᾽ ἀντὶ τοῦ ὑπάκουσον, νόησον. P om.

510 a 30 (ibid.) σφαιρωτήρ φησι τὸ παρὰ τοῖς πολλοῖς λεγόμενον λωρίον, σφαιρωτῆρα δὲ λέγεσθαι διὰ τὸ πολλάκις κυκλοειδὲς ἀπεργάζεσθαι τὸ δέρμα τὸν τεχνίτην καὶ οὕτω τέμνειν. τινὲς δέ φασι τὴν κλῆσιν λαβεῖν ἀπὸ τοῦ σφυρὰ τηρεῖν.

2 λωρίον] λώριον Bekk.

cf. P 483 σφαιρωτήρ· σανδαλίου ζινίχιον· τὸ λωρίον τοῦ ὑποδήματος. ex Σ. cf. Ba. et Suid.

Hesych.; EM; EGud.

524 b 9 (ibid.) ὅτι δράκοντα πολλάκις ἡ γραφὴ καλεῖ τὸν διάβολον καὶ ὄφιν σκολιόν. P deest.

Arethas comm. in apocal. XII 3 ed. Cramer (catenae VIII) p. 354, 10.

529 b 27 (cod. 279 Helladius) ὅτι φλυαρεῖ καὶ οὗτος τὸν Μωσῆν ἄλφα καλεῖσθαι, διότι ἀλφοῖς τὸ σῶμα κατάστικτος ἦν, καὶ καλεῖ τοῦ ψεύδους τὸν Φίλωνα μάρτυρα. cf. Ptolem. Heph. 151 b 9.

In Philone, quem habemus, nihil invenitur. (cf. Hercher Über die Glaubwürdigkeit d. Neu. Gesch. d. Ptolem. Ch., Fleckeisen. annal. suppl. 1855/56 p. 291.)

529 b 29 (ibid.) ὅτι Διονύσιός (fr. 333 Schwabe) φησι μὴ λέγειν τοὺς ἀττικιστὰς ὠνησάμην, ἀλλ᾽ ἀντ᾽ αὐτοῦ τὸ ἐπριάμην, καίτοι καὶ ὠνεῖσθαι καὶ ὠνήσατο καὶ ὠνούμενος καὶ τὰ ἄλλα λέγοντας. P deest.

Herodian. ed. Piers. p. 333; Phrynich. ed. Lob. p. 137; ed. Rutherf. p. 218; Poll. III 126; schol. Aristoph. Plut. 7; Moschop. syllog. ed. Paris. 1532 (sine paginarum numeris; pagina inde a fine libri undevicesima). [Moeris p. 214, 18 Bekk.] cf. IIBekk. p. 95, 25; EGud p. 636, 3.

529 b 32 (ibid.) ὅτι καλὸς καὶ ἀγαθὸς οἱ Ἀττικοὶ λέγοντες ἀγαθὸς καὶ καλὸς οὐ λέγουσιν· καίτοι λέγοντες ἀγαθὴ τύχη λέγουσι καὶ τύχη ἀγαθή.

P 111 καλὸς κἀγαθὸς λέγεται κατὰ συναλοιφήν, οὐχὶ καλὸς καὶ ἀγαθός. cf. Suid. P 8 (R.) ἀγαθῇ τύχῃ· τοῦτο προγραφόμενον οἴονταί τινες [...] ἔνιοι δὲ προστιθέασι τὸ καὶ θεός, ὡς Πλάτων ἐν γ′ νόμων· κτλ.

529 b 35 (ibid.) ὅτι ὑπὸ μάλης λέγουσι συντιθέντες, αὐτὴν δὲ καθ᾽ ἑαυτὴν μάλην οὐ λέγουσι· καὶ κιθάραν λέγοντες λέγουσι καὶ κιθαριστήν, λύραν δὲ λέγοντες λυριστὴν οὐ λέγουσιν.

cf. P 544 ὑπὸ μάλης· τὸ ὄνομα μὲν κεῖται παρὰ τοῖς ῥήτορσιν· ὅταν μὲν οὖν ἑνικῶς λέγουσιν, οὕτως αὐτὸ πάντες τάττουσιν μετὰ τῆς προθέσεως, ὅταν δὲ πληθυντικῶς, οὐ μάλας λέγουσιν, ἀλλὰ μασχάλας. Λυσίας (fr. 144) ‘καὶ τὴν μὲν κόμην ψιλὴν ἔχεις, τὰς δὲ μασχάλας δασείας.’ et ὑπὸ μάλης· μάλην δ᾽ οὐ λέγουσιν, ἀλλὰ μασχάλην.

Phrynich. ed. Lob. p. 196; ed. Rutherf. p. 282; Moeris; Poll. II 139; IVBekk. p. 194, 7; VBekk. p. 313, 3; EM; Suid.; Thom. Mag. ed. R. p. 236, 8; schol. Plat. Gorg. 469D (p. 311 Herm.); Eustath. 1631, 35; Reitzenstein Gesch. p. 395, 17.

529 b 37 (ibid.) ὅτι οὗτος μέν φησιν οὐχὶ Μαγνῆτιν ἀλλ' Ἡράκλειαν καλεῖσθαι τὴν λίθον, ἥτις ἕλκει τὰ σιδήρια· πολλοὶ δὲ ἄλλοι τὴν αὐτὴν καλεῖσθαι καὶ Μαγνῆτιν καὶ Ἡράκλειαν λέγουσιν, ἀποδιδόντες καὶ τὰς αἰτίας τῆς διαφόρου ὀνομασίας.

2 Ἡράκλειαν C: Ἡρακλείαν ς.

cf. P 64 Ἡρακλείαν λίθον· τινὲς τὴν Μαγνῆτιν ἀπέδοσαν διὰ τὴν Ἡρακλείαν τῆς Μαγνησίας· ἔνιοι δέ, ὅτι ἡ μὲν ἐπισπωμένη τὸν σίδηρον Ἡρακλεῶτις, ἡ δὲ Μαγνῆτις ὁμοία ἐστὶν ἀργύρῳ, ὡς Εὐρ. Οἰν. (fr. 567 N) κτλ. cf. Suid. Ἡρακλεῶτις λίθος, ὁ ὑφ' ἡμῶν μάγνης, ὁ ἐπισπώμενος τὸν σίδηρον· Ἡράκλεια γὰρ ἐλέγετο ἡ Μαγνησία.

Hesych.; EGen (Reitzenstein Gesch. p. 63); EM; Zonar.; Phot. Amphil. 131 (Migne vol. CI p. 725); schol. Plat. Ion. 533 D (p. 328 Herm.); Eustath. 338, 24. cf. Psellus Bull. corr. Hell. II p. 206, 16.

530 a 2 (ibid.) ὅτι τοῦ μὲν ἀνδρὸς τὸν ἀδελφὸν αἱ γυναῖκες δαέρα καλοῦσι, τὴν δὲ ἀδελφὴν οὐκέτι δάειραν, ἀλλὰ γάλον, καθὼς καὶ Ὅμηρός φησιν (Γ 122) 'εἰδομένη γαλόῳ Ἀντηνορίδαο δάμαρτι'. καὶ θεῖον μὲν ὀνομάζουσι τὸν τοῦ πατρὸς ἀδελφόν, οὐκέτι δὲ θείαν τὸ θῆλυ, ἀλλὰ τηθίδα. καὶ πάππον μέν φασι τὸν πατέρα τοῦ πατρός, μάμμην δ' οὐκέτι τὴν τοῦ πατρὸς μητέρα, ἀλλὰ τιθήν· μάμμας δὲ οἱ παλαιοὶ τὰς αὑτῶν μητέρας καλεῖν εἰώθεσαν.

P 505 Τηθίς· θεία· πατρὸς ἢ μητρὸς ἀδελφή. ex Σ. cf. Ba. et Suid. P 327 πάππας· τοὺς πατέρας καλοῦσιν. P 211 μάμμην. τὴν μητέρα καλοῦσι, καὶ μαμμίαν· καὶ τὸν πατέρα πάππαν καὶ παππίαν. P 505 τήθη· μάμμη· ἡ πατρὸς ἢ μητρὸς μήτηρ. cf. Suid.

δαήρ — δάειρα — γάλως: Apoll. Soph.; Poll. III 32; Hesych.; EM; EGud; Suid.; schol. Γ 122; Eustath. 391, 40. θεῖος — θεία — τηθίς: Poll. III 22; Ammon. ed. Valcken. p. 129; Tim. s. v. τήθη; Hesych. ibid.; VBekk. p. 309, 30; EGud s. v. τήθη; Suid. ibid.; Thom. Mag. ed. R. p. 359; schol. Aristoph. Lys. 549; Herodian. ed. Ltz. I 87, 26. — πάππος — μάμμη — τιθή: Herodian ed. Piers. p. 354; Phryn. ed. Lob. p. 133; ed. Ruth. p. 20, 8; Poll. III 16—17; Moeris; Hesych.; VBekk. p. 309, 29; EM s. v. τηθή; Thom. Mag. s. v. τίθη ed. R. p. 359; Eustath. 316, 10; 365, 29; 565, 30; 971, 24 (cf. Aristoph. Byz. fr. IX N et Miller Mél. p. 431, 13); 1871, 35; schol. Plat. reip. 343 A (p. 334 Herm.).

Pro τιθήν (7) in Helladio fortasse τηθήν vel potius τήθην scribendum est; sed cf. Ruhnken ad Tim. s. v. τήθη: „Perpetua est confusio vocum τήθη, τίθη, τίτθη, τηθίς, τιτθίς· in quibus scribendis tam parvum sibi constant librarii quam in iis explicandis et distinguendis grammatici."

530 a 12 (ibid.) ὅτι τὰς νῦν λεγομένας κουρίδας οἱ Ἀττικοὶ κομμωτρίας ἐκάλουν. εὕρηται δὲ παρὰ Μενάνδρῳ (fr. 1024 K) καὶ τὸ κουρίδα. P deest.

Poll. II 31; VII 165; Moeris; Hesych.; Ba.; EM; EGud; Suid.; Zonar.; schol. Aristoph. Eccl. 737; schol. Plat. reip 373 C (p. 336 Herm.); κουρίς Poll. II 32 in instrumentis enumeratur.

530 a 15 (ibid.) ὅτι ὁ στίχος ὁ καὶ παροιμιαζόμενος ‘ὅρκους ἐγὼ γυναικὸς εἰς ὕδωρ γράφω’ ἐστὶ μὲν Σοφοκλέους (fr. 742 N), τοῦτον δὲ παρῳδήσας ὁ Φιλωνίδης (fr. 7 K) ἔφη ‘ὅρκους δὲ μοιχῶν εἰς τέφραν ἐγὼ γράφω’· οἱ δὲ τὰς γυναῖκας σκώπτοντές φασιν ‘ὅρκους ἐγὼ γυναικῶν εἰς οἶνον γράφω.’ (Xenarchi fr. 6 II 470 K) P om.

5 οἶκτον codd.: οἶνον Ruhnken; cf. Meineke fr. com. Gr. III 620.

Phrynich. ed. Bekk. 55, 17; Athen. p. 441 E; Macar. VI 48; cf. schol. Luc. ed. Rabe p. 50, 18.

530 a 29 (ibid.) ὅτι ἀνθρακεὺς ὁ ἐν τῇ συνηθείᾳ καλούμενος καρβωνάριος. P om.

Poll. VII 110.

530 a 38 (ibid.) ὅτι τὸ μόγις ἀναλογώτερον διὰ τοῦ γ̄, φησί, γράφεται, ἐπὶ τῶν μετὰ πόνου γινομένων ταττόμενον· οἱ δὲ Ἴωνες καὶ Αἰολεῖς παραλόγως διὰ τοῦ λ̄ μόλις λέγοντες ἐκφέρουσι καὶ γράφουσιν. P deest.

Testimonia alia docent.

530 b 2 (ibid.) ὅτι τὸ ὦ τάν δύο μέρη φησὶν εἶναι, τὸ μὲν ὦ καθ' αὑτό, τὸ δὲ τάν κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ε̄· τὸ γὰρ πλῆρες ἐτάν ἐστι καὶ συναλιφέντος τοῦ ω̄ γέγονεν ὠτάν· ἐτάν γὰρ ὁ ἀληθὴς φίλος· καὶ γὰρ ἐτεὸν τὸ ἀληθές.

P 491 τᾶν· ἑταῖρε· ἢ σύ. ex Σ. cf. Ba. et Suid.

1 δύο add. C et ms. Meursii. — 3 ὠτάν· ἔτης γὰρ ms. Meursii: ὠτὰν γὰρ ς.

Moeris; Tim.; Hesych.; Orio; EGen; EM; EGud; Apoll. Dysc. ed. Schn. p. 159, 10; Herodian. ed. Ltz. II 609, 24; schol. Aristoph. Plut. 66; schol. Plat. apol. 25 C (p. 229 Herm.); schol. Dion. Thr. ed. Hilg. p. 281, 21; schol. Luc. ed. Rabe p. 91, 18; Eustath. 24, 16.

530 b 6 (ibid.) ὅτι νεκρός λέγεται κατὰ στέρησιν τῆς κηρός, νήκηρός τις ὢν καὶ νέκηρος· καὶ κατὰ συγκοπὴν νεκρός· τὸ γὰρ νη̄ στερητικὸν καὶ νε̄ φασί. διὸ καὶ νεβρός ὁ μήπω δυνάμενος νομῆς καὶ βορᾶς μετασχεῖν, γάλακτι δὲ μόνῳ τρεφόμενος. καὶ νέκταρ, οὗ μή ἐστι δυνατὸν τοῖς θνητοῖς, τουτέστι τοῖς κτεινο-

μένοις, μετασχεῖν· ἔστι γὰρ κτάρ ῥηματικὸν ὄνομα ἀπὸ τοῦ ῥήματος παρηγμένον τοῦ κτῶ τοῦ δηλοῦντος τὸ κτείνω.

P 250 νεβρός· ἐλάφου γέννημα· οἱονεὶ ἐπὶ τὴν βορὰν ἑξιὸν καὶ νεόμενον. cf. Apoll. Soph. P 251 s. v. νεκτάρεον . . . καὶ νέκταρ· θεῶν πόμα· καὶ οἶνος οὕτως, ὡς Ἀναξανδρίδης (fr. 57 II 160 K)· καὶ τὸ βρῶμα τῶν θεῶν ὁ αὐτός. P 252 νέκταρ· θεῖον πόμα (Ba θεῶν).

νεκρός (1): Orio; exc. Orion. ed. Sturz p. 615, 30; Epim. ed. Cram. an. Ox. I p. 251, 14; EGen; EM p. 142, 5; 599, 48; EGud. s. v. νείκω et νεκρός; Zonar.; Choerob. Epim. ed. Gaisf. p. 138, 10; 166, 24; Eustath. 668, 55. — νεβρός (3): Orio; Epim. ed. Cram. an. Ox. I p. 251, 14; EGen; EM; EGud; Eustath. 1498, 38. Vox aliter derivatur ab his: Apoll. Soph.; Cram. an. Ox. II p. 393, 24; Zonar.; schol. Θ 248; Eustath. 711, 29; 1663, 34; 1863, 39; cf. praeterea loc. supra mem. — νέκταρ (5): Aristot. metaph. B p. 1000a 12; Apoll. Soph.; Orio; Epim. ed. Cram. an. Ox. I p. 296, 5; 251, 14; EGen; EM; EGud.

530 b 14 (ibid.) ὅτι τὸ ὦ οἱ ἄρθρον κλητικὸν ὑπειληφότες πλανῶνται· τὰ γὰρ ἄρθρα οὐ χρήζουσι κλητικῆς· καὶ γὰρ αὐτὰ μὲν τῶν μὴ παρόντων τὴν ἀναφορὰν δηλοῖ, τὸ δὲ ὦ κατ' ἐνέργειαν μόνον τῆς δείξεως τῇ κλητικῇ προσῆλθεν. ὅτι δὲ ἁμαρτάνουσιν οἱ νομίζοντες αὐτὸ κλητικήν, καὶ ὁ χρόνος καὶ ὁ τόνος δηλοῖ καὶ τὸ πνεῦμα. καὶ γὰρ ψιλοῦται, τῶν ἄλλων ἄρθρων, ὅσα πνεῦμα δέχεται, δασυνομένων· καὶ τὰ μὲν ὀξύνεται, τὸ δὲ περισπᾶται· καὶ τὰ μὲν βραχύνεται, τὸ δὲ μακρόν ἐστι φύσει. ὅτι δὲ οὐκ ἔστι τῆς ὁ εὐθείας τὸ ὦ κλητικόν, κἀντεῦθέν ἐστι καταφανές· ἡ κλητικὴ τῇ ἰδίᾳ εὐθείᾳ ἰσοχρονεῖ ἢ τὸν ἐλάττω ἀναδέχεται χρόνον, οἷον Ἀγαμέμνων καὶ ὦ Ἀγάμεμνον· ἐνταῦθα δὲ τοὐναντίον. οὐκ ἔστιν οὖν ἄρθρον ἀλλ' ἐπίρρημα. συντάττεται δὲ ὅμως τῇ κλητικῇ, ἐπίρρημα ὄν, ὥσπερ καὶ ἄλλα τῶν ἐπιρρημάτων γενικῇ συντάττεται, ὡς ⟨τὸ * *⟩ παρὰ τῷ ποιητῇ ἐν τῇ ω' τῆς Ὀδυσσείας (v. 77, 78?), καὶ αἰτιατικῇ τὸ νή καὶ τὸ μά· καὶ γὰρ ὀμνύντες αἰτιατικῇ συνάπτουσι τὰ ἐπιρρήματα ταῦτα. Nihilominus P 569: ὦ· τὸ μὲν ἄρθρον περισπωμένως· τὸ δὲ σχετλιαστικὸν ὀξυτόνως.

5 ὁ add. C — 14 τὸ addidi et lacunam indicavi; cf. schol. Dion. Thr. ed. Hilg. p. 257, 33 sq. — 16 ὀμνύντες C: ὀμνύοντες ς.

Dion Thr. ed. Uhl. p. 62, 5 articulum esse censet; adverbium esse docent: Herodian. ed. Ltz. I 473, 32; Apoll. Dysc. ed. Schn. p. 6, 10; Epim. ed. Cramer. an. Ox. I p. 451; Theognost. ibid. II p. 154; schol. Dion. Thr. ed. Hilg. p. 257, 33; EM p. 79, 13; 618, 12; 822, 36; 825, 14; EGud; Eustath. 1102, 32; Moschopul. ed. Titze p. 39.

530 b 31 (ibid.) ὅτι τὸ κνέφας οἱ μέν φασιν ἀπὸ τοῦ κενέφας γενέσθαι· κενὸν γάρ ἐστι φάους· οἱ δὲ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ κ̄· νέφος γὰρ εἶναι καὶ νέφας τὸ αὐτοτελές, διὰ τοῦ νε̅ στερητικοῦ τὸ ἐστερημένον τοῦ φωτὸς ὑποσημαῖνον· ὥσπερ καὶ τὸ κτύπος γέγονε κατὰ πλεονασμὸν τοῦ κ̄· τύπος γάρ ἐστιν ὁ κτύπος, ῥηματικὸν ὄνομα παρὰ τὸ τύπτω. καὶ τὸ καίνυτο, αἴνυτο ὄν, περισσὸν ἔχει τὸ κ̄· καὶ τὸ καῦρος· αὖρος γάρ ἐστιν, οἷον ὁ κατὰ νοῦν ἐλαφρός.

cf. P 149 κνέφας· σκότος· νύξ. ex Σ. cf. Ba. et Suid. P 131 καυρός· κακός· οὕτως Σοφοκλῆς (fr. 895 N).

κνέφας (1): Hesych.; Epim. ed. Cram. an. Ox. I p. 251, 7; EGen; EM; EGud; Eustath. 138, 29; 1354, 1; Zonar. — κτύπος (5): Orio; Epim. ed. Cram. an. Ox. I p. 254, 29; EGen; EM; EGud; Zonar. — καίνυτο (6): EM s. v. ἀπομαίνυμαι; EGud s. v. αἴνυτο. — καῦρος (7): Herodian. ed. Ltz. I 193, 5; Orio; EGen; EM; EGud; exstat forma γαῦρος: Orio; Epim. ed. Cram. an. Ox. I p. 354, 34; EM; EGud; explicatio οἷον ὁ κατὰ νοῦν ἐλαφρὸς intellegitur ex glossa Hesychii αὖροι· λαγοί. Lepus est bestia celerrima; καῦρος igitur est, qui tam celer est in cogitando, quam lepus in currendo.

530 b 40 (ibid.) ὅτι τὴν Μοῦσαν οἱ μὲν ἐτυμολογοῦσιν ἀπὸ τοῦ μυοῦσάν τινα εἶναι· ἡ γὰρ μουσικὴ παίδευσις οὐδὲν μυστηρίων διαφέρει. οἱ δὲ παρὰ τὸ μαάσαι· τὸ γὰρ ζητεῖν Δωριεῖς λέγουσι μῶ, καὶ μῶται τὸ τρίτον πρόσωπον παρ' Ἐπιχάρμῳ (fr. 117 K), καὶ μῶνται παρ' Εὐφορίωνι (fr. 175 Scheidw.), καὶ μώμεναι ἡ μετοχὴ παρὰ Σοφοκλεῖ· εὐλογώτερον οὖν τὴν Μοῦσαν ἐντεῦθεν εἰρῆσθαι, παντὸς νομιζομένην εὑρέτιν μαθήματος· μαίεσθαι δὲ καὶ Ὅμηρος οἶδε τὸ ζητεῖν, καὶ μαῖάν φαμεν τὴν ζητοῦσαν ἰατρὸν τὸ κρυπτόμενον.

cf. P 245 μῶ· τὸ μῦ στοιχεῖον· Δημόκριτος (fr. 19 Diels). P 244 μῶν ἄρα· σημαίνει σύνδεσμον ἐπιζητητικόν· τὸ γὰρ μῶσθαι ζητεῖν. P 207 Μαῖαν· ὡς ἡμεῖς τὴν ὀμφαλητόμον· ἡ δὲ ὀμφαλητόμος Ἀττικὸν μᾶλλον ὄνομα· καὶ μαιεύεσθαι λεκτέον, οὐχὶ μαιοῦσθαι.

Μοῦσα (1): Plat. Crat. 406 A; Diod. IV 7; Cornut. theol. Gr. comp. cap. 14; Herodian. ed. Ltz. II 2, 3 = Epim. ed. Cram. an. Ox. I p. 278, 19; Choerob. in Theodos. can. ed. Hilg. p. 309, 35 (ed. Gaisf. 331, 32); Suid.; EM; EGud; Eustath. 9, 34. — μῶ (4): Orio s. v. μαιμώωσα, μαστοί, μῶμος. — μαίεσθαι (8): Plat. Crat. 421 A; Apoll. Soph.; Hesych.; Eustath. 814, 32. — μαῖα (8): Cornut. theol. Gr. comp. c. 16; EM; EGud.

531 a 8 (ibid.) ὅτι ἡ μάκαρ, φησί, μονήρης ἐστὶ λέξις, καὶ ἐν τοῖς θηλυκοῖς τὸ δάμαρ· τὸ δὲ μάκαρ ἐκ τοῦ μακάριος ἀποκέκοπται, ὥσπερ καὶ τὸ ὑμέναιε γέγονεν ἀποκοπὲν ὑμέν. P om.

Herodian. ed. Ltz. I 46, 26; 523, 20; II 12, 10; 575, 25; Apoll. Dysc. ed. Schn. p. 88, 5; Orio; Epim. ed. Cram. an. Ox. I p. 275, 1; Choerob. in Theodos. can. ed. Hilg. p. 296, 22 (Gaisf. 84, 9); ibid. in onom. ed. Hilg. p. 297, 2 (Gaisf. 316, 12); EM; EGud; cf. Eustath. 1542, 30.

531 a 11 (ibid.) ὅτι τὸ μακκοᾶν ἀρχαϊκῶς ἐστὶ τὸ μὴ ἀκούειν ἢ τὸ μὴ κόειν, ὅπερ τὸ νοεῖν ἐδήλου. Καλλίμαχος δ' ἐν Ἑκάλῃ ἐκόησέ φησιν ἀντὶ τοῦ ἐνόησεν (fr. 53 Schn.).

P 208 μακκοᾶν· παραφρονεῖν· κοᾶν γὰρ καὶ κοεῖν τὸ νοεῖν, τὸ φρονεῖν.

Poll. II 16; Hesych.; Orio; EGen; EM; EGud; Suid.; Zonar.; anecd. Bachm. II 312, 13; Herodian. ed. Ltz. I 456, 4; Choerob. in Theod. can. ed. Hilg. p. 162, 24 (Gaisf. 656, 7); schol. Aristoph. equ. 62; Eustath. 636, 58; 1905, 28.

531 a 14 (ibid.) ὅτι τὸ μακάριός τινες ἐτυμολογοῦσιν ἐκ τοῦ μηκήριος, οἷον ἐκ τοῦ μὴ κηρὶ ὑποκεῖσθαι τὸν ἀθάνατον· ἢ ἐκ τοῦ ἀκήριος, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ μ̄ μακάριος. P om.

Orio; exc. Orion. ed. Sturz 615, 15; Epim. ed. Cram. an. Ox. II p. 390, 18; EM; EGud (cf. Reitzenstein Gesch. p. 152); Choerob. in Theod. can. ed. Hilg. p. 296, 38 (Gaisf. 84, 16 et 315, 33); Choerob. in psalt. ed. Gaisf. p. 4, 28; gramm. incertus (Schäfer in editione Gregor. Cor. de dial. p. 574 adn. f.); Eustath. 114, 31; 757, 49; 1447, 11.

531 a 17 (ibid.) ὅτι τὸ ἄλευρον κατὰ πλεονασμὸν τοῦ μ̄ ἔστιν εὑρεῖν μάλευρον· καὶ τὸ μία δὲ ἐκ τοῦ ἴα γεγονὸς κατὰ πλεονασμὸν ἔχει τὸ μ̄.

P 210 μάλευρον· τὸ ἄλευρον· Ἀχαιός.

ἄλευρον: Herodian. ed. Ltz. II 548, 5; Hesych. (μάλευρ.); Orio s. v. μάχη; Epim. ed. Cram. an. Ox. I p. 274, 17; Choerob. in Theod. can. ed. Hilg. p. 296, 37 (Gaisf. 316, 9); Choerob. in psalt. ed. Gaisf. p. 4, 28; EGud s. v. μάχη; Zonar. (μάλευρον). — μία: Apoll. Soph.; Herodian. ed. Ltz. I 285, 22; 531, 3; II 13, 6; Cram. an. Ox. III p. 290, 25; Orio s. v. μάχη; EGud s. v. μία, ἰῇ, ἴγδη; Gregor. de dial. ed. Schäf. p. 622; Eustath. 663, 26; Zonar.

531 a 30 (ibid.) ὅτι τὸ τέττα, ὃ παρ' Ὁμήρῳ (Δ 412) κεῖται εἰρημένον ὡς ἀπὸ τοῦ Διομήδους πρὸς Σθένελον, γραφικῆς ἐστὶ πλάνης· τί ποτε γὰρ δηλοῖ τὸ τέττα, μέχρι νῦν οὔπω συνομολογεῖται. ἀλλ' οἱ μὲν σεπτικὴν αὐτὸ φωνὴν εἶναι φίλου πρὸς ἑταῖρόν φασιν, οἱ δὲ 'κώτιλλε ὦ οὗτος', ἄλλοι δὲ πάλιν 'σὲ λέγω'. οἱ πλείους δὲ τῶν γραμματικῶν νεωτέρου φασὶν εἶναι

προσφώνησιν εἰς πρεσβύτερον· καίτοι γε οὐδ' ἔχουσι δεῖξαι Διομήδην Σθενέλου νεώτερον. οὐ μὴν ἀλλ' οὐδὲ φαίνεται Ὅμηρος ἀλλαχοῦ χρησάμενος τῇ φωνῇ, ἵν' ἐκ τῆς ἀλλαχόθι φανερᾶς διανοίας καὶ τὸ ἐνταῦθα τῆς λέξεως ἀνακαθαρθείη ἀμφίβολον, ὥσπερ ἐπὶ τοῦ ἐλλὸς ἐποίησε· καὶ γὰρ εἰπὼν ἐκεῖ 'προτέροισι πόδεσσιν ἐλλὸν εἷλε ποικίλον κύων' (τ 228), τὸ ἄδηλον τῆς λέξεως διεσάφησεν ὑποκατιών, νεβρὸν τὸν ἐλλὸν ὀνομάσας· ὡσαύτως καὶ τὸ λάε (τ 230)[1]) ἐκ τῆς ἐτυμολογίας σαφῆ παρίστησι τὴν φωνήν, ἐπεὶ ἀλαός ἐστιν ὁ μὴ βλέπων τὸ φῶς· ἢ ὅτι τὸ λάειν τὸ ἀπολαυστικῶς ἔχειν ἐστίν, ὅπερ δείκνυσιν ἐμφατικωτέραν διάθεσιν. καὶ ἄλλα δέ ἐστι ξενίζοντα ἐν τοῖς Ὁμήρου, μεθ' Ὅμηρον δὲ τοῖς νεωτέροις σαφῆ τῇ χρήσει γεγονότα καὶ τὴν λύσιν τῆς ἀπορίας ἐπιδεξάμενα. τὸ δὲ τέττα οὐδὲν τοιοῦτον τῆς ἀγνωσίας καὶ τοῦ μὴ διημαρτῆσθαι ἐξείλετο. οὐ τοίνυν τέττα δεῖ γράφειν, ἀλλὰ τέτλα, τῆς ἐπὶ τέλους συλλαβῆς ἀποκοπείσης τοῦ τέτλαθι. καὶ γὰρ ἔστιν εὑρεῖν τὸ τέτλα λεγόμενον παρὰ διαφόροις, ὡς καὶ Ἄρατός φησιν ἐν Χαρίτων πρώτῃ τέτλα· διὸ καὶ τὸν παρ' Ὁμήρῳ στίχον τινὲς οὐ τέττα ἀλλὰ τέτλα προήνεγκαν ἀναγινώσκοντες, καὶ ἐπισημηνάμενοι, ὡς ἡ ἀπάτη γέγονεν ἐκ τοῦ τινὰς τὸ δεύτερον τ̄ ἀντὶ τοῦ λ̄ λαβεῖν, τῆς βραχυτέρας γραμμῆς τοῦ λ̄ φαντασίαν αὐτοῖς τῆς ὀρθῆς κεραίας τοῦ τ̄ παρασχομένης, τῆς δὲ μείζονος τῆς ἐπικειμένης ἐγκαρσίας.

11 ἐλλὸς] ἔλλον et sic ubique Bekk.: emendavi. — πρότερον πόδεσιν Bekk.: emendavi.

P 182 λάων· δεδορκώς· διὸ καὶ κατὰ ἀπόφασιν ἀλαὸς ὁ τυφλός· ἔνιοι δὲ ἀπέδωκαν φθεγγόμενος· μαχόμενος ἄμφω.

τέττα (1): Apoll. Soph.; Hesych.; EM; Suid.; Zonar.; schol. Δ 412; Eustath. 490, 38; 659, 52. — ἐλλός (11): Apoll. Soph.; Hesych.; Choerob. de spir. (ed. Valckenaer in Ammonio) p. 195; EM s. v. ἐλλόποδες et μώλωψ; Eustath. 1863, 39; Zonar. s. v. Ἐλλοφόνος. — ἀλαός (15): Apoll. Soph.; Hesych. s. v. ἀλαός et λάων; Orio; Epim. ed. Cram. an. Ox. I p 77, 24; EM; EGud s. v. ἀλαός, λέων, μέλαν; Suid.; Zonar.; schol. N 10; α 229; schol. Eur. Ph. ed. Schw. 1531; Eustath. 857, 45; 1392, 31; 1863, 41; anecd. Bekk. p. 1095. — λάειν — βλέπειν: cf. testimonia vocis ἀλαός; praeterea Orio s. v. μέλαν; exc. Orion. ed. Sturz p. 615, 26; EM s. v. λαγώς et λημῶ; Suid. — λάειν — ἀπολαύειν (16): cf. testim. supr.; praeterea Orio s. v. λαιμός; EM ibid.

531 b 24 (ibid.) ὅτι ἀναλογώτερον ἡ χροιά, κατὰ πάθος

1) Helladius verbum „aspiciebat" significare putabat.

δὲ ἐκλειπτικὸν ἡ χρόα καὶ ἡ βοτάνη ποιὰ μᾶλλον ἡ πόα λεγομένη.

P 376 πόα· ἑκάστη βοτάνη οὕτως λέγεται· ἡ δὲ σμήχουσα ποία λέγεται παρὰ Δημοσθένει και Λυσίᾳ (fr. 324). ex Σ. cf. Ba. et Suid.

Herodian. ed. Ltz. I 301, 19; 302, 2; II 279, 21; Epim. ed. Cram. an. Ox. I p. 367, 13; Choerob. in psalt. ed. Gaisf. p. 93, 27; EM s. v. ὄα, ῥοιά, πόα; Suid.; Gregor. de dial. ed. Schäf. p. 220; Eustath. 94, 1; Zonar.

531 b 26 (ibid.) ὅτι τὸ ἄττα φησὶ ψιλοῦσθαι· οἱ δὲ ἄλλοι ἀκριβέστερον εἰς τὰ σημαινόμενα διαιροῦντες, οἰκειότερον καὶ περὶ τῶν πνευμάτων διείλοντο. P deest.

Harp.; VBekk. p. 197, 9; Ba.; Phot. Amphil. XXI (Migne p. 152 D); EM; EGud s. v. ἀταλός; Thom. Mag. ed. R. p. 19, 11; schol. Plat. Soph. 220 A (p. 250 Herm.); schol. Luc. ed. Rabe p. 240, 7.

531 b 28 (ibid) ὅτι τὸ ἐλαύνω παράλογόν ἐστι, φησί· πρὸ τέλους γὰρ ῥῆμα σύμφωνον ἔχον καὶ παραλήγουσαν τὴν αυ οὐδέποτε βαρύνεται· δυοῖν γὰρ θάτερον, ἢ καθαρεῦον βαρύτονόν ἐστιν, ἢ σύμφωνον ἔχον περισπᾶται. τοῦ μὲν ψαύω, φαύω, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἔφαυσε· τοῦ δευτέρου δὲ ἀμαυρῶ καὶ τὰ ὅμοια. τὸ δὲ χαύνω παραλόγως βαρύνεται. τεχνολογοῦσι δὲ τὸ ἐλαύνω οἱ μὲν ἀπὸ τοῦ ἐλῶ ἐλαύνω· τινὲς δὲ ὥσπερ ἀπὸ τοῦ βῶ βαίνω, οὕτω φασὶ καὶ ἀπὸ τοῦ ἐλῶ γέγονεν ἐλαίνω, καὶ μεταθέσει τοῦ διχρόνου ἐλαύνω. πλὴν μονῆρές ἐστι τὸ ἐλαύνω, καὶ διὰ τοῦτο οὐδὲ κλίσιν βεβαίαν ἔχει. ἑτερόκλιτος οὖν ἐστὶν ὁ παρακείμενος· ἀπὸ γὰρ τοῦ ἐλάζω γίνεται τὸ ἐλήλακα. P deest.

4 ψαύω add. C.

Herodian. ed. Ltz. I 450, 23; 452, 22; 453, 14; II 929, 3; Orio; Epim. ed. Cram. an. Ox. II p. 367, 22; EGen; EM; EGud; Eustath. 531, 15; 562, 43; 671, 1; 831, 62.

531 b 40 (ibid.) ὅτι ὁ τέ συμπλεκτικὸς ἐγκλίνεται μόνος, ἴσως διότι τοῖς παραπληρωματικοῖς κατὰ φωνὴν συνεμπίπτει. οἱ δὲ Αἰολεῖς ἂν μὲν ὡς συμπλεκτικὸν αὐτὸν παραλάβωσιν, ὁμοίως ἡμῖν ἐκφωνοῦσι τὸν τέ· ἂν δὲ παραπληρωματικῶς, εἰς ō τρέπουσι τὴν συλλαβήν, καὶ τō λέγουσιν ἀντὶ τοῦ τē. P om.

532 a 6 (ibid.) ὅτι τὸ γλωσσοκομεῖον κυρίως μέν ἐστι τὸ ἀγγεῖον, ὃ τὰς αὐλητικὰς ὑποδέχεται γλώσσας· οἱ δὲ νῦν καταχρώμενοι καὶ ἐπὶ τῶν ἕτερά τινα δεχομένων τιθέασι τὴν λέξιν. καὶ τοῦτο μὲν ἀνεκτόν· οἱ δὲ προσδιαστρέφουσι καὶ τὸν τόνον καὶ τὸν χρόνον· δέον γὰρ προπερισπᾶν τὴν παραλήγουσαν μακράν, οὗτοι καὶ συστέλλουσι καὶ προπαροξύνουσιν. P deest.

Herodian. ed. Ltz. II 588, 11; Poll. X 153; Phrynich. ed. Lob. p. 98; ed. Ruth. p. 181; Phrynich. ed. Bekk. p. 32, 28; Hesych.; EM.

532 a 12 (ibid.) ὅτι μάζης μὲν εἶδος οἱ παλαιοὶ θριδακίνην καλοῦσι, τὴν δὲ βοτάνην θρίδακα· οἱ δὲ ἰατροὶ θρίδακα μὲν τὸ ἥμερον λάχανον, θριδακίνην δὲ τὸ ἄγριον καλοῦσιν.

P 82 θριδακίνας· εἶδος μάζης.

Athen. p. 114 F; Poll. VI 46; Phrynich. ed. Lob. p. 130; ed. Ruth. p. 207; Hesych.; Choerob. orthogr. ed. Cram. an. Ox. II p. 218, 22; EGen; EM; EGud; schol. Luc. ed. Rabe p. 195, 16.

532 a 15 (ibid.) ὅτι ὥσπερ τὰ νῦ φαμὲν καὶ τὰ μῦ, πληθυντικῶς ἐκφωνεῖν ἐθέλοντες τὰ στοιχεῖα, οὕτω καὶ τὰ σῖγμα δεῖ λέγειν, ἀλλ᾽ οὐχὶ τὰ σίγματα· καὶ γὰρ ἄκλιτα τῶν στοιχείων τὰ ὀνόματα. διὸ καὶ τὸ παρὰ τῷ Ξενοφῶντι ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς (IV 4, 10) εἰρημένον οὐχ ὑφ᾽ ἓν ʻτὰ σίγματα τῶν ἀσπίδων᾽ ἀναγνωστέον, ἀλλὰ δισυλλάβως μὲν ʻτὰ σῖγμα᾽ καὶ ἀπ᾽ ἄλλης ἀρχῆς ʻτὰ τῶν ἀσπίδων᾽ κατὰ διάστασιν. P om.

Theodos. Alex. ed. Hilg. p. 33, 3; ibid. 340, 11; ibid. Choerob. 344, 8 (Gaisf. 368, 31); ibid. Sophron. 406, 32; schol. Dion. Thr. ed. Hilg. p. 184, 3; 191, 23; Cram. an. Ox. IV p. 319, 6.

532 a 22 (ibid.) ὅτι τὸ ἀρχέτυπον, φασίν, οὐδενὶ τῶν ἀρχαίων συγγραφέων οὐδὲ ῥητόρων οὐδὲ τῶν Μούσαις κατόχων εἴρηται, ὡς Διονύσιος ὁ Ἁλικαρνασεὺς (fr. 77 Schwabe) ἱστορεῖ. P deest.

532 a 25 (ibid.) ὅτι κρήγυον τὸ ἀληθὲς εἴρηται, καρέγγυόν τι ὄν· οἱ γὰρ ἀληθῶς τι πράττειν μέλλοντες ἐγγυῶνται τοῦτο τῇ κεφαλῇ κατανεύοντες. οἱ δὲ κρήγυον οὐ τὸ ἀληθὲς ἀλλὰ τὸ ἀγαθὸν σημαίνειν φασί, καρήδυον ἐτυμολογοῦντες, οἷον ἡδῦνον τὸ κῆρ, τουτέστι τὴν ψυχήν· ἡδύνειν γὰρ πέφυκε τὴν ψυχὴν τὸ ἀγαθόν.

4 καρήδυον] καρήγυον codd.: emendavi; cf. testimonia.

P 153 κρήγυον· ἀληθές· ἀγαθόν. ex Σ. cf. Ba. et Suid.

Erotian. ed. Klein p. 90, 13; Galen. gloss. Hipp. ed. Kühn XIX p. 114; Hesych.; Orio; Epim. ed. Cram. an. Ox. I p. 242, 33; EGen; EM; EGud; Suid.; Zonar.; schol. A 106; schol. Theocr. XX 19; Eustath. 59, 18; 61, 28; 1268, 10.

532 a 36 (ibid.) ὅτι τὸ ἐπιτάξ παρὰ Καλλιμάχῳ (fr. 327 Schn.) καὶ Ἀράτῳ (Phaen. 380) κείμενον ἀπὸ τοῦ ὁριστικοῦ μέλλοντος γέγονε κατὰ ἀποβολὴν τῆς ἐπὶ τέλει μακρᾶς συλλαβῆς, ὥσπερ καὶ τὸ χωρίς (1) τοῦ χωρίσω καὶ τὸ πέλας (2) τοῦ πελάσω καὶ τὸ μίξ ἀπὸ τοῦ μίξω, ὅθεν καὶ τὸ ἐπιμίξ (3) παρ᾽

Ὁμήρῳ (Λ 525, Ξ 60, Φ 16), καὶ τὸ δάξ ἀπὸ τοῦ δάξω· καὶ γὰρ οἱ Ἴωνες ἀπὸ τοῦ δάκνω τὸ δάξω ἐκφέρουσιν· ἐκ δὲ τοῦ δάξ τὸ ὀδάξ (4)· καὶ ἀπὸ τοῦ πτύξω δὲ πτύξ καὶ ἀποβολῇ τοῦ τ πύξ (5). οὕτως οὖν καὶ ἀπὸ τοῦ οὐδίσω οὐδίς καὶ ἀμφουδίς (6), ἀμύξω ἀμύξ (7) παρὰ Νικάνδρῳ (Th. 131), καὶ πλήξω πλήξ καὶ ἀμφιπλήξ (8), καὶ ἀγκάσω ἀγκάς (9), καὶ τύψω τύψ καὶ προτύψ (10). ὡσαύτως καὶ ὀκλάσω ὀκλάς καὶ ὀκλάξ (11), πρίσω πρίς πρίξ καὶ ἀπρίξ (12)· οὕτως οὖν καὶ ἐκ τοῦ ἐπιτάξω ἐπιτάξ (13), ὃ κατ' ἐπίταγμα καὶ κέλευσιν πράττεται

P 351 πέλας· πλησίον· γείτων. P 270 ὀδάξ· τοῖς ὀδοῦσιν ἐνδεδηχότως. ex Σ. cf. Ba. et Suid. P 410 πύξ· γρόνθον. P 96 (R.) ἀμύξ· ἀντὶ τοῦ μόλις· Εὐφορίων (fr. 155 Scheidw.). P 280 ὀκλάξ· οὕτως καὶ οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν ὡς ἡμεῖς.

χωρίς (1): Orio s. v. πέλας; EGud. — πέλας (2): Orio; EM. — ἐπιμίξ (3): Orio s. v. ἐπιτάξ: Epim. ed. Cram. an. Ox. I p. 161, 22; EM s. v. ἐναλλάξ, ἐπιμίξ; EGud s. v. ἀπρίξ, ἐπιμίξ. — ὀδάξ (4): EM s. v. ἀνδρακάς, ὀδάξ; EGud s. v. ἀνδρα⟨κάς⟩, ἐπιμίξ; Zonar.; schol. B 418; α 381; Eustath. 249, 33; 1424, 50. — πύξ (5): Orio; Epim. ed. Cram. an. Ox. I p. 358, 25; EM; EGud s. v. ἀπρίξ, πύξ; schol. Ψ 660; schol. Dion. Thr. ed. Hilg. p. 276, 1; 20; 562, 27; Eustath. 1322, 38. — ἀμφουδίς (6): EM ἀμφοῦδις. — ἀμύξ (7): EM. — ἀμφιπλήξ (8). — ἀγκάς (9): EM; Eustath. 1124, 40. — προτύψ (10). — ὀκλάξ (11): Orio s. v. ὀκλαδιᾶν (legitur ὀκλαδίαι); EM s. v. ἀμύξ, ὀκλαδιᾶν, EGud s. v. ἀπρίξ; schol. Apoll. Rh. III 1308; Eustath. 1769, 14. — ἀπρίξ (12): Epim. ed. Cram. an. Ox. II p. 335, 15; Hesych.; Ba.; EGen; EM; EGud; Suid.; Zonar.; schol. rec. Soph Ai. (Dind. II 206); schol. Plat. Theaet. 155E (p. 239 Herm.) — ἐπιτάξ (13): Orio; EM.

532 b 8 (ibid.) ὅτι τὸ κύρβεις οἱ μὲν Ἀττικοὶ ἀρρενικῶς ἐκφωνοῦσι, Καλλίμαχος (fr. 564 Schn.) δὲ οὐδετέρως. καὶ τὸ φοιτᾶν δὲ Καλλίμαχος (fr. 148 Schn.) παραλόγως εἶπε, 'φοιτίζειν' φάμενος 'ἀγαθοὶ πολλάκις ἠΐθεοι'.

3 φοιτᾶν] codd. φοιτάζειν: em. Schneider l. d.

P 163 κύρβεις· τοὺς κύρβεις φησὶν Ἀπολλόδωρος (fr. 26 FHG Müll. I) ἐγγεγραμμένους ἔχειν τοὺς νόμους· εἶναι δὲ λίθους ὀρθοὺς ἑστῶτας, ὡς ἀπὸ μὲν τῆς στάσεως στήλας καλεῖσθαι, ἀπὸ δὲ τῆς εἰς ὕψος παραστάσεως, διὰ τὸ κεκορυφῶσθαι, κύρβεις· ὥσπερ καὶ κυρβασίαν τὴν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τεθειμένην. Ἀριστοτέλης δέ φησιν ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ (VII p. 15, 9 Blass [4])· 'ἀναγράψαντες δὲ τοὺς νόμους εἰς τοὺς κύρβεις ἔστησαν ἐν τῇ στοᾷ τῇ βασιλίδι'. ibid. κύρβεις· τρίγωνοι ἄξονες ἢ

πίνακες, ἔχοντες τοὺς πολιτικοὺς νόμους καὶ τὰς δημοσίας ἀναγραφάς· εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ κεκορυφῶσθαι εἰς ὕψος ἢ κατεσκειρῶσθαι, ὡς Ἀπολλόδωρος (fr. 24 FHG Müll. I). Θεόφραστος δὲ ἀπὸ τῶν Κρητικῶν Κορυβάντων· τῶν γὰρ Κορυβαντικῶν ἱερῶν οἷον ἀντίγραφα αὐτοὺς εἶναι. ibid. κύρβεις· τρίγωνοι πίνακες, ἐν οἷς οἱ περὶ τῶν ἱερῶν νόμοι ἐγγεγραμμένοι ἦσαν καὶ οἱ πολιτικοί· καὶ ἄξονες δὲ ἐκαλοῦντο οἱ περὶ τῶν ἰδιωτικῶν ἔχοντες τοὺς νόμους καὶ τετράγωνοι.

cf. EM s. v. ἀλίαστος.

532 b 11 (ibid.) . . . ῥύψαι δὲ σημαίνει. βρενθύεται δὲ τὸ ἀλαζονεύεται· γέγονε δὲ ἀπὸ τοῦ βρένθιον, ὅ ἐστι μύρον· οἱ γὰρ ἀλαζονευόμενοι καὶ βρενθυόμενοι μύρῳ χρῆσθαι εἰώθεσαν.

P deest.

3 χρῆσθαι] χρίεσθαι EGen.

βρενθύεται: Moeris; Hesych.; Orio; Ba.; EM; Suid.; Zonar.; schol. Aristoph. nub. 362; Lys. 887; pac. 25; schol. rec. Luc. ed. Iacobitz IV p. 51. — βρένθιον: Poll. VI 104; Athen. p. 690 D—E; Herodian. ed. Ltz. I 372, 11; VBekk. p. 223, 10; Arethas in Clem. Al. Paed. ed. Staehlin p. 329, 26.

532 b 14 (ibid.) ὅτι μύρων εἴδη, φησί, βάκκαρις, ναρκίτανος, στακτή, πλαγγόνιον, ὅπερ εὗρε γυνὴ Ἠλεία καλουμένη Πλάγγων, μετάλλειον, ὅπερ εὗρε Μέταλλος Συρακούσιος.

1 βάκκαρις] βακκάριος Bekk.: βάκκαρος C: βακάριος ς: emendavi. — 2 στακτή] στάκτη Bekk.: emendavi. — 3 μετάλλειον] μεταλεῖον Bekk.: emendavi. — Μέταλλος] Μέταλος Bekk.: emendavi.

P 216 μεγάλλειον· μύρον· ἀπὸ τοῦ εὑρομένου τὴν κατασκευὴν αὐτοῦ Μεγάλλου Σικελιώτου· λέγει δὲ καὶ Θεόφραστος εἰς τὸ περὶ ὀσμῶν τὴν κατασκευὴν τοῦ μεγαλλείου.

Poll. VI 104; Athen. p. 688 C sq.; 690 A sq.; Arethas in Clem. Al. Paed. ed. Staehlin p. 329, 26; (cf. ipsum Clem. ibid.); Eustath. 975, 3. — βάκκαρις: Erotian. ed. Klein p. 59, 8 βάκχαρις; Galen. gloss. Hipp. ed. Kühn XIX p. 87 βάχαρις; Hesych.; schol. Aesch. Pers. 41; schol. Luc. ed. Rabe p. 198, 17 βάκχαρις. — στακτή: EM; EGud; Suid. — πλαγγόνιον: Hesych. — μετάλλειον: Hesych.; EM. — μεγάλλειον: Hesych.; EM; Suid.; Zonar.; Herodian. ed. Ltz. I 375, 23; II 549, 1.

532 b 18 (ibid.) ὅτι παρὰ Εὐφορίωνι (fr. 84 Scheidw.) τῷ φύσει μὲν Χαλκιδεῖ, θέσει δὲ Ἀθηναίῳ, κακοζήλους ἔστιν εὑρεῖν λέξεις· καὶ γὰρ τὸν Ἰάσονα ναυαγὸν εἶπεν, ὅπερ οὐ νεναυαγηκότα μᾶλλον τὸν δὲ ναῦν ἄγοντα δηλοῖ. καὶ τὸν τὰ χρυσᾶ μῆλα τῶν Ἑσπερίδων φρουροῦντα ὄφιν κηπουρὸν ὠνόμασε. παρεζήλωσε δὲ τὸν πρῶτον Διονύσιον τὸν Σικελίας τύραννον

(fr. 12 N), ὃς ὑπὸ τῆς ἐξουσίας καὶ τῶν κολάκων καὶ τῆς τρυφῆς διαφθειρόμενος ἐπεχείρησε καὶ τραγῳδίας γράφειν, ἐν αἷς καὶ τοιαῦτα συνεφόρησε ῥήματα, τὸ μὲν ἀκόντιον καλῶν βαλάντιον, τὸν δὲ κάδον ἑλκύδριον, σκέπαρνον δὲ τὸ ἔριον, τὴν δὲ χλαῖναν ἐριώλην, οἷον ὄλεθρον οὖσαν τῶν ἐρίων, καὶ πολλὰ τοιαῦτα καταγέλαστα. P 447 σκέπαρνον ἀρρενικῶς οἱ παλαιοὶ τὸν σκέπαρνον· καὶ παρ' Ὁμήρῳ (ε 237).

βαλάντιον (9): EM; EGud; Herodian. ed. Ltz. I 367, 33, II 458, 4; Athen. p. 98 C—D; schol Dion. Thr. ed. Hilg. p. 11, 15; 452, 21; epist. Socr. 35 (Hercher epistologr. p. 634); Psellus (anecd. Boissonade III 208). — ἑλκύδριον (10): EM; schol. Dion. Thr. ed. Hilg. p. 452; Psellus l. d. — σκέπαρνον (10): EM; schol. Dion Thr. l. d. et 301, 12; Eustath. 1531, 50; Psellus l. d.

532 b 30 (ibid.) ὅτι ὁ τῆς θυΐας τριβεὺς δοῖδυξ μὲν παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ὀνομάζεται, ἀλετρίβανος δὲ παρὰ τῇ συνηθείᾳ, καὶ οὐδὲν ἧττον παρὰ Ἀθηναίοις. Διονύσιος (fr. 12 N) δὲ ὁ προειρημένος τύραννος θυέστην τὸν δοίδυκα ἐκάλει. εἰκότως ἄρα τῆς τῶν τοιούτων ἀκροάσεως τὰς λατομίας μᾶλλον ᾑρεῖτο Φιλόξενος.

P 73 (R.) ἀλε⟨αί⟩νοιμι· θερμαινοίμην· Ἀριστοφάνης (Eccl. 540). ἀλετρίβανον· ὁ αὐτός (Pax 265). cf. Ba. (Bekk. p. 379, 24).

δοῖδυξ: Hesych. δοίδυξ; Orio; VBekk. p. 239, 1; EM; EGud; Suid.; schol. Aristoph. Pac. 259; Herodian. ed Ltz. II 742, 1; Choerob. in can. ed. Gaisf. p. 80, 20. — ἀλετρίβανος: II Bekk. p. 79, 14; EM; Suid.; schol. Nicandr. Ther. 109; cf. loc. supr. d.

533 a 10 (ibid.) ὅτι ἀναλογώτερον ἀντὶ μὲν τῆς εἰς προθέσεως τὸ ἐς λέγειν, ἀντὶ δὲ τῆς ἐξ τὸ ἐκ· πᾶσα γὰρ πρόθεσις βραχυκαταληκτεῖν θέλει. ἀλλ' ἕτερος πάλιν λόγος τὴν ἐκ ξενίας διώκει· οὐδεμία γὰρ παρ' Ἀττικοῖς λέξις εἰς κ̅ καταλήγει.

P deest.

schol. Dion. Thr. ed. Hilg. p. 425, 28; Gregor. de dial. ed. Schäf. p. 77.

533 a 14 (ibid.) ὅτι τὸ Κυθνώλης διὰ τοῦ λ̅ γράφουσιν, ἀλλ' οὐ διὰ τοῦ δ̅· Ἄργους γὰρ ἦν χωρίον τι καλούμενον Κύθνιον, οὗ τοὺς ἄνδρας ποτὲ Ἀμφιτρύων ἀνεῖλε πάντας, πλὴν ὀλίγων πάνυ.

P om.

533 a 17 (ibid.) ὅτι ὁ παρ' ἄλλοις μισθοῦ δουλεύων θὴς καλεῖται, ἢ παρὰ τὸ θεῖναι, ὃ δηλοῖ τὸ χερσὶν ἐργάζεσθαι καὶ ποιεῖν· καὶ γὰρ τοῖς παλαιοῖς λέγειν ἔθος τὸ ἔθηκεν ἐπὶ τοῦ δρᾶν, καὶ ὡς δραστικώτατος ἥρως διὰ τοῦτο κέκληται Θησεύς·

ἢ κατὰ μετάθεσιν τοῦ τ̄ εἰς τὸ θ̄· τὸ γὰρ πένεσθαι καὶ τητᾶσθαι βίου, οἷον στέρεσθαι, ἀναγκάζει πολλοὺς τὰ δούλων πράττειν.

6 βίου C: τοῦ βίου ς.

P 80 θῆτες· οἱ ἕνεκα τροφῆς δουλεύοντες. ex Σ. cf. Ba. et Suid. θητεύς καὶ θητικόν· εἰς τέσσαρα διῃρημένης παρ' Ἀθηναίοις τῆς πολιτείας, οἱ ἀπορώτατοι θῆτες ἐλέγοντο καὶ θητικὸν τελεῖν· οὗτοι δὲ οὐδεμιᾶς μετεῖχον ἀρχῆς, οὐδὲ ἐστρατεύοντο· καὶ θῆσσαν δὲ ὠνόμαζον οἱ Ἀττικοὶ τὴν πενιχρὰν κόρην, ἣν ἐπάναγκες ἦν τοὺς ἔγγιστα γένους ἢ λαμβάνειν πρὸς γάμον ἢ πέντε μνᾶς διδόναι. cf. Harp. ex quo emendavi. P 507 τητᾶσθαι· στερίσκεσθαι· ex Σ. cf. Ba. et Suid. τήτει· σπάνει. cf. Hesych. τητώμενον· στερισκόμενον. cf. Hesych.

θής (1): Harp.; Hesych.; VBekk. p. 264, 19; EGen; EM s. v. ἔριθος, θητικόν, θῆτες; EGud s. v. θῆτες, θητικόν; Zonar.; Thom. Mag. ed. R. p. 176, 14; Herodian. ed. Ltz. I 402, 7; II 678, 8; Choerob. in Theod. can. ed. Hilg. p. 152, 28; schol. δ 644; schol. Plat. Euthyphr. 15 D (p. 226 Herm.); schol. Luc. ed. Rabe p. 61, 4; Eustath. 1246, 11. cf. Photii bibl. p. 151 b 23 (antea p. 18). — θεῖναι (2): Hesych.; EM s. v. εὐθήμονι; Eustath. 1640, 50. — ἔθηκεν (3): Apoll. Soph.; Hesych.; EM. — Θησεύς (4): schol. Dion. Thr. ed Hilg. p. 219, 20; 365, 1; 527, 32. — τητᾶσθαι (5): Hesych.; EM s. v. θῆτες; EGud ibid.; Zonar.

533 a 24 (ibid.) ὅτι παρὰ γράμμα, φησί, μυρία ἐστὶν ἡμαρτημένα, ὥσπερ ἀντὶ τοῦ ὁ σίκυος ἁμαρτάνοντες λέγουσιν ὁ σίκυς, καὶ ἀντὶ τοῦ ἀνδράχλη διὰ τοῦ λ̄ — οὕτω γάρ φασιν οἱ Ἀττικοί — λέγουσιν ἀνδράχνη.

P 125 (R.) ἀνδράχλη· διὰ τοῦ λ̄ Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ ν̄. Σοφοκλῆς ‘χλωροῖσι κορμοῖς ἀνδράχλης ἀναίθεται.’

σίκυος — σίκυς: Herodian. ed. Ltz. I 127, 22; Poll. VI 46; Hesych.; Eustath. 291, 37 (quae forma recta sit, non diiudicant). — ἀνδράχλη: Suid.; Eustath. 1571, 25.

533 a 27 (ibid.) καὶ τὸ ἔσω ἀναλογώτερον τοῦ εἴσω· καὶ τὸ ὀλέ⟨κρανον διὰ τοῦ ο̄⟩ προφέρουσιν· ἡ δὲ συνήθεια διὰ τοῦ ω̄. P om.

ἔσω — εἴσω] codd. εἴσω — ἔσω: emendavi; cf. supra 533 a 10 et schol Dion. Thr. l. d. — τὸν ὠλε [. . .] προφ. ἡ δὲ συν. δ. τ. ᾱ codd: em. et lacunam suppl. quantum iudicari potest recte Meineke Zeitschrift f. Alterthsw. VII 1849 p. 416.

Apoll. Dysc. ed. Schn. p. 166, 10; 22; schol. Dion. Thr. ed. Hilg. p. 277, 2.

533 a 31 (ibid.) ὅτι τὴν ἡμίονον, ἐφ' ἧς ὀχούμεθα, φησίν, ἀζύγου οὔσης, Ἀθηναῖοι καλοῦσιν ἀστράβην· ἔνθεν λέγεται καὶ ὁ ἀστραβηλάτης. λέγεται μέντοι ἀστράβη καὶ τὸ κατασκεύασμα,

ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Μειδίου λόγῳ (133) 'ἐπ' ἀστράβης ὀχούμενος ἀργυρᾶς.' P deest.

ἀστράβη: Harp.; Moeris; Poll. VII 186; Boysen; Ba. (Bekk. p. 454, 18); VBekk. p. 205, 3; EM; Suid.; Zonar.; Herodian. ed. Ltz. I 308 (ubi currum significat); schol. Dem. Mid. 133; schol. Luc. ed. Rabe p. 191, 21; 229, 27; 250, 6; Eustath. 1410, 20; 1625, 40; Tzetz. Chil. IX 847; Walz rhet. Gr. VIII p. 668 adn. — ἀστραβηλάτης: cf. praeter priora testimonia Boysen; Ba. (Bekk. p. 454, 18).

533 a 35 (ibid.) ὅτι ἄρτος ἐκ τοῦ αἴρειν εἴρηται, φησίν, ὃ δηλοῖ τὸ προσφέρεσθαι· καὶ γὰρ καθ' ἑκάστην τοῦτον προσφερόμεθα· καὶ ἄρμα δὲ ἡ τροφὴ παρὰ Ἱπποκράτει καὶ πολλοῖς ἄλλοις. P deest.

Erotian. ed. Klein p. 55, 13; Orio; exc. Orion. 612, 32; 620, 33; EM s. v. αἴρω, ἄρτος; EGud s. v. αἰρῶ, ἀνταναιρεῖται, ἄρτος; Zonar.; Choerob. in psalt. ed. Gaisf. p. 124, 4; Meletius ed. Cram. an. Ox. III p. 101, 6; schol. Z 264; Eustath. 641, 18; Athen. p. 489 D (Eustath. 1816, 31) aliter. Testimonia omnia προσάρματα praebent ut glossam Hippocratis.

533 a 38 (ibid.) ὅτι τὸ τάριχος ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μὲν λέγουσιν οὐδετέρως οἱ Ἀττικοί, ἐπ' ἔλαττον δὲ καὶ ἀρσενικῶς· οἱ δὲ γραμματικοὶ τεχνολογοῦντες ἀναλογώτερόν φασι τὸν τάριχον λέγεσθαι.

P 492 ταριχεύειν· ταριχεύσειν· ὥσπερ οἱ τὰ ὄα τέμνοντες καὶ μέλλοντες ταριχεύσειν· σημαίνει δὲ καὶ τὸ ξηραίνειν et ταριχεύει· τήκει· ξηραίνει.

Herodian. ed. Ltz I 226, 12; 394, 6; II 450, 8; 587, 27; Moeris; Poll. VI 48; Orio = Herodian. II 906; Choerob. in onom. ed. Gaisf. p. 364, 19; Choerob. orthogr. ed. Cram. an. Ox. II p. 265, 8; VBekk. p. 309, 14; Eustath. 73, 42; 1390, 57; Thom. Mag. ed. R. p. 349, 6; schol. Aristoph. ran. 558; Reitzenstein Gesch. p. 396, 12.

533 b 1 (ibid.) ὅτι τὸ ἄριστος κυρίως μὲν ἐπὶ τῶν κατὰ πόλεμον εὐδοκιμούντων ἂν ῥηθείη, διότι καὶ ἀριστέας τούτους καλοῦμεν, καὶ τὸν Ἄρην ἔφορον τῶν πολεμικῶν ἔργων νομίζουσιν· ἐν καταχρήσει δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλο τι κατορθούντων λέγεται. P deest.

Apoll. Dysc. ed. Schn. p. 190, 2; Orio; exc. Orion. s. v. ἀριστίνδην p. 620, 33; Epim. ed. Cram. an. Ox. I p. 1, 1; EGen; EM; EGud; Zonar.

533 b 5 (ibid.) ὅτι τὸ μάκτραν καλεῖν, ἐν αἷς τὰς μάζας μάττουσιν, Ἀττικὸν καὶ οὐχ, ὡς ἔνιοι δοκοῦσιν, ἰδιωτικόν· ἀλλὰ καὶ τῆς βελόνης ἡ ῥαφίς παλαιότερον, καὶ ἡ ξύστρα τῆς στλεγγίδος, καὶ τοῦ ὀχετοῦ ἡ ὑδρορρόη, καὶ ὁ ἀλέτων δὲ τοῦ μύλου· τὸν δὲ ἄνω τοῦ μύλου λίθον οὕτως ἐπονομάζομεν ὄνον· τὴν δὲ

κάτω μύλην. καὶ ἡ μαγίς δὲ ἀντὶ τῆς τραπέζης Αἰγύπτιον δόξει καὶ παντελῶς ἔκθεσμον· Ἐπίχαρμος δὲ ὁ Δωριεὺς (fr. 118 Kaib.) καὶ Κερκιδᾶς (fr. 8 Poet. lyr. Gr. Bergk II[4] p. 515) ὁ μελοποιὸς ἐπὶ τῆς αὐτῆς διανοίας ἐχρήσαντο τῇ λέξει, καὶ μὴν καὶ ὁ Ἀττικὸς Σοφοκλῆς (fr. 668 N).

5 δὲ scripsi: γὰρ Bekk. — ἐπονομάζομεν, ὄνον δὲ τὴν edd.: emendavit Elter. — 8 Κερκίδας Bekk.: Κερκιδᾶς Bergk l. d.

P 209 μάκτρα· λίθινον ἢ κεραμεοῦν σκεῦος· ἔστι δὲ καὶ ξύλινον, ἐν ᾧ τὰς μάζας ἀναδεύουσιν. οὕτως Ἀριστοφάνης (Ran. 1159). P 269 ξύστραν καὶ στλεγγίδα λέγουσιν. P 314 ὀχετός· σώλην, ἀγωγός, ῥύαξ. ex Σ. cf. Ba. et Suid. P 240 μύλη· τὸ κάτω τοῦ μύλου· τὸ γὰρ ἄνω ὄνος λέγεται. cf. Hesych. P 289 ὄνος· τὸ ἐπάνω τοῦ μύλου· Ἀριστοτέλης δὲ κατ' ἀμφοτέρων τάσσει. P 206 μαγίδες· μᾶζαι· καὶ τὰ τῇ Ἑκάτῃ συντελούμενα δεῖπνα· οὕτως Ἀριστοφάνης (Nauck Ar. Byz. p. 206) et μαγίς· μάχαιρα· καὶ μάγειρος· ὁ τὰς μάζας μερίζων.

μάκτρα (1): Poll. VII 22; Hesych.; Orio; exc. Orion. p. 615, 17; EM; EGud; Suid.; Zonar.; schol. Aristoph. ran. 1159; Plut. 545; schol. Luc. ed. Rabe p. 192, 22; Eustath. 1887, 59. — βελόνη — ῥαφίς (3): Phryn. ed. Lob. p. 90 (aliter atque Hellad.); Poll. VII 42; X 136 (cf. Strecker Hermae XXVI p. 277); IIBekk. p. 113, 14; Zonar.; Thom. Mag. ed. R. p. 56, 16; Reitzenstein Gesch. p. 396, 4. — ξύστρα — στλεγγίς (3): Erotian. ed. Klein p. 115, 3; Herodian. lex. ed. Lob. p. 460; Phrynich. ibid. 299 (aliter atque Helladius); Hesych.; VBekk. p. 305, 5; EM. s. v. ἀπεστλεγγισμένοι; Suid.; schol. Aristoph. equ. 580; schol. Plat. Hipp. min. 368 C (p. 327 Herm.); schol. Dion. Thr. ed. Hilg. p. 195, 17; schol. Luc. ed. Rabe p. 191, 7; Reitzenstein Gesch. p. 395, 25. — ὀχετός — ὑδρορρόη (4): nihil; sed cf. Moer.; Poll. I 224; X 30 (Erotian. ed. Klein p. 103, 6?). — ἀλέτων — μῦλος (4): nihil. — ὄνος — μύλη (5): Moeris; Poll. X 112; Hesych; Eustath. 862, 39. — μαγίς (6): Poll. VI 83; X 81; Hesych.; EGen; EM; EGud; Zonar.; Eustath. 462, 37; 1761, 34; in Galen. gloss. Hipp. ed. Kühn XIX p. 119 est cibus; videtur ibi pro μαγίς μᾶζα esse scribendum; cf. Erotian. ed. Klein p. 95, 9.

533 b 17 (ibid.) ὅτι παροιμίαν εἶναί φησι τὸν δεξιὸν ὑποδεῖσθαι πόδα, τὸν δ' ἀριστερὸν νίζειν· φησὶν γὰρ ὁ Πολέμων (fr. 101 FHG Müll. III), ὡς μαρτυρεῖ Δίδυμος (p. 397 Schm.), δεξιὸν εἰς ὑπόδημα, ἀριστερὸν εἰς ποδάνιπτρα. P deest.

Zenob. III 36; Diogenian. II 34; Iamblich. adhort. XXI 11, p. 114, 6 Pistelli; Suid. Mirum in modum consentit Pherecyd. (FHG Müll. I p. 87 = schol. Pind. Pyth. IV 133).

533 b 21 (ibid.) ὅτι δήμιον μέν φησι καλεῖσθαι τὸν τῶν ἐπὶ θανάτῳ καταδικασθέντων φονέα, δημόκοινον δὲ τὸν βασανιστήν. P deest.

Harp.; Herodian. lex. ed. Lob. p. 474; Poll. VIII 71; Hesych.; Ammon. ed. Valcken. p. 40; VBekk. p. 236, 8 (ubi pro altero δημόκοινος δημόσιος scribendum est); EM; Suid.; Zonar.; Thom. Mag. ed. R. p. 93, 17; Arethas in Dion. Chrys. ed. Sonny XXXI 82, 3 p. 115; ibid. 122; Eustath. 153, 37; 1558, 55.

533 b 23 (ibid.) ὅτι ἱππεῖς μὲν καὶ νομεῖς δεῖ γράφειν καὶ λέγειν τὴν εὐθεῖαν τῶν πληθυντικῶν, οὐκέτι δὲ καὶ τὰς αἰτιατικάς, ἀλλ' ἱππέας καὶ νομέας. εἰ δὲ καὶ Ξενοφῶν εἴρηκε τοὺς νομεῖς, οὐδὲν θαυμαστόν, ἀνὴρ ἐν στρατείαις σχολάζων καὶ ξένων συνουσίαις εἴ τινα παρακόπτει τῆς πατρίου φωνῆς· διὸ νομοθέτην αὐτὸν οὐκ ἄν τις ἀττικισμοῦ παραλάβοι. P om.

Thom. Mag. ed. R. p. 115 ἑρμηνέας; Herodian. ed. Ltz. II 677, 28 et Choerob. in can. ed. Hilg. p. 219, 29 aliter docent.

533 b 34 (ibid.) ὅτι τὸ ποτνιᾶσθαι κυριώτερον ἐπὶ γυναικὸς τάττεται, φησίν, ὅταν κακόν τι πάσχῃ καὶ θήλειαν ἱκετεύῃ θεόν· ποτνιώμενον δὲ ἄνδρα ἄν τις εἴπῃ, ἁμαρτάνει.

P 385 ποτνιᾶται· παρακαλεῖ· ἐπικαλεῖται θεούς. ex Σ. cf. Ba. et Suid. ποτνιώμενος· δυσφορῶν· μετ' οἰμωγῆς παρακαλῶν. ex Σ. cf. Ba. et Suid.

Orio; EGen; EM; EGud; Zonar.; schol. Aristid. ed. Dind. III p. 610, 27; schol. Luc. ed. Rabe p. 167, 1 (ex P); Eustath. 865, 59. (cf. Usener Göttern. p. 226[19]).

533 b 37 (ibid.) ὅτι τὸ μόνος ἐπίτασίν φασι μὴ λαμβάνειν οἱ γραμματικοί· διὸ τὸ μονώτατος σόλοικον ἡγοῦνται· Ἀριστοφάνης (Plut. 182) δὲ ὅμως κέχρηται τῇ φωνῇ. P om.

schol. Aristoph. Plut. 83 et 182; Thom. Mag. ed. R. p. 25, 12; 240, 1.

534 a 3 (ibid.) ὅτι ἔθος ἦν ἐν Ἀθήναις φαρμακοὺς ἄγειν δύο, τὸν μὲν ὑπὲρ ἀνδρῶν, τὸν δὲ ὑπὲρ γυναικῶν, πρὸς τὸν καθαρμὸν ἀγομένους. καὶ ὁ μὲν τῶν ἀνδρῶν μελαίνας ἰσχάδας περὶ τὸν τράχηλον εἶχε, λευκὰς δ' ἅτερος· συβάκχοι δέ φησιν ὠνομάζοντο. P om.

534 a 12 (ibid.) ὅτι ὀργὰς μὲν κοινῶς, φησί, πᾶσα ἡ γῆ, ὅση ἐπιτηδεία πρὸς καρπῶν γονάς· ὀργάδα δὲ ἰδίως ἐκάλουν οἱ Ἀθηναῖοι τὴν ταῖν θεαῖν ἀνειμένην τῆς Ἀττικῆς μεταξὺ καὶ τῆς Μεγαρίδος· ὥσπερ καὶ Ἴδην μὲν κοινῶς ἕκαστον ὄρος, ἐξ οὗ ῥᾴδιόν ἐστιν ἰδεῖν τὰ κάτω, ἰδίως δὲ Κρήτης τε καὶ Τροίας ὄρη. καὶ ῥίον μέν, φησί, λέγομεν ἅπαν ὄρους ἀκρωτήριον, ἰδίως δὲ τὸ Μολύκρειον· καὶ ἰσθμὸς μὲν κοινῶς ἅπαν τὸ ὑπὸ δυοῖν πελαγῶν περιεχόμενον, ἰδίως δὲ τὸ χωρίον, ὅπερ Ἰσθμὰ Κορίνθιοι λέγουσιν· ὡσαύτως καὶ χερρόνησος κοινῶς μὲν πᾶν τὸ ὑπὸ θα-

λάσσης ἐπὶ πλεῖστον περιεχόμενον, καθ' ἓν δὲ μέρος τῇ γῇ συναπτόμενον· καὶ ἴδιον δὲ ὄνομα Θρᾳκίου τόπου. καὶ αἰγιαλὸν μὲν καὶ ἀκτὴν ἁπλῶς τὰ παραθαλάττια πάντα λέγομεν, ἰδιώτερον δὲ τὴν Ἀττικὴν ἀκτὴν λέγουσιν· ὡσαύτως καὶ αἰγιαλὸν ἐξῃρημένως φασὶ τὸ περὶ τὴν Ἑλίκην παράλιον μέρος· ἔστι δὲ τῆς Ἀχαίας, ἀφ' οὗ καὶ τοὺς Ἀχαιοὺς Αἰγιαλεῖς τινες εἰώθασι καλεῖν· καὶ μὴν καὶ ἤπειρος μὲν πᾶσα ἡ γῆ, Ἤπειρος δὲ ἰδίως καὶ ἡ Θεσπρωτιάς.

7 Μολύκρειον] μολυκρικὸν C probante Bekk.: Μολύκριον ς: correxi ex Didymo.

Locum totum ex Didymi commentario in Demosthenem (ed. Diels et Schubart, Berl. Klass.-Text. I p. 67) derivatum esse observavit Heimannsfeld, qui, quae de Helladii fontibus indagavit, mox promulgabit. cf. Eustath. 500, 43.

P 295 ὀργάς· χωρίον οἷον ἄλσος μέγα. eadem Suid. ὀργάς· τὰ λοχμώδη καὶ ὀρεινὰ χωρία καὶ οὐκ ἐπεργαζόμενα οὕτως καλεῖται· ὅθεν καὶ ἡ Μεγαρικὴ ὀργὰς προσωνομάσθη τοιαύτη τις οὖσα. cf. Harp. ὀργάς· ἡ εὔγειος καὶ σύμφυτος καὶ λιπαρὰ καὶ ἀκμαία. eadem Suid. P 88 Ἴδη· πᾶν σύμφυτον ὄρος. cf. Suid. P 422 ῥία· ἀκρωτήρια· ὄρθια· καὶ τὰ εἰς θάλασσαν ἐγκείμενα. cf. Hesych. P 99 Ἰσθμός· θάλασσα μεταξὺ δύο γαιῶν· πορθμὸς γὰρ γῆ μεταξὺ δύο θαλασσῶν. ex Σ. cf. Ba. et Suid. P 69 (R.) ἀκτή· αἰγιαλός, παραθαλάσσιος τόπος. ἰδίως ἐπιθαλαττίδιός τις μοῖρα τῆς Ἀττικῆς· ὅθεν καὶ ὁ ἀκτίτης λίθος. ἐκάλουν δὲ οὕτως καὶ τὴν Ἀττικήν, οἱ μὲν ἀπό τινος Ἀκταίωνος βασιλέως, οἱ δὲ διὰ τὸ τὴν πλείω τῆς χώρας ἐπιθαλάττιον εἶναι. ex Σ. cf. Ba. et Suid. P 63 Ἤπειρος· χέρσος γῆ. οἷον ἄπειρός τις οὖσα· ἤπειρος δὲ λέγεται παρὰ τοῖς ποιηταῖς ἡ γῆ καταχρηστικῶς· κυρίως ἡ εἰς ἄπειρον ἐκβάλλουσα, ὡς Εὐριπίδης 'ἤπειρον εἰς ἄπειρον ἐκβάλλων πόδα'. (fr. 1010 N) ex Σ. cf. Ba. et Suid.

ὀργάς (1): Harp.; Tim ; Poll. I 10; Hesych.; VBekk. p. 287, 14; EM; EGud; Suid.; Tzetz. Chil. X 954; schol. Soph. Trach. 200; schol. Rhes. 282. — Ἴδη (4): Hesych.; Steph. Byz.; Epim. ed. Cram. an. Ox. I p. 204, 28; Ecl. ibid. II p. 450, 23; EM; EGud; Zonar.; Herodian. ed. Ltz. I 311, 6; II 523, 30; schol. Δ 475; schol. Eur. Hipp. 1253; Eustath. 356, 11; 500, 43. — ῥίον (6): Apoll. Soph.; Hesych.; Steph. Byz.; EM; EGud; Suid.; Zonar.; schol. Ξ 225; schol. Ap. Rh. I 1165; schol. Aristid. ed. Dind. III p. 652, 14; Eustath. 1623, 17. — ἰσθμός (7): Ammon. ed. Valcken. p. 76; Hesych.; Steph. Byz.; Orio; Epim. ed. Cram an

Ox. II p. 379, 19; VBekk. p. 265, 27; EM; EGud (Reitzenstein Gesch. p. 152); Zonar.; Herodian. ed. Ltz. I 166, 25; schol. δ 671; schol. Eur. Hipp. 1210; schol. Aristid. ed. Dind. III p. 22, 2; schol. Clem. Al. Protr. ed. Staehlin p. 306, 20. — χερρόνησος (9): Hesych.; Steph. Byz.; EGud; Suid.; Zonar.; schol. Aristoph. equ. 262. — ἀκτή (12): Harp.; Hesych.; Steph. Byz.; Orio; EM; EGud; Suid.; Herodian. ed. Ltz. I 344, 7; schol. Β 395; schol. Υ 50; Tzetz. ad Lycophr. 111 ed. Scheer p. 57, 21; Eustath. 84, 5; 475, 1; 954, 64. — αἰγιαλός (11): Hesych.; Steph. Byz.; Orio; EM s. v. παρά et αἰγιαλός; EGud; Zonar.; Herodian. ed. Ltz. I 160, 1; Eustath. 292, 14. — ἤπειρος (16): Apio p. 606, 50; Apoll. Soph.; Hesych.; Steph. Byz.; EM; EGud; Zonar.; schol. Ap. Rh. IV 71; IV 1569; Eustath. 307, 44; 1926, 11; Cram. an. Par. IV p. 169, 30.

535 a 4 (ibid.) ὅτι τὸ μὴ λέγειν δύσφημα πᾶσι τοῖς παλαιοῖς μὲν φροντὶς ἦν, μάλιστα δὲ τοῖς Ἀθηναίοις· διὸ καὶ τὸ δεσμωτήριον οἴκημα ἐκάλουν, καὶ τὸν δήμιον κοινόν, τὰς δὲ Ἐρινύας Εὐμενίδας ἢ σεμνὰς θεάς· τὸ δὲ μύσος ἄγος, τὸ δὲ ὄξος μέλι καὶ τὴν χολὴν γλυκεῖαν, τὸν δὲ βόρβορον ὀχετόν. οἱ δὲ γραμματικοὶ τὰ τοιαῦτα κατὰ ἀντίφρασιν ὀνομάζουσιν. οἶδα δέ τινας, φησί, τῶν φιλολόγων καὶ τὸν πίθηκον ὀνομάζοντας καλλίαν.

P 274 οἴκημα· ἀντὶ τοῦ δεσμωτήριον Δείναρχος (fr. 49 Müll.)· ἀντὶ δὲ τοῦ πορνεῖον Αἰσχίνης (in Tim. 74). ex Harpocratione. P 32 Εὐμενίδες· Αἰσχύλος Εὐμενίσιν εἰπὼν τὰ περὶ τὴν κρίσιν τὴν Ὀρέστου φησὶν ὡς ἡ Ἀθηνᾶ ἐπράυνε τὰς Ἐρινύας, ὥστε μὴ χαλεπῶς ἔχειν πρὸς τὸν Ὀρέστην· Εὐμενίδας αὐτὰς ὠνόμασεν. εἰσὶ δὲ τρεῖς· Ἀληκτώ, Μέγαιρα, Τισιφόνη. ex Harpocr. P 437 σεμναὶ θεαί· κατ' εὐφημισμὸν αἱ Ἐρινύες· ὥσπερ αἱ αὐταὶ καὶ Εὐμενίδες ἐκαλοῦντο· ἦσαν δὲ τρεῖς. cf. Hesych. σεμναὶ θεαί· οὕτως καλοῦσιν Ἀθηναῖοι τὰς Ἐρινύας. ex Harp. P 22 (R.) ἄγος· κατ' ἀντίφρασιν τὸ μύσος· καὶ ἐναγής, ὁ ἐνεχόμενος τῷ μύσει καὶ ⟨ἀ⟩γηλατεῖν τὸ τοὺς ἐναγεῖς ἐλαύνειν. ὁ δὲ παναγὴς τὸν ἁγνὸν καὶ καθαρὸν σημαίνει· καὶ παρωνόμασται ὁ μὲν ἐναγὴς ἀπὸ τοῦ ἄγους, ὁ δὲ παναγὴς ἀπὸ τοῦ ἁγνοῦ καὶ καθαροῦ. σημαίνει δὲ καὶ ἅγνισμα καὶ θυσίαν. ex Σ. cf. Ba. (Bekk. p. 330, 26). P 314 ὀχετός· σώλην, ἀγωγός, ῥύαξ. ex Σ. cf. Ba. et Hesych.

οἴκημα (3): Ammon. ed. Valcken. p. 103; Poll. VIII 72; IX 45; Hesych.; Plut. Sol. c. 15. (cf. Aretham in Dion. Chrys. ed. Sonny XXXII 36 p. 117). — κοινός (3): Hesych. (Heinsius recte pro δῆμος corr. δήμιος). — Εὐμενίδες (4): Harp.; Epiphan. ed. Dind. II p. 539, 5;

schol. Ap. Rh. I 1019; Arethas in Clem. Al. Protr. ed. Staehlin p. 305, 1. — σεμναὶ θεαί (4): Harp.; Hesych.; VBekk. p. 303, 3; Suid.; schol. Soph. El. 112 (cf. schol. O. C. 42); schol. Luc. ed. Rabe p. 138, 11; schol. Clem. Al. Protr. ed. Staehlin p. 311, 8. — ἄγος (4): Tim.; EM s. v. ἐναγίζειν, ἄγος; EGud s. v. μάγος; Suid.; Eustath. 108, 40. — μέλι (5): Epiph. l. d.; schol. Nic. Ther. 594; schol. Dion. Thr. ed. Hilg. p. 461, 33; ὄξος — ἦδος: Poll. VI 65; Orio; EM s. v. ὀξύς. — γλυκεῖα (5): schol. Nic. Ther. 594; Epiphan. l. d. — ὀχετός (5) Hesych. s. v. βόρβορος; schol. Dion. Thr. ed. Hilg. p. 461, 33. — καλλίας (8): Hesych. καλλίαρ; IVBekk. p. 190, 20; VBekk. p. 275, 6; Galen. ed. Kühn XVIII part. II p. 236; Suid. s. v. καλλίας πτερρορυεῖ.

535 a 12 (ibid.) ὅτι τὸ νύξ μὲν ἀπὸ τοῦ νύξω γέγονε κατὰ ἀποκοπήν· νυττόμεθα γὰρ ἐν τῷ σκότει προσπταίοντες καὶ οὐχ ὁρῶντες, ἐξ ὧν νυγμοί τε καὶ πληγαί. πέντε δέ εἰσι μονοσύλλαβα εἰς υξ λήγοντα θηλυκά, τρύξ στύξ νύξ πτύξ καὶ πνύξ· τούτων διὰ μὲν τοῦ γ κλίνεται τὸ τρύξ καὶ τὸ στύξ, διὰ δὲ τοῦ χ τὸ πτύξ καὶ τὸ νύξ· πτύξ γὰρ πτυχός καὶ νύξ νυχός· ἐξ οὗ καὶ πάννυχος καὶ παννυχίς καὶ παννύχιον, καὶ κατὰ ἀντιστοιχίαν νυκός καὶ ἐπενθέσει τοῦ τ νυκτός· φιλεῖ γὰρ πλεονάζειν ἐν ταῖς γενικαῖς τὸ τ, ὥσπερ ἐπὶ τοῦ ἄνακτος καὶ γάλακτος· τὸ δὲ πνύξ μόνον διὰ τοῦ _ κλίνεται. P 262 νύξ· εὐφρόνη· καὶ ἡ σκοτία.

Orio; Ioann. Maurop. Euch. (Reitzenstein Gesch. p. 176, 114); EGen; EM; EGud; Zonar.; Herodian. ed. Ltz. II 793, 40; Choerob. in can. ed. Hilg. p. 294, 20; Choerob. in psalt. ed. Gaisf. p. 39, 16; schol. Dion. Thr. ed. Hilg. p. 407, 22; Eustath. 680, 58; 691, 62; 764, 37; 1769, 14–26.

535 a 34 (ibid.) ὅτι μυθολογεῖ ἄνδρα τινὰ ὠνομασμένον Ὦην τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης ἀνελθεῖν, τἆλλα μὲν τῶν μελῶν ἰχθύος ἔχοντα, κεφαλὴν δὲ καὶ πόδας καὶ χεῖρας ἀνδρός, καὶ καταδεῖξαι τήν τε ἀστρονομίαν καὶ τὰ γράμματα. οἱ δὲ αὐτὸν ἐκ τοῦ πρωτογόνου πεφηνέναι λέγουσιν ᾠοῦ, καὶ μαρτυρεῖν τοὔνομα· ἄνθρωπον δὲ ὄντα τὰ πάντα ἰχθῦν δόξαι, διότι περ ἠμφίεστο κητώδη δοράν. P om.

Euseb. chron. ed. Schöne p. 14 (cf. HGF Müller I p. 438).

535 a 41 (ibid.) ὅτι τὸ μὲν αὖτις Ἰωνικόν, τὸ δὲ αὖθις Ἀττικόν. ὡσαύτως δὲ καὶ τὸ μέχρι καὶ ἄχρι χωρὶς μὲν τοῦ σ Ἀττικόν, μετὰ δὲ τοῦ σ Ἰωνικόν. P om.

αὖτις — αὖθις: Boysen; Ba. (Bekk. p. 463, 8); Suid.; Gregor. de dial. ed. Schäfer p. 473; Eustath. 1175, 63; Tzetz. ad Hesiod. op. (Gaisf. poet. Gr. min. II p. 136, 1); Zonar. — ἄχρι — μέχρι etc.: Moer.; Phrynich. ed. Lob. p. 14; Thom. Mag. ed. R. p. 13, 8; Herodian. ed. Ltz. I 511, 19; II 465, 4 de dialectis non agit.

535 b 2 (ibid.) ὅτι οἱ Ἀττικοὶ κατά τι πάτριον ἔθος οὐ χρῶνται τῇ ει̅ διφθόγγῳ ἐν τῷ λέγειν ἐς κόρακας ἢ ἐς μακαρίαν, ἀλλ' ἄνευ τοῦ διχρόνου ἐκφωνοῦσι τὴν πρόθεσιν· ἐπὶ δὲ τῶν ἄλλων ἁπάντων καὶ μετὰ τοῦ διχρόνου καὶ χωρὶς τοῦ διχρόνου τὴν πρόθεσιν λέγουσιν. P 18 ἐς κόρακας· εἰς τὸ σκότος· εἰς ὄλεθρον. ex Σ. cf. Hesych., Ba., Suid. cf. praeterea Suid. s. v. εἰς κόρ., μακαρία, Thom. Mag. ed. R. p. 145, 11, Reitzenstein Gesch. p. 393, 26, 27. P in altero perlongo articulo origines exsecrationis narrat, de Helladii autem doctrina tacet.

535 b 7 (ibid.) ὅτι κατ' εὐφημισμὸν οἱ Ἀττικοὶ τὸν κλέπτην φιλητὴν λέγουσιν, οἱονεὶ μισητόν· ἢ καὶ φιλητὴς ὁ κλέπτης, διότι φιλεῖ λαμβάνειν τὰ ἀλλότρια. P om.
Hesych.; Orio; Choerob. orthogr. ed. Cram. an. Ox. II p. 271, 30 = Herodian. ed. Ltz. II 509 adn. v. 23; EM; EGud; Suid.; Eustath. 1888, 63.

535 b 9 (ibid.) ὅτι τὸ αἰσυμνήτης ἢ ὁ τὸ καθῆκον ὑμνῶν καὶ σέβων — καὶ γὰρ τὸ καθῆκον αἶσάν φασιν — ἢ ὁ μένων ἐν τῇ αἴσᾳ τουτέστι τῷ καθήκοντι· τοῦτο δὲ ῥηματικὸν ὂν παραλόγως βαρύνεται· τινὲς δὲ οὐκ ἀπὸ τοῦ μένειν ἐν τῇ αἴσᾳ, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ νέμειν τὸν αἰσυμνήτην φασὶ γεγονέναι.

P 57 (R.) αἰσυμνῆται· οἱ τοῦ ἀγῶνος προεστῶτες. ἢ νεανίαι. ἢ νεμηταί, ὅ ἐστι βραβευταί. ex Σ. cf. Bekk. p. 359, 33, Suid., Hesych. αἰσυμνήτην· βασιλέα, ἄρχοντα, ἐπιστάτην. ἢ τύραννον καὶ βραβευτὴν καὶ πάρεδρον.
αἰσυμνήτης (1): EM; EGud; schol. θ 258; Eustath. 1594, 69. — αἶσα (2): Apoll. Soph.; Hesych.

535 b 14 (ibid.) ὅτι τὸ ἔαρ παρὰ τὸ εὔαρ εἶναι εἴρηται· ἡδίστη γὰρ τότε ἡ τοῦ ἀέρας κρᾶσις. P deest.
Orio; Suid.

535 b 16 (ibid.) ὅτι ἡ μέλιττα ἢ ἀπὸ τοῦ μέλειν εἴρηται — οἰκονομικὸν γὰρ τὸ ζῷον — ἢ μήλιζαν αὐτὴν λεκτέον ὡς ἐφιζάνουσαν πᾶσι τοῖς καρποῖς· τὸ γὰρ μῆλον κατὰ πάντων ληπτέον τῶν καρπίμων. τὸ δὲ τῶν μελισσῶν σμῆνος ἑσμὸς κυρίως λέγοιτο παρὰ τὸ τὴν ἕσιν ὁμοῦ ποιεῖσθαι καὶ μὴ διεστώσας ἀπ' ἀλλήλων. διὸ καλῶς ὁ ποιητὴς ἀδινὰς αὐτὰς ἔφη (Β 87), ἄδην καὶ ἀθρόως πετομένας· ἀγελαστικὸν γάρ ἐστι τὸ γένος. P nihil nisi (19) ἑσμός· πληθύς, ὄχλος· κυρίως τῶν μελισσῶν, παρὰ τὸ ἅμα πετομένας ἵεσθαι. EM et Zonar. eadem praebent, priorem partem Ba.

μέλιττα (1): Orio; exc. Orion. p. 615, 18; EM; EGud; Eustath. 773, 50; 1535, 48; Zonar. — μῆλον (3): praeter testim. anteced. cf. Apoll. Soph.; Hesych. — ἑσμός (4): Poll. I 254; Orio; EGud; Eustath. 178, 15.

535 b 23 (ibid.) ὅτι τὸν ὄνειρον ἐτυμολογοῦσι, φησί, διότι τὸ ὂν εἴρει τουτέστι λέγει· ὥστε ἐπὶ τῶν ἀληθῶν ὀνείρων τακτέον τὴν φωνήν· τὰ γὰρ ἄλλως ἔχοντα μᾶλλον ἐνύπνια. P om.

Apoll. Soph.; Orio p. 113, 1; 120, 1; EGud; Eustath. 48, 30; 168, 20; 711, 56; 1877, 61.

535 b 26 (ibid.) ὅτι φησὶ τούτου χάριν κόπτουσι παρὰ τοῖς κωμικοῖς οἱ ἐξιόντες τὰς θύρας, διότι οὐχ ὡς παρ' ἡμῖν νυνὶ τὸ παλαιὸν ἀνεῴγνυντο αἱ θύραι, ἀλλ' ἐναντίῳ τρόπῳ· ἔξωθεν γὰρ αὐτὰς ἀνατρέποντες ἔνδοθεν ἐξῄεσαν. πρότερον δὲ τῇ χειρὶ ψόφον ἐποίουν κρούοντες ἐπὶ τῷ γνῶναι τοὺς ἐπὶ τῶν θυρῶν καὶ φυλάξασθαι, μὴ πληγεὶς ἑστὼς λάθῃ τῶν θυρῶν ὠθουμένων ἄφνω. τὸν Λοξίαν γὰρ προσεκύνουν, ὃν πρὸ τῶν θυρῶν ἕκαστος ἱδρύοντο, καὶ πάλιν βωμὸν παρ' αὐτῷ στρογγύλον ποιοῦντες καὶ μυρρίναις στέφοντες ἵσταντο οἱ παριόντες· τὸν δὲ βωμὸν ἐκεῖνον ἀγυιᾶ Λοξίαν ἐκάλουν, τὴν τοῦ παρ' αὐτοῖς θεοῦ προσηγορίαν νέμοντες τῷ βωμῷ. τὸ δὲ 'κνισᾶν ἀγυιᾶς' παρὰ † Ἡσιόδῳ τοῖς θεοῖς θύειν λέγει.

12 † Ἡσιόδῳ] cf. Haupt Hermae I p. 400 = opusc. III 2 p. 355.

P 25 (R.) ἀγυιεύς· ὁ πρὸ τῶν αὐλείων θυρῶν κωνοειδὴς κίων, ἱερὸς Ἀπόλλωνος, καὶ αὐτὸς θεός. Φερεκράτης Κραπατάλοις (fr. 87 K) 'ὦ δέσποτ' ἀγυιεῦ, ταῦτα συμμέμνησό μοι.' καὶ τὸ κνισᾶν ἀγυιᾶς (Aristoph. Av. 1233? (cf. Harp.) Demosth. 21, 51?) τοὺς ἀγυιέας δηλοῖ συνῃρημένως, οὐ τὰς ἀγυιὰς καὶ τὰς ὁδούς· cf. Suid. P 26 (R.) ἀγυιᾶς· ἔνιοι μὲν ὀξύνουσι θηλυκῶς χρώμενοι, οἷον τὰς ὁδούς· βέλτιον δὲ περισπᾶν ὡς ἀπὸ τοῦ ἀγυιέας. ἀγυιεὺς δέ ἐστι κίων εἰς ὀξὺ λήγων, ὃν ἱστᾶσι πρὸ τῶν θυρῶν. ἰδίους δὲ αὐτούς φασιν εἶναι Ἀπόλλωνος, οἱ δὲ Διονύσου, οἱ δὲ ἀμφοῖν. ἔστιν οὖν τὸ ὁλόκληρον ἀγυιεύς, καὶ κατὰ τὴν αἰτιατικὴν ἀγυιέας, ἐν συναλοιφῇ δὲ ἀγυιᾶς. ἔστι δὲ ἴδιον Δωριέων. εἶεν δ' ἂν οἱ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς λεγόμενοι ἀγυιεῖς οἱ πρὸ τῶν οἰκιῶν βωμοί, ὡς Σοφοκλῆς (fr. 341 N) μετάγων τὰ Ἀθηναίων ἔθη εἰς Τροίαν φησί· 'λάμπει δ' ἀγυιεὺς βωμὸς ἀτμίζων πυρὶ σμύρνης σταλαγμούς, βαρβάρους εὐοσμίας.' cf. Harp., Ba., Bekk. p. 331, Suid.

Harpocr.; Poll. IV 123; Hesych.; Steph. Byz.; EM; Zonar.;

Herodian. ed. Ltz. I 240, 21; II 889, 27; schol. Eur. Ph. 631; schol. Aristoph. vesp. 875; schol. Luc. ed. Rabe p. 97, 22; schol. Arethae in Clem. Al. Protr. ed. Staehlin p. 312, 16; Eustath. 166, 21; anecd. Gr. Villois. (Eudocia) vol. I p. 10.

537 a 2 (cod. 280 Eulogius) ὅτι διάβολος, φησίν, ἐκ τοῦ διαβάλλειν τὸν πλάστην τοῖς πλάσμασιν εἴρηται. P deest. EM.

Perfecto denique opere editisque bibliothecae glossis nemo sanus, qui nobiscum glossas lexici et bibliothecae comparaverit, etiamnunc ab illis stabit, qui lexicon post bibliothecam scriptum esse contendunt; et quamquam de multis glossis nihil diiudicare possumus, quia P lacunis miserrime foedatum est, tamen tantus superest numerus glossarum, quae in P aut plane omittuntur aut eandem vocem prorsus aliter explicant, ut hoc unum efficiatur, Photium lexicon non post bibliothecam sed ante bibliothecam confecisse. Cur enim tantam molem glossarum, quam in bibliotheca cumulavit, in lexicon suum non transtulit, si tunc id ipsum agebat, ut lexicon ederet? Curnam tot vocabula Indorum Persarum Romanorum aliarum gentium tanta diligentia enotavit? An fortasse neglexit, quia barbarae erant voces? Immo vero etiam in lexico disserit de Persarum Syrorum Romanorum vocibus; cf. καρδαμάλη (p. 113), φαρδαιθί i. e. παράδεισος (330), σαράβαρα (431), σαβέκ (427), μαζουρώθ (207), μαγίστερ (206). Cur tot etymologias Procli non recepit, quamquam de singulis vocibus agit? Cur, quaerimus, tot Helladii glossas Atticas silentio transiit, glossarum Atticarum in lexico suo satis strenuus sectator? Cur in tot explicationibus earundem glossarum auctores alios sequitur, bibliothecam suam ignorat, velut in glossis ἄλφα (p. 18), ὀσχοφορεῖν (26), ὄνου σκιά (34)? Sane exstant nonnullae glossae similes et in lexico et in bibliotheca, quas unde sumpserit cum lexicon scriberet, adhuc nescimus, velut ὑπὸ μάλης (36), μακκοᾶν (41), μάλευρον (41), θριδακίνη (44), ἀνδράχλη (48); sed hoc certe ex ipsis glossis apparet, ex bibliotheca eas in lexicon non esse translatas. Porro vocis ἰσθμός (52) falsissimam explicationem nullo iudicio ex Σ exscripsit, quamquam rectam ex Helladio discere poterat. Quid vero si suum ipsius lexicon in conscribenda bibliotheca adhibuit? In Damascii vita Isi-

dori p. 349 a 20 (s. p. 29) Photius haec adnotavit: κρήδεμνον, φωσώνιον· ὀράριον· Ῥωμαϊκόν· προσώπου ἐκμαγεῖον, ἡμιτύβιον· omnes voces igitur capitis tegimentorum quoddam genus significant. Unde Photius haec sumpsit? nam quin a Damascio una tantum ex hisce vocibus allata sit, nemo dubitabit. Unde igitur eum hanc seriem sumpsisse putabimus, nisi ex lexico suo? In Σ enim exstabat glossa, quam nunc in Ba. et Suida legimus: φωσώνιον· λινοῦν τι ἤτοι σινδόνιον· ἢ καὶ ἱστίον τῆς νεὼς πεφυσημένον· ἢ προσώπου τι ἐκμαγεῖον· λέγεται δὲ οὕτως καὶ ὃ παρὰ Ῥωμαίοις καλεῖται ὀράριον. Ex Σ Photius hanc glossam in suum lexicon detulit, ex lexico in bibliothecam. Lexicon igitur iam perfectum esse videtur, cum Photius codices bibliothecae legeret et excerperet. Quam rem nonnulli alii quoque loci probabiliorem reddunt. Agatharchidem enim 454 a 33 (antea p. 33) vituperat, quod quamquam sit Atticista, tamen καμάρᾳ voce utatur; καμάραν communis dialecti esse vocem, non Atticam, in tota Graecitate unus Photius in lexico suo tradit. 529 b 37 (p. 37) dicit, Helladium quidem notissimum illum lapidem non Μαγνῆτιν sed Ἡράκλειαν nominare, alios autem utraque voce eandem rem significari contendere et causas duplicis nominis docere. Helladium reliquorum opiniones non attulisse ob eam rem verisimile est, quia patriarcha in excerpto de illis tacet, quamquam, ubi Helladius ipse aliorum opiniones commemorat, Photius eas diligenter adnotat, velut s. v. κνέφας 530 b 31 (40), Μοῦσα 530 b 40 (40), μακάριος 531 a 14 (41), τέττα 531 a 30 (41). Nonne Photium, alios de nomine aliter sensisse, ex lexico suo scire putandum est? Eadem ratione iudicandum videtur de illis, quae 531 b 26 (p. 43) de ἄττα vocabulo disserit: Helladius confirmat, pronomen spiritu leni scribendum esse, alii autem secundum significationes spiritus discernunt; quod iterum patriarcha ex lexico suo comperire potuit; nam in Σ legebatur glossa (Ba. 161, 9; Bekk. 460, 32): ἄττα· σημαίνει μὲν ἡ φωνὴ τὸ τινά ὁπότε ψιλοῦται, ἢ καὶ τὸ ὀλίγα ἢ παραπλήσιον· ὁπότε δὲ δασύνεται τὸ ἅτινα, ὅπερ οἱ Ἴωνες ἅσσα λέγουσι· σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἅπερ ἄν· ἐνίοτε δὲ καὶ ὡς παρέλκον ἐστί· παραλαμβάνεται δὲ καὶ τὸ πότε καὶ τὸ ὅμοιον καὶ τὸ πηνίκα. Δημοσθένης δὲ ἐν τῷ παραπρεσβείας (210?) ἐπὶ τοῦ ὅσα ἔλαβε

τὴν λέξιν· τῶν δὲ κωμικῶν τις τὸ ἄττα ἐπὶ ἀριθμοῦ ἔταξεν, ἕτερος δὲ ἐπὶ χρόνου; eandem glossam in Photii lexico fuisse ipse nos docet in quaest. Amphil. XXI p. 152 D (Migne), quam quaestionem ex P compositam esse Diels (Herm. XXVI 1891 p. 243 sq.) demonstravit, ut supra p. 10 commemoravimus. εὕροις δ' ἂν καὶ τὸ ἄττα (V, ἅττα A) διαφόρως προαγόμενον· νῦν μὲν γὰρ τὸ ἅτινα, νῦν (νυνὶ A) δὲ τὸ τινά· ἄλλοτε δὲ τὸ ἃ ἄν. καὶ ἄλλοτε τὸ ποτὲ σημαίνειν ἐθέλει καὶ εἰς τοσαῦτα καταμερίζεσθαι.

Porro in praefatione lexici sui Photius testatur, se glossarium Diogeniani novisse: αἱ τῶν λέξεων πλείους, περὶ ἃς τὸ ποιητικὸν νέμεται ἔθνος, εἰς τὸ ὠφελιμώτατον τοῖς βουλομένοις προσέχειν Διογενιανῷ συνελέγησαν; atque in bibliotheca nonnulla lexica cum Diogeniani glossario comparat: 99a 3 (Helladii lexicon) πεζοῦ δὲ λόγου ἐστὶ τὸ πλεῖστον τῶν λέξεων, ἀλλ' οὐχὶ ποιητικοῦ, ὥσπερ ἡ Διογενιανῷ ἐκπονηθεῖσα συλλογή et ibid. vers. 36: ἔχει (Pollionis lexicon) πλείστας μὲν ποιητικὰς λέξεις, ἧττον δὲ Διογενιανοῦ· εἰς τὸ διπλάσιον δὲ αὐτῷ τῆς ἐκείνου πραγματείας τὸ φιλοπόνημα παρατείνεται; Diogenianum autem ipsum in bibliotheca non percenset; legerat enim Diogenianum iam pridem cum suum lexicon componeret; perfecto igitur lexico, cum bibliothecam scriberet, etiam alia lexica comparavit.

Quae quidem, quia et pauca sunt et duobus locis glossas lexici non habemus, adversarium opinionis nostrae fortasse non convincent; sed ex comparatis lexici et bibliothecae glossis hoc unum certe constat, lexicon bibliothecae antecedere. Quod si ita est, probabile videtur Photium omnia lexica, quae in bibliotheca enumerat, in lexico suo non exhibuisse: Pollio, Iulianus, Timaeus, Aelius Dionysius, Pausanias, Boethus, Dorotheus, Moeris auctores lexici Photiani non sunt; Photius eorum lexica non ipse inspexit, sed quas eorum affert glossas, ex aliis lexicis descripsit.'

Sed nunc vero rationis atque veri via plane aberrasse videmur; nam lexicorum antiquorum peritissimi viri Wentzel Cohn Reitzenstein omnes contendunt, Photium συναγωγήν, in qua Aelii Dionysii, Pausaniae, Boethi, Timaei, Phrynichi glossae insertae erant, et ipsum ex hisce lexicographis amplificavisse,

quia ipse in bibliotheca exponit, quam utile quis lexicon efficere possit, si Aelii Dionysii utramque editionem cum Pausaniae glossario conglutinet, si Boethi duas editiones cum Timaei lexico Platonico coniungat. At, non coniunxit eas in lexico suo. Cur enim tot glossas Dionysii et Pausaniae, quas apud Eustathium integras legimus, omisit vel mutavit[1]), cur CDLVII fere Timaei glossarum tot neglexit, cur non plures fere exhibet quam Suidas (cf. Wentzel l. d. p. 480)?

Consistamus paululum. Ex his Photii verbis de coniungendis lexicis adhuc omnes effecerunt, bibliothecam lexico antecedere; nos autem supra demonstravimus, bibliothecam priorem non esse; nam Helladium nullo modo in lexico neglexisset Photius, si illo tempore iam habuisset. Ptolemaeum Chennum, Proclum, Helladium ob solam eam causam tam diligenter excerpsit, quod in lexico conscribendo eum fugerant et quod graviores erant, qui silentio transirentur; eorum excerpta patriarcha ut supplementum lexici sui edidit. Quoniam bibliotheca lexicon sequitur, illis verbis bibliothecae lexicon non spectavit, praesertim cum consilium, quod in bibliotheca exponit, in lexico non perfecerit; nempe perficere non potuit, quia Atticistarum et Platonicorum codices adulescenti non praesto erant. At qui fit, ut tamen lexicon glossas Timaei et multo plures Atticas praebet, quam Συναγωγή amplificata, qua Photius utitur? De Timaeo res dilucida est. Fere easdem glossas, ut supra diximus, affert ac Suidas, easdem omittit, quas Suidas, i. e. Timaeum non ipsum adhibuit sed ex eodem libro, ex quo Suidas, sumpsit. Ac non aliter iudicandum est de Atticis glossis. Pausaniam et Dionysium eodem tempore quo Timaeum, cum bibliothecam scribebat, primum manibus volvit, et si revera Atticae quaedam glossae in lexico Photiano solo leguntur, ut Wentzel (Herm. vol. XXX p. 377) CIV Thucydidis voces composuit, quas ad Aelium Dionysium refert, non eas ex Pausania vel Dionysio ipsis attulit, sed res alia ratione est interpretanda, quam rationem Reitzenstein in praefatione editionis

1) cf Naber prol. p. 19; Roellig l. d. p. 19; Schwartzii indices p. XXII et XXVI (Ael. Dion. Hal. rel. coll. C. Th. Ph. Schwartz Traiect. 1877) et Schwabei dissert. (Ael. Dion. et Paus. fragm. coll. E. Schwabe Lips. 1890 p. 85 sq.).

suae iam exposuit: p. XLVI enim demonstrat, Photium duos codices eiusdem συναγωγῆς, quorum alter erat amplior, alter tenuior, uno opere conscripsisse; et si in P glossae exstant, quae in illis codicibus συναγωγῆς, qui in nostra tempora servati sunt, non occurrunt, non est argumentum, eas in Photii codicibus non fuisse; nam Cyrilli glossaria multifariam variari et commutari antiquorum lexicorum non imperitus minime ignorat (cf. Reitzenstein l. d. p. XXX); et quod saepe eaedem glossae turbato ordine elementorum in P lectorem morantur, minime est mirum, quippe Photius adulescens duos codices eiusdem operis conglutinavit saepiusque diligentia eum defecit. Hac ratione intellegimus, cur Photius Aelium Dionysium et Pausaniam non totos receperit, cur Eustathius tot glossas horum Atticistarum afferat, quas in P frustra quaerimus. Nunc etiam videmus, quid illis iam saepe memoratis verbis patriarcha voluerit; non erat ei in animo lexicon, quod ipse postea compositurus esset, sed eos, qui eodem studio fervent litterarum, adhortatur, ut sicut ipse in hac scientia quid elaborent, et viam iis monstrat, qua procedentes utile quid componere possint. Ubi primum enim homo in re publica negotiosissimus in haec lexica incidit et quantae gravitatis essent intellexit, aliis persuadere studuit, ut, cui rei ipsi otium non esset, perficerent. Quin etiam multis annis post de simili consilio lexici homonymorum scribendi loquitur in quaest. Amphil. XXI p. 153 C Migne: καὶ πολύστιχον ἄν τις ἀπαρτίσῃ βίβλον, οὐκ ἐάν ποθεν τὰς πολυσήμους φωνὰς ἁπάσας περιλαβεῖν ἐθελήσοι· ἐργῶδές τε γὰρ τοῦτο καὶ πλησίον τῶν ἀνεφίκτων, ἀλλ' ἐὰν εἰς ἓν συναγαγεῖν βουληθείη τὰς ἐπὶ πλέον τῶν ἄλλων συνήθεις καὶ τοῖς λόγοις μᾶλλον ἐπιπολαζούσας.

Ut in fine totius quaestionis summam paucis verbis comprehendamus, Photius adulescens lexicon, quod nobis praecipue codice Galeano servatur, composuit, priusquam bibliothecam scripsit; adhibuit duos codices συναγωγῆς multo uberiores quam qui nobis praesto sunt; in hisce codicibus legebantur glossae Harpocrationis, Phrynichi, Aelii Dionysii, Pausaniae, Boethi, Timaei, lexici Δικῶν Ὀνόματα inscripti, Bekkeriani V, Apollonii Sophistae, Cassii Longini[1]; inseruit fortasse

1) Cassii Longini nomen una tantum glossa σέρφοι p. 437 affer-

paucas Diogeniani (Hesychii) glossas, ea autem lexica, quae in bibliotheca enumerat, ipse non inspexit.

II.

Quae vestigia bibliothecae Photii in recentiorum scriptis inveniantur.

Postquam in dissertationis nostrae parte antecedenti eam quam adhuc omnes putabant rationem inter lexicon et bibliothecam non intercedere vel satis dilucide demonstravisse videmur, nunciam quaerendum est, utrum tanta glossarum moles plane evanuerit, an fortasse posteriorum quis frustula nonnulla conservaverit. Non erit temerarium nostro iudicio iam nunc pronuntiare, Photium, summae auctoritatis inter Byzantinos virum, ab hominibus doctis huius aevi neglectum non esse; et cum praecipue in etymologia illis temporibus maximo cum studio elaboratum sit, videamus, num quae glossae bibliothecae in alia etymologica recepta sint; nam quae recentiores praeter glossas ex bibliotheca sumpserint, non respiciemus, nisi ad quaestionem nostram utilia sunt. Atque primum quidem agamus de Etymologico Magno Gaisfordii, quod adhuc omnium etymologicorum optime editum est; cumque constet, huiusce lexici glossas maximam partem ex Etymologico Genuino esse sumptas, quod Reitzenstein (Gesch. p. 65) gravissimis argumentis nisus opinatus est ipso Photio auctore et fautore confectum esse, sperare licebit, nos ibi bibliothecae glossas esse inventuros, praesertim cum bibliotheca circa annum 858, Genuino circa annum 882 scriptis temporum ratio non obstet.

Iam Gaisford et alii animadverterunt, in EM s. v. ἔλεγος Photii excerpta translata esse; liceat nobis glossam denuo exprimere ita, ut quae in EGen non leguntur, uncis includamus,

---

tur, qua ex una glossa nostro iudicio non effici potest, quod Wentzel (l. d. p. 482) conclusit, Cassium ipsum a Photio esse inspectum; de Diogeniano autem res aliter se habet, quia huius lexicon Photium optime novisse ex praefatione lexici et ex bibliotheca supra didicimus; accedit, quod tribus glossis Diogenianus laudatur.

quaeque aliter scripta sunt, in fine uniuscuiusque glossae adnotemus[1]. ἔλεγος· ἐκ τοῦ περὶ χρηστομαθίας Πρόκλου· 'ὁ μέντοι ἐπικὸς κύκλος ἄρχεται μὲν ἐκ τῆς μυθολογουμένης οὐρανοῦ καὶ γῆς μίξεως· ἀφ' ἧς ἑκατοντάχειρες γίνονται' (Phot. bibl. p. 319 a 21) καὶ ἑξῆς· 'διαπορεύεται δὲ τά τε ἄλλως περὶ θεῶν τοῖς Ἕλλησι μυθολογούμενα καὶ εἴ πού τι πρὸς ἱστορίαν ἐξαληθίζεται. περατοῦται δὲ ἐξ διαφόρων ποιητῶν συμπληρούμενος μέχρι Ὀδυσσέως· ὧν καὶ ὀνόματα καὶ πατρίδας φησὶν ὁ αὐτός. σπουδάζεσθαι δὲ τὰ ἐπικοῦ κύκλου τὰ ποιήματα οὐχ οὕτω διὰ τὴν ἀρετὴν ὡς διὰ τὴν ἀκολουθίαν τῶν ἐν αὐτῷ πραγμάτων (ib. a 24). τὴν δὲ ἐλεγείαν συγκεῖσθαι μὲν ἐξ ἡρῴου καὶ πενταμέτρου στίχου, ἁρμόζειν δὲ τοῖς κατοιχομένοις, καὶ εὐλογεῖσθαι μὲν ὑπ' αὐτοῦ τούτους· οἱ μέντοι μεταγενέστεροι ἐπὶ διαφόροις ὑποθέσεσιν αὐτῷ ἀπεχρήσαντο (ib. b 6). τὸ δὲ ἔπος πρῶτον μὲν ἐφεῦρε Φιμονόη, ἡ Ἀπόλλωνος προφῆτις, ἑξαμέτροις χρησμοῖς ⟨χρησαμένη⟩. οἷς ἐπεὶ τὰ πράγματα εἵπετο, ἔπος τὸ ἐκ μέτρων ἐκαλεῖτο· ἢ διὰ τὴν κατασκευὴν καὶ τὴν ἄγαν ὑπεροχὴν τὴν ἐν τοῖς ἑξάμετροις θεωρουμένην τὸ κοινὸν ὄνομα παντὸς λόγου τὸ ἑξαμέτρον ἰδιώσατο, καθάπερ Ὅμηρον τὸν ποιητὴν καὶ Δημοσθένην τὸν ῥήτορα· ἐπεὶ καὶ τὰ τρίμετρα ἔπη προσηγόρευσαν (ib. a 8). H a e c e x c e r p t a i n E G e n n o n e x s t a n t, id quod sane permirum est. Sed, ne quaestionem praecipitemus, — habent enim sua fata imprimis etymologica — investigemus, quomodo res se habeat in reliquis glossis; s. v. ἴαμβος neque in EGen neque in EM Photii excerpta exscribuntur, neque mirabimur, cum supra (p. 21) viderimus, quam nota huius vocis derivatio apud antiquos fuerit. Idem invenitur s. v. ὕμνος (bibl. p. 320 a 9, cf. Reitzenstein l. d. p. 143), προσόδιον (p. 320 a 18), παιάν (p. 320 a 20), διθύραμβος (p. 320 a 25), νόμος (p. 320 a 33), πυρρίχη (p. 320 b 33). In hisce glossis omnibus EM eadem quidem veriloquia affert, sed aliis verbis, et cum partim in EGen quoque legantur, non dubium est, quin hisce locis EM bibliotheca non utatur; s. v. σκολιόν vero, quam EGen non exhibet, in EM haec scribuntur: σκολιά· τὰ συμποτικὰ ᾄσματα. Δίδυμός φησιν διαφόρους ἐτυμολογίας ἐν τρίτῳ τῶν Συμποσια-

---

1) Insigni comitate Reitzenstein nobis permisit, ut ipsi Argentorati apographa codicum Genuini inspiceremus.

κῶν. Ὦρος· (scil. Orio) ἀπὸ τοῦ μεθύουσι καὶ σκολιῶς ἔχουσι τὰ αἰσθητήρια ᾄδεσθαι. Prior pars usque ad Ὦρος ex Orione ipso etymologo teste descripta est, posterior ex Photii bibliotheca (p. 321 a 3); nam hoc additamentum paulum mutatis quidem verbis in sola bibliotheca legitur. Sed cum hac de re fortasse dubitaveris — nam quid in EGen fuerit nescimus — ad alia transeamus.

EM: ὑμέναιος· γαμικὸς ὕμνος· παρὰ τὸ ὁμοῦ ναίειν· ὅτε οὖν συνοικίζεται ἀνὴρ γυναικί. οἱ δὲ παρὰ τὸ ὕμνος· ἀλλ' οὐ πᾶς ὕμνος ὑμέναιος καλεῖται . . . [ἢ ὑμέναιος, ὁ ἐπιθαλάμιος ὕμνος, ἀπὸ τοῦ ὁμονοεῖν τοὺς νυμφίους ὁμόσε ναίοντας· τροπῇ Αἰολικῇ. ἢ ἀπό τινος Ὑμεναίου, ὅν φασι γήμαντα δοξασθῆναι (sic). Additamentum, quod ex bibliotheca (p. 321 a 19) sumptum est, neque in EGen neque alicubi invenitur.

EM: σίλλος· ἐπισκώμματα, κατὰ τροπὴν τοῦ τ̄ εἰς σ̄ τίλλοι τινές· τίλλειν δὲ τὸ σκώπτειν, ὡς λέγει Ἀνακρέων ‘τίλλει τοὺς κυάμους ἀσπιδιώτης’ (τοὺς κυνασπίδας anthol. lyr. ed. Crusius fr. 8). οἷον σκώπτει καὶ χλευάζει. δηλοῖ δὲ καὶ χλευαστικὸν ποίημα· παρὰ τὸ διασείειν τοὺς ἴλλους καὶ διασύρειν τῷ σχήματι τῶν ὀφθαλμῶν· ἴλλοι γὰρ λέγονται οἱ ὀφθαλμοί· [καὶ σιλλαίνειν τὸ στραβίζειν· ὁ γὰρ σίλλος λοιδορίας καὶ διασυρμοὺς πεφεισμένως ἀνθρώπων ἔχει· μέλος δ' ἐστί] ex bibl. cf. p. 24.

EGen (cod. A): 1 ἐπὶ σκωμμάτων. — 2 post τινές add. εἰσὶν. — post Ἀνακρ. pergit καὶ ἐν τῷ πρώτῳ ‘δηΐτ’ ἀλυσίους τίλλει τοὺς κυανασπίδας. — 6 post ὀφθαλμοί add. παρὰ τὸ εἰλεῖσθαι ἐν αὐτοῖς τὰς κόρας.

EM: θρῆνος· παρὰ τὸ θραύειν τὸν νοῦν θράνος καὶ θρῆνος· ἢ παρὰ τὸ θέρειν, ὅ ἐστι καίειν τὸν νοῦν· ἢ παρὰ τὸ θρηβῆς καὶ ἀνατεταμένη βοὴ εἶναι. [διαφέρει δὲ ἐπικηδείου, ὅτι τὸ μὲν ἐπικήδειον παρ' αὐτὸ τὸ κῆδος, ἔτι τοῦ σώματος προκειμένου, λέγεται, ὁ δὲ θρῆνος οὐ περιγραφόμενος χρόνῳ] ex bibl. cf. p. 25.

EGen: 1 θρᾶνος A: θραύος B. — 2 ἢ — τὸν νοῦν ponit post 3 βοὴ εἶναι.

Luce clarius igitur apparet, post EGen excerpta Procliana ex Photii bibliotheca in Magnum esse inserta. Plura etymologus non exscripsit, quia eaedem quas affert Photius glossae iam ex Orione vel aliis ei suppetebant, aut quia glossis

velut παρθενικά ἐπισταλτικά γεωργικά similibus, quarum derivatio ex ipsa voce dilucida est, etymologo opus non erat.

Ne tamen putes Proclo ipso illum usum esse, non Procli excerptis a Photio servatis, statim ad Helladium properemus, alterum etymologiarum in bibliotheca thesaurum. At in illo haud leve nobis obvolvitur impedimentum; in EM (EGen) enim Orionis etymologicon totum adhibetur, et ipse Orio Helladii chrestomathia utitur; fere omnes glossas, quas Photius ex Helladio offert, iam in Orione legimus, quin etiam duas Helladii ille praebet, quas Photius omisit, φενίνδα et τυρός [1]; et cum quem nos habemus Orionem lacunosissimum esse constet, pronuntiare non possumus, eas glossas, quae in EM sunt, in Orione autem desiderantur, ab etymologo ex bibliotheca adiectas esse. Sed tamen certo fundamento niti possumus. EM enim glossas Orionis ex EGen sumpsit; eae igitur glossae, quae neque in Orionis lexico neque in EGen exstant, etymologo Magno attribuendae sunt. Huius generis perpaucas quidem glossas invenimus, sed dignissimas, quae non neglegantur. Sunt enim mirae illae voces vel potius facetiae scurriles, λέξεις illae κακόζηλοι, quas Dionysius Syracusarum tyrannus excogitavit, ut fabulas suas novis et inauditis voculis exornaret. Talia sane, quae tota antiquitas cavillata est neque minus Helladius lepidissime irridet, Orio, utpote qui fuerit grammaticus, recipere noluit; quam ob rem in EGen non leguntur, EM autem ex bibliotheca eas usurpavit (cf. p. 47).

EM: βαλλάντιον· τὸ ἀκόντιον· διὰ τὸ βάλλειν τοὺς ἐναντίους.

EM: ἑλκύδριον· λέγει τὸν κάδον, ὅτι ἀνέλκει τὸ ὕδωρ.

EM: σκέπαρνον· τὸ ἔριον· διὰ τὸ σκέπειν τὸν ἄρνα.

Has igitur tres glossas nullo modo negari potest ad bibliothecam esse referendas; de alia autem res in dubio versatur:

EM: μοῦσα· τινές φασι μύουσαν εἶναι αὐτήν· ἡ γὰρ μουσικὴ οὐδὲν διαφέρει μυστηρίων. ὡς δὲ ἄλλοι, μῶσά τις ἐστίν·

---

1) Interdum ordinem glossarum Helladii servat; nam glossam μακκοᾶν sequitur μακάριος (cf. p. 41), et κτύπος vocem καῦρος (cf. p. 41); intercedentem enim glossam καίνυτο Orio non respexit, quia Helladius etymologiam non exposuerat; Photius igitur non ita multas glossas omisisse videtur.

μῶ γὰρ καὶ μῶμαι τὸ ζητῶ· Ἐπίχαρμος ὁ κωμικός· (fr. 117 K) ‘Πύρραν γε μῶ καὶ Δευκαλίωνα’. καὶ τὴν τοῦ Ἑρμοῦ ὅ ἐστι τοῦ λόγου μητέρα Μαῖαν λέγει παρὰ τὴν ζήτησιν καὶ εὕρεσιν τῶν μαθημάτων· καὶ μαίω τὸ ζητῶ· ὅθεν καὶ μαῖα καὶ μοῦσα. Ἐτυμώτερον οἱ Δωριεῖς λέγουσι ‘Μῶσ’ ἄγε Μῶσα λίγεια’ (cf. p. 40). Haec glossa si ex Helladii excerptis prodiit, sine dubio ex alio quodam auctore amplificata est.

Haec de EGen; quae ex his rebus de EM effici possunt, postea exponemus; quod ad EGud attinet, una tantum glossa invenitur, quae ex Photii bibliotheca venisse videtur: glossa σφαιρωτήρ in Ioannis Chrys. excerptis a Photio notata 510 a 30 (p. 35) in EGud eisdem verbis legitur, cum in EGen non exstet: σφαιρωτήρ· τὸ λεγόμενον λωρίον (χωρίον Gud)· σφαιρωτὴρ δὲ λέγεται, ἐπειδὴ τὸ δέρμα πολλάκις κυκλοτερὲς ἀπεργαζόμενος ὁ τεχνίτης τούτου (οὕτω bibl.) τέμνει. Ex hac una glossa — nam plures ex bibliotheca in EGud non insertas esse iam supra vidimus — nihil efficitur, neque ex Photio eam esse sumptam neque ex ipso Ioanne Chrys. Unde igitur et quo auctore in etymologicon irrepserit, nescimus.

Fortasse miraris, quod tam pauca bibliothecae excerpta in etymologicis inveniuntur. Sed si testimonia contuleris, quae supra ad glossas bibliothecae adnotavimus, videbis, in fere omnibus glossis etymologis multo uberiores atque minus absconditos manasse fontes, ut bibliothecae frustulis illis opus non esset. Fortasse etiam Procli et Helladii excerpta separatim in codice quodam sola legebantur, quem etymologus in supplendo glossario adhibuit.

Vestigiis Photianis in etymologicis detectis per alios nunc vagabimur campos, ut nova indagemus; inquiramus in scholia. In numero scholiastarum aevi illius unus longe ante reliquos excellit, Photii patriarchae auditor, Arethas, episcopus Caesareensis. Aretham totius bibliothecae opibus, non solis glossis scholia sua auxisse, iam pridem observatum est. Primus enim Dindorf in praef. Clem. Al. p. XVI doctissima scholia de daphnephoricis (ad Protr. p. 298, 29 Staehl.) et de Apolline Loxia (ibid. p. 312, 16) apud Proclum (bibl. 321 a 33) et Helladium (bibl. 535 b 26) in Photii bibliotheca legi animadvertit et ex eo, quod Helladius senariis scripsit, scholiasta autem eodem

pedestri sermone utitur quo Photius, haec scholia non ex Proclo et Helladio ipsis, sed ex excerptis Photianis prodiisse optime demonstravit. Haec et magnam partem reliquorum scholiorum praecipue ad Paedagogum adiectorum Arethae manu scripta esse docuerunt de Gebhardt [1]) et Staehlin [2]). Praeterea in editione sua Staehlin vidit, scholia ad Paedag. de odoramentis p. 329, 26—29 ex Helladio (bibl. 532 b 11—15 cf. s. p. 46) et de gemmis p. 334, 34 partim ex Agatharchide (bibl. 456 b 15 cf. s. p. 33) Aretham sumpsisse. Quibus unum fortasse addi potest ad Protr. p. 305, 1 (Arethae): Εὐμενίδας] αἱ αὐταὶ ταῖς Ἐρινύσιν αἱ Εὐμενίδες, ἃς εὐφήμως Εὐμενίδας εἰρήκασιν (cf. bibl. 535 a 7, s. p. 53); id quod Aretham ex bibliotheca addidisse hanc ob rem verisimile est; Baanes enim, archiepiscopi librarius, ex codice, quem descripsit [3]), schol. Protr. 311, 8 σεμνῶν] Εὐμενίδων, ἤτοι τῶν Ἐρινύων simile sumpsit, cuius scholii Arethas oblitus novum adscripsit ex bibliotheca, quam paucis paginis ante vocibus δαφνηφορικά et paulo post λοξίας excerpserat; num aliter explicari possit, cur duplex scholion, alterum Baanis, alterum Arethae inveniatur, dubitamus, praesertim cum plurima scholia ad Protr. a Baane scripta sint, ea autem, quae ad bibliothecam sunt referenda, ab Aretha adnotentur, hoc autem scholion a manu Arethae exaratum sit.

In aliis quoque libris enarrandis archiepiscopus multa ex bibliothecae opulento fonte exhausit, et nonnulla quidem in Luciani scholiis: p. 191, 21 Rabe (cod. E [4])): ἐπ' ἀστράβης] ἀστράβη τὸ σάγμα ἤτοι ἡ σέλλα. τοὺς οὖν τὰ σεσαγμένα ζῷα ἐλαύνοντας ἔοικεν ὁ καινολόγος ἀστραβηλάτας καλεῖν, ὥσπερ καὶ ἁρματηλάτας εἰώθαμεν καλεῖν τοὺς ἐλαύνοντας τοὺς ἵππους, οἵτινες τῷ ἅρματι ὑπεζεύχθησαν. ἄλλοι δὲ ἀστράβην ὡς Ἀθηναῖοι τὴν ἄζυγά φασιν ἡμίονον, ἐφ' ἧς ὀχούμεθα. ἀπὸ τούτου καὶ ἀστραβηλάτας τοὺς ὀπαδοὺς τούτων

1) O. v. Gebhardt Der Arethascodex Paris. Gr. 451, Texte und Unters. z. altchristl. Litt. ed. Gebhardt et Harnack, vol. I fasc. 3. 1883, p. 178 sq.

2) O. Staehlin Untersuchungen über die Scholien zu Clem. Al., progr. Gymn. Noremb. 1897 p. 19; cf. editionis praef. p. XXII sq.

3) cf. Staehlin praef. p. XXIII.

4) cod. E scholia ab Aretha scripta sunt. cf. Rabe praef. p. III.

φασίν (bibl. 533 a 31). De altero 97, 22 κνισᾶν ἀγυιᾶς] ἀντὶ τοῦ θύειν (bibl. 535 b 38) aliquid certi affirmari non potest; rectius fortasse lexico cuidam tribuitur, quamquam adhuc in nullo legitur.

Plurima vero frustula bibliothecae Photii dispersa sunt in explicationibus, quibus Arethas — nam quin Arethas codicis Urbinatis scholia cumulaverit quis dubitabit post egregiam Sonnyi[1]) commentationem? — Dionis Chrysostomi orationes instruxit; inde ab oratione quinta argumenta, quae Photius (bibl. p. 165 b 41 sq.) de singulis orationibus composuerat, fere omnes exscripsit (cf. Sonny l. d. p. 95 sq. in apparatu), et quam studiose, quin etiam proprio iudicio paene diffisus bibliothecam in enarrandis scriptis adhibuerit, vel inde apparet, quod antecedentibus quattuor orationibus argumenta non praemisit, quia Photius eas uno titulo in universum absolverat: τῶν τοίνυν λόγων αὐτοῦ δ′ περὶ βασιλείας μέν εἰσιν εἰρημένοι.

III.

De interpolatore Etymologici Genuini.

Redeamus, unde progressi sumus, ad EGen et EM. Vidimus supra (p. 63 sq.), Procli et Helladii excerpta Photiana in EM translata esse, in EGen autem, id quod maxime mirati sumus, non inveniuntur. Etenim in EGen in additamentis Κ elementi post glossam Κρόνος sequitur titulus Φωτίου πατριάρχου succedentibus glossis κεραμεικός, κεραμεικός, κεράσβολος (cf. Reitzenstein Gesch. p. 54), quin etiam in EGud, quod ex EGen prodiit, eodem loco legitur οὕτως ἐγὼ Φώτιος ὁ πατριάρχης (ibid. p. 56 sq.); Photius igitur ipse adnotavit; quattuor quoque aliis glossis patriarchae nomen additum est παρέμενος (ib. p. 58), ὀβολός, κορεσθῆναι, ἠγητορία (ib. p. 59) et Reitzenstein ex hisce glossis et aliis ad quae mox veniemus argumentis rectissime, quantum quidem iudicare licet, effecit, Genuinum

---

1) Ad Dionem Chrys. analecta scr. Ath. Sonny Kioviae 1896 p. 87 sq.; cf. praeterea Fleckeis. annal. 133 (1886) p. 95.

Photio fautore ab eius amanuense quodam esse conscriptum [1]), et si tempora spectamus, omnia aptissime quadrant; nam dubitari non potest, quin EGen aut vere anni 865 aut anni 882 ortum sit, quibus annis Photius patriarcha fuit (cf. ibid. p. 68). Attamen in hisce temporum terminis gravis inest difficultas. Bibliotheca enim circa annum 858 scripta est, EGen nonnullis annis post aut 865 aut 882, quibus temporibus Photius summa auctoritate et potestate fruebatur; cur bibliothecae quibus abundabat etymologias, ut supra vidimus, Genuino non inseruit? Nam haec additamenta ex bibliotheca, quae in EM eruimus, in EGen lacunis evanuisse nemo putabit. Si Photius EGen scribendum curavit, nulla ratione intellegi potest, cur excerpta bibliothecae in hoc glossario desiderentur. Nil igitur restat nisi hoc unum: Photius auctor Etymologici Genuini non est [2]).

Iam ne quid neglegamus reliqua quoque Reitzensteinii argumenta paucis examinemus; quodsi p. 63 contendit, glossam Genuini Μαγνῆτις ex Helladio in EGen venisse, ipsa glossa contrarium docet; nam Helladius dicit, Ἡράκλειαν nomen rectum esse, Μαγνῆτιν autem falsum; Λυδία nomen omnino non memoratur, cum in EGen haec tria nomina omnia recta esse legamus, et Ἡράκλειαν et Μαγνῆτιν et Λυδίαν; ceterum quomodo de Helladio iudicandum sit, supra exposuimus (p. 58). Eadem atque in EGen in Photii quaest. Amph. 131 (Migne vol. CI p. 725) exponuntur, et procul omni dubio Photius doctrinam suam ex EGen hausit. Quaestiones Amphilochianae a Photio intra annos 867 et 877 scriptae sunt; ante hoc temporis spatium EGen ei iam praesto fuisse necesse est: sequitur, Etymologicum Genuinum vere anni 865 (non a. 882) perfectum esse. Eo magis mirum est, quod, quamquam septem fere annis post bibliothecam scriptum est, tamen bibliotheca plane neglegitur.

---

1) Idem iam antea suspicatus est Miller Mélanges de litt. grecque p. 2.

2) Hoc iam L. Cohn in lexicogr. Graec. (I. Mülleri encycl. II 1^3) p. 597 opinatus est, et Reitzenstein colloquio nos se ipsum pristinam opinionem missum facere docuit. cf. eundem in Pauly-Wiss. encycl. s. v. Etymologika (XI p. 813).

Deinde, p. 61 Reitzenstein demonstrat, EGen artissime cohaerere cum lexico Photiano ac plane hoc lexico niti; quae res nos non morabitur, quia Reitzenstein ipse suam opinionem reiecit, cum exponit (Anf. p. XLVII), τὸ ῥητορικόν, quod in EGen tam saepe laudatur, non esse Photii lexicon, sed antiquius quoddam Photiano persimile; (quod ii minime neglegant, qui adhuc nostram de fontibus lexici Photiani sententiam nondum probaverint).

Restat, ut de quarto Reitzensteinii argumento pauca verba faciamus. Octoginta sex fere glossis Gudiani signum $\overset{\Phi}{\omega}$ anteponitur (cf. l. d. p. 138), quae glossae maximam partem ex EGen pervenerunt. Hoc signo Reitzenstein Photium significari dixit et hac re conclusit, siglo $\overset{\Phi}{\omega}$ Genuinum laudari, librarios Gudiani igitur patriarcham auctorem Genuini putavisse; et cum complures glossae, quae hoc siglo signantur, ex Etymologico Parvo quod dicitur sumptae sint, hoc quoque etymologicon Photio adscribendum esse contendit. Sed siglo non Photium, sed epimerismos in canones iambicos Ioh. Damasceni significari ($\overset{\Phi}{\omega}$ non = Φώτιος, sed = εἰς τὰ Φῶτα) demonstravit L. de Stefani [1]).

Etymologicum Genuinum igitur circa annum 865 ab anonymo quodam sed non a Photio compositum est, quia auctor excerpta bibliothecae non recepit, Photius autem hoc lexico in quaestione Amph. utitur. Quomodo factum sit, ut quinque glossis patriarchae nomen sit adscriptum, non nostrum est demonstrare; hoc certe constat, Photium non esse auctorem Genuini. Sed quis glossas bibliothecae in EM detulit? Sine dubio homo fuit, qui bibliothecam optime novit. Non longius puto nobis est vagandum et errandum, sed, quod indagaturi sumus, iam iacet ante pedes. Fuit ille patriarchae discipulus, quem in scriptis suis bibliothecam saepius adhibere supra demonstravimus, fuit Arethas. Et hanc opinionem, auctorem EMagni Aretham esse, quae legentibus nimis temeraria videbitur, grato fautoque fato gravibus argumentis confirmare possumus.

---

1) Byz. Zeitschrift XVI (1907) p. 52 sq.; cf. etiam Hilgard in Berl. phil. Wochenschrift XXIX (1909) p. 708.

Constat Aretham multa antiquorum scriptorum opera legisse et scholiis ornasse. Quid, si horum librorum scholia, quae in Genuino desiderantur, in Magno legimus? Iam Sonny doctissime animadvertit (l. d. p. 88 adn. 2), nonnulla scholia Lucianea ab interpolatore quodam in Magnum esse insertas; et postquam ipsi omnia Luciani scholia, quae respicienda erant, collegimus et cum Magno et Genuino comparavimus, accidit, ut Caroli Helm[1]) dissertationem acciperemus, quem eadem ac nos de Luciani scholiis et de EM iudicare valde gaudemus. Sed cum Helm editione Genuini Milleri[2]) utatur, qui codicem Florentinum tantum Genuini inspexit et huius codicis nihil fere nisi exordia glossarum typis expressit, nos autem eximia Reitzensteinii benignitate et Florentini et Romani apographa manibus volvere potuerimus, cumque in tanta mole Helmium nonnulla fugerint, de nonnullis non recte iudicaverit, liceat nobis ea hic proferre, quae de scholiis invenimus. Sed priusquam ad ipsam rem accedamus, de Arethae memoria pauca monenda sunt. Aretham Luciano enarrando magnam operam navasse constat; sex scholiis nomen archiepiscopi adscribitur, et scholia codicis Harleiani 5694 (E) ab ipsius manu sunt adiecta[3]). In codice E quidem LIX dialogi perierunt, sed cum notum sit ex Rabei commentatione (p. 735 et antea), excepto codice Γ in omnibus codicibus scholia Arethae inveniri, vix temerarium esse videbitur confirmare, omnes glossas EMagni, quae ex scholiis Lucianeis prodierunt, ex codice E integro eo esse delatas. Iam quae scholia in EM irrepserint (cf. Helm p. 27 sq.) videamus.

EM στιγματίας ex schol. catapl. 24 p. 51, 15 ΓCVφOΩΔ. EGen om.

EM: πνύξ· παρὰ Ἀθηναίοις ἡ ἐκκλησία, παρὰ τὸ πεπυκνῶσθαι τῷ πλήθει τῶν ἐκκλινόν-

schol. Iov. trag. 11 p. 61, 17 ΓCVOΩΔ: πνὺξ λέγεται ἡ ἐκκλησία τῶν Ἀθηναίων παρὰ τὸ

1) De Luciani scholiorum fontibus scr. C. Helm diss. Marp. 1908.

2) Mélang. de litt. grecque par M. E. Miller Paris. 1868 p. 11—318.

3) Rabe Die Lukianstudien des Areth., acta soc. litt. Gotting. 1903 p. 655; cf. eiusdem Die Überlieferung der Lukianscholien, ibid. 1902 p. 721 et 729 sq.

των ἐκεῖσε ἀνθρώπων. κλίνεται πυκνός· ἢ ὅτι πυκνά ἐστιν περὶ αὐτὴν οἰκήματα. ἡ γενικὴ πνυκός· διὰ δὲ εὐφωνίαν πυκνός. EGen om.

πεπυκνῶσθαι τοὺς συνερχομένους ἐν αὐτῇ.

EM Καφηρεύς ex schol. Iov trag. 15 p. 62, 2 VΔ; EGen om.

EM: βατταρίζειν· εἴρηται τὸ μόλις λαλεῖν· ἀπὸ τοῦ Βάττου τοῦ Θηραίου τοῦ εἰς τὴν Κυρήνην τὴν ἀπὸ τῆς Θήρας ἀποικίαν ἀναγαγόντος, ἰσχνοφώνου ὄντος. ὡς γὰρ βαρβαρίζειν, οὕτως βατταρίζειν κατὰ μίμησιν φωνῆς, ὡς τὸ ποππύζειν, ὃ καὶ πιθανώτερον. καὶ γὰρ ὁ Βάττος πρὸς τὸ ἐπέχεσθαι τὴν φωνὴν ὠνόμασται, τραυλίζων καὶ τὸν τοιοῦτον ἦχον προφερόμενος. ἡ δὲ βαττολογία σημαίνει τὴν πολυλογίαν· ἀπὸ Βάττου τινὸς Ἕλληνος, μακροὺς καὶ πολυμήκεις στίχους ποιήσαντος εἰς τὰ εἴδωλα, ταυτολογίαν ἔχοντας. [ὁ Βάττος οὗτος τῆς κατὰ Κυρήνην ἀποικίας ἡγήσατο, μογιλάλος τις ὤν. ἀπὸ τούτου καὶ τοὺς μὴ εὐθυστόμους μηδὲ τρανῇ κεχρημένους τῇ γλώττῃ, ἀλλ᾽ ἐπισεσυρμένως φθεγγομένους καὶ παρασήμως βατταρίζειν φασί. βατταρίζειν οὖν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ βερβερίζειν.] Additamentum 9 ὁ Βάττος — 13 φασί ex schol. Iov. trag. 27 p. 68, 4 VΔ; 13 βατταρίζειν — βερβερίζειν ibidem p. 68, 3 CVOΩΔ; in EGen autem omittitur (Helm igitur p. 33 non recte de scholio disputavit).

EM ἀκροβολισάμενοι ex schol. Iov. trag. 33 p. 71, 7 ΓVOΩΔ; EGen om.

EM χηνίσκος ex schol. Iov. trag. 47 p. 82, 22 ΓVΩΔ; EGen om.

EM σαπέρδας ex schol. Gall. 22 p. 93, 19 VΦΩΔ; EGen om.

EM: μύρμηξ· παρὰ τὸ μερμερίζω τὸ φροντίζω, μερμερίξω . . . ἢ παρὰ τὸ μείρω . . . καὶ τοὺς Μυρμιδόνας φασὶν ἀπὸ τῶν μυρμήκων γεγονέναι, ἐπινεύσαντος τοῦ Διὸς διὰ τὸ ὀλιγωθῆναι τοὺς ἀνθρώπους. EGen om.

schol. Icarom. 19 p. 105, 26 ΓVφΩΔ: ὁ Αἰακὸς τοῦ Διὸς ἦν υἱὸς καὶ ἐβασίλευσεν. λέγεται οὖν, ὅτι θεωρῶν τὴν αὐτοῦ χώραν ὀλίγανδρον οὖσαν ηὔξατο τῷ Διί· ὁ δὲ τοὺς μύρμηκας ἀνθρώπους ἐποίησε καὶ διὰ τοῦτο Μυρμιδόνες κέκληνται.

EM κοπτός (552, 12) ex schol. Philops. 33 p. 164, 18 VCφ; EGen om.

EM ἀκέστρα ex schol. dial. mort. XIV 1 p. 258, 8 BCφMNΩ; EGen om.

EM ἐφεστρίς ex schol. dial. mort. XX 4 p. 261, 11 BCφΩ

EM: ἔπιπλα· τὰ ἐξ ἐπιπολῆς σκεύη· οἷον ἐπιπόλαιος κτῆσις, καὶ ὅση δυνατὴ πλωΐζεσθαι, ἀλλ' οὐκ ἔγγειος· ἢ τὰ σκεύη τὰ ἐν χερσὶ καὶ χρειώδη· οἷον τὰ ἐπιπόλαια καὶ ἐπιπολάζοντα ἐν τῇ οἰκίᾳ, διὰ τὸ ἑκάστοτε ἐν χερσὶν εἶναι ἢ ἔπιπλα τὰ ἱμάτια· ἀπὸ τοῦ πέπλον ἔπιπλον. καὶ τὰ ἐλαφρότατα τῶν κτημάτων οὕτω φασὶ παρὰ τὸ ἐπιπολάζειν. Glossa in EGen non est; additamentum (5) venit ex schol. dial. mort. XX 1 p. 261, 2 BCφMNΩ.

EM: κινάβρας· ἔστι κυρίως ἡ τῶν τράγων δυσωδία· λέγεται καὶ ἁπλῶς ἡ δυσωδία ἢ καὶ ἡ πήρα. EGen om.	schol. dial. mort. XX 9 p. 261, 21 ΓBRNΩ: κινάβρα ἐστὶ κυρίως ἡ τῶν τράγων δυσωδία. ἐνταῦθα οὖν μεταφορικῶς λέγει δυσωδίαν τὸ πάντας σιαίνειν. ἴσως δὲ καὶ κινάβραν λέγει τὴν πήραν.

Helm quidem (p. 37) negat, glossam ex scholio prodiisse; sed verba plane consentiunt exceptis illis, quae, cum Luciani tantum locum respicerent, etymologo opus non erant; nam quod EM κινάβρας praebet, scholion autem κινάβρα, nullius est momenti.

EM: κυμβεῖον· εἶδος ποτηρίου παραπλήσιον τῷ σχήματι πλοίῳ, ὃ καλεῖται κύμβη. EGen nihil; ex schol. dial. mort. XXII 2 p. 263, 4 R, ubi scribitur κυμβίον ... παραπλησίως, et καὶ pro ὃ.

EM θύρσος ex schol. dial. deor. XXII 1 p. 274, 2 BVΩ; EGen om.

Haec scholia omnia in codicibus leguntur, qui Arethae scholiis referti sunt, ad codicem E igitur sunt referenda; quod nonnulla scholia non solum ab hisce codicibus, sed etiam a codice Γ, qui ex Aretha non pendet, traduntur, opinioni nostrae non obstat; nam Arethas scholiis codicis Γ nititur (cf. Rabe l. d. p. 735: Unter Mitbenutzung der Γ-Klasse entstanden die Arethas-Scholien; E C B, vgl. R).

Sed caveamus, ne omnia, quae in EM cum scholiis congruunt, scholiis vindicemus; immo scholiasta quidam etymologico aliquo usus est, et recte iam Helm (p. 29 et 33) obser-

vavit, scholia ex etymologico mutuata in uno codice Δ inveniri; sed quod idem p. 34 sq. suspicatus est, a scholiasta EM in conficiendis explicationibus adhibitum esse, probare non possumus, quia scholiastam verba et ordinem glossarum Genuini servare, omittere autem Magni additamenta demonstrari potest.

EGen: βάδην ἀπιόντος· ἠρέμα παραγινομένου, ἢ θᾶττον, ἢ ταχέως. Μένανδρος (fr. 837 K)· ʽτὸ δὴ λεγόμενον τοῦτο θᾶττον ἢ βάδην.ʼ

add. EM: παρὰ τὸ βαίνω βάδην ὡς τείνω τάδην.

schol. catapl. 2 p. 42, 19 ἠρέμα παραγενομένου. σημαίνει δὲ καὶ τὸ θᾶττον καὶ τὸ ταχέως.

EGen (cod. A): κισσύβιον· τὸ ἀγροικικὸν ποτήριον, ἴσως ἀπὸ τοῦ κισσοῦ, ἐξ οὗ κατεσκεύαζον τὰ ποτήρια· κοινοτέρως δὲ καὶ ἐπὶ πάντων τῶν ξυλίνων ποτηρίων ἡ λέξις τίθεται· παρὰ τὸ κεχύσθαι εἰς αὐτὸ τὸν οἶνον· οἷον χύσω, χυσσίβιον καὶ κισσύβιον. Ἡσίοδος ʽὀλίγῳ δʼ ἥδεται κισσυβίῳʼ (non Hesiodi versus, sed Callimachi fr. 109 Schn.).

schol. de die nef. 27 p. 210, 2 κισσύβιον· τὸ ἀγροικικὸν ποτήριον ἴσως ἐκ τοῦ κισσοῦ, ἐξ οὗ κατεσκεύαζον τὰ ποτήρια τὰ νῦν ἰδιωτικῶς χαλίντζια καλούμενα, κοινοτέρως δὲ καὶ ἐπὶ πάντων τῶν ξ υ ο μ έ ν ω ν ποτηρίων ἡ λέξις τίθεται παρὰ τὸ κεχύσθαι εἰς αὐτὸ τὸν οἶνον, οἷον χύσω χυσίβιον καὶ κισσύβιον. Ἡσίοδος ʽὀλίγῳ δὲ ἥδεται κισσυβίῳʼ.

Post οἷον (7) EM addit χύω, quod in scholio non legitur. scholiastam Genuinum, non Gudianum inspexisse ex sequenti glossa apparebit.

EGen: ἀνεμώνη· τὸ ἄνθος· διὰ τὸ τὸ φύλλον εὐδιάσειστον εἶναι παντὶ ἀνέμῳ.

schol. Luc. Apol. 11 p. 237, 5 ἀνεμώνη· τὸ ἄνθος διὰ τὸ τὸ φύλλον εὐδιάσειστον εἶναι παντὶ ἀνέμῳ.

EM et EGud (de Stefani p. 140): τὸ τὰ φύλλα εὐδιάσειστα praebent et post ἀνέμῳ addunt: καὶ οἷον ἀνεμιαῖά τινα εἶναι.

EGen: ῥῖπες· σημαίνει τὰ κατεσκευασμένα πλέγματα ἐκ τῆς οἰσύας· ἢ ψίαθοι· ἴσως ἀπὸ τοῦ ῥίπτεσθαι ἐν παντί.

schol. Hermot. 28 p. 242, 7 ῥίψ τὸ κατεσκευασμένον πλέγμα ἐκ τῆς οἰσύας ἢ ψίαθος, ἴσως ἀπὸ τοῦ ῥίπτεσθαι ἐν παντί.

EM: ῥίπτεσθαι; post παντί addit καὶ ῥιπέα, πλέγμα τί ἐστιν ἐκ λυγῶν.

EGen (cod. A II): ἐρεσχελεῖν· σημαίνει δὲ τὸ ἀπατᾶν· πολὺ παρὰ Πλάτωνι τῷ φιλοσόφῳ καὶ παρ' Ἴωσιν. γέγονε δὲ ἀπὸ τοῦ ἐρᾶν καὶ τῆς λέσχης. ἐρεσχελία (cod. A I et B)· ἡ φλυαρία, ἀπὸ τὸ ἔριν ἐν τοῖς χείλεσιν ἔχειν.

schol. musc. laud. 10 p. 11, 12 ἐρεσχελοῦσα] γίνεται ἀπὸ τοῦ ἐρᾶν καὶ τοῦ λέσχης. ἐρεσχελία δὲ ἡ φλυαρία, παρὰ τὸ ἔριν ἐν τοῖς χείλεσιν ἔχειν.

In EM glossa ἐρεσχελεῖν glossam ἐρεσχελία sequitur, scholiasta autem ordinem Genuini servavit.

EGen: σειληνός· σειληνοὶ λέγονται τῶν σατύρων οἱ γέροντες παρὰ τὸ σείεσθαι παρὰ τὸν ληνόν· τὸ δὲ σει διφθόγγῳ. ἢ παρὰ τὸ σεσηρέναι καὶ χαίνειν γίνεται σέρηνος καὶ μεταθέσει τοῦ ρ̄ καὶ πλεονασμῷ τοῦ ῑ, σειληνός.

schol. Bacch. 2 p. 9, 13 σειλινοὶ λέγονται τῶν σατύρων οἱ γέροντες παρὰ τὸ σείεσθαι λίαν περὶ τὸν ληνόν· ἰῶτα γὰρ ὀφείλει εἶναι τὸ λι, σειλινὸς ὁ γέρων.

In EM et EGud οἱ γέροντες τῶν σατύρων (2) traditur, scholiastae igitur Genuini glossa praesto erat; differentia scribendi rationis de nostra quaestione nihil efficitur. Veriloquium denique vocis σίλλος schol. Prometh. 8 p. 96, 22 ex Genuino prodiit, quia scholiasta additamentum, quod EM ex Photii bibliotheca (cf. supra p. 64) adglutinavit, neglexit. Quibus expositis dubitari non iam potest, quin scholiasta codicis Δ neque EM neque EGud, sed EGen inspexerit.

Sed iam satis de codice Δ et de EGenuino disputavisse nobis videmur; itaque redeamus ad scholia Arethae, quae auctor EMagni in glossarium suum detulit. Atque primum quidem in EM nonnulla scholia invenimus, quae Arethas ad Dionem Chrysostomum adnotavit.

EM: ἄσχετος· οὐ πεποίηται παρὰ τὸ σχέθω· ἐλέγετο γὰρ ἂν σχέτος· ἀλλὰ παρὰ τὸ σχῆμι· ἀφ' οὗ ἔσχηκα ὁ παρακείμενος, καὶ ἐσχέθην ὁ ἀόριστος, ὁ μέλλων σχήσω· ἐξ οὗ καὶ ἡ σχέσις·

καὶ ὡς παρὰ τὸ τίθημι γίνεται θετὸς [καὶ ἄθετος· ὁ ἄνους καὶ ἀσύνετος καὶ ἀβέβαιος, καὶ μηδέποτε ἐν ταὐτῷ μένειν προῃρημένος· καὶ εὔθετος· καὶ] ἵημι ἑτὸς καὶ ἄφετος· καὶ δίδωμι δοτὸς [καὶ Ἡρόδοτος· καὶ δέδεμαι δετός·] οὕτω σχῆμι σχετὸς καὶ ἄσχετος· [ἢ παρὰ τὸ ἔχω, τὸ κρατῶ, ἀφαιρέσει τοῦ ε̅ καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ̅, σχῶ σχετὸς ὁ κρατητός· καὶ ἄσχετος, ὁ ἀκράτητος.]

schol. Dion. Chrys. VIII 26,5 p. 106 Sonny ἄθετος ἄνθρωπος ὁ ἀσύνετος καὶ ἀβέβαιος καὶ μηδέποτε ἐν ταὐτῷ μένειν προῃρημένος.

Uncis inclusa EGen omittit. — 1 post ἄσχετος add. ὁ δὲ σχετὸς καὶ ἄσχετος. — 3 post σχέτος add. καὶ ἄσχετος A. — 4 post οὗ add. καὶ A. — 5 post ἀόριστος add. καὶ. — 6 post καὶ add. ἤ. — 15 οὕτω] οὕτως. — 16 post ἄσχετος add. οὕτως Φιλόξενος εἰς τὸ ῥηματικὸν αὐτοῦ.

EM: ἀναξυρίδας· φαμινάλια, βρακία· ἢ τὰ βαθέα καὶ ἄβατα ὑποδήματα· οἷον ἀνασυρίδας, παρὰ τὸ ἀνασύρεσθαι, τροπῇ τοῦ σ̅ εἰς ξ̅. βρακία δέ, ἀπὸ τοῦ ῥακία, πλεονασμῷ τοῦ β̅, Αἰολικῶς· ἀναξυρίδες μέντοι, ἅπερ ἐν τῇ συνηθείᾳ τουβία φασίν. EGen om.

schol. Dion. Chr. XXXVI 7 p. 118 Sonny ἀναξυρίδας· τὰ Αἰολικῶς ἐπικρατήσαντα βράκια λέγεσθαι ἀπὸ τοῦ ῥάκια, πλεοναζόντων Αἰολέων τῷ β̅ στοιχείῳ τοῖς ἀπὸ τοῦ ρ̅ ἀρχομένοις τῶν ὀνομάτων. νῦν μέντοι ἀναξυρίδας τὰ ἐν τῇ συνηθείᾳ φησὶ τουβία.

De tertia glossa ἐξωμίς dilucide iudicari non potest. EM duas glossas praebet, quarum prior EGen debetur, posterior partim cum scholio congruit:

EM: ἐξωμίς· χιτὼν ὁμοῦ καὶ ἱμάτιον· τὴν ἑκατέρου γὰρ χρείαν παρείχετο· χιτῶνος μέν, ὅτι ἐζώννυτο, ἱματίου δέ, ὅτι ἀνεβάλλετο. τάχα δὲ ὅτι ἀχειρίδωτον ὂν καὶ πρὸς τοῖς ὤμοις ἀνοίγματα ἔχον, ἀφ' ὧν αἱ χεῖρες ἐξεχαλῶντο, ὁπότε καὶ ἐζών-

schol. Dion. Chr. IV 66 p. 100 Sonny ἐξωμὶς χιτὼν ὁμοῦ καὶ ἱμάτιον· καὶ γὰρ τὴν ἑκατέρου χρείαν παρεῖχε, χιτῶνος μὲν διὰ τὸ ζώννυσθαι, ἱματίου δὲ, ὅτι τὸ ἕτερον μέρος ἀνεβάλλετο. ἄλλοι δὲ ἐξωμίδα χωρίς φασι χειρίδων ἱμάτιον, ἀφ' οὗ καὶ

νυτο, κατὰ τοῦτο ἐξωμὶς ἐκαλεῖτο. ἀνεβάλλετο δὲ θατέρας χειρὸς ὑποστελλομένης καὶ κάτωθεν πρὸς τοὺς πόδας ὤας τῷ ὤμῳ ἐπανατιθείσης αὐτῷ, μηδὲν ζώνης δεόμενον. οἱ ὦμοι ἐξωφανεῖς ὄντες τοῦτο διδόασιν αὐτῷ τὸ ὄνομα.

Exordium glossae etymologum ex scholio attulisse affirmare non audemus, quia Diogenianum eadem tradidisse compertum habemus ex schol. Dion. Chrys. LXXII 1 p. 126 Sonny (cf. schol. Luc. vit. auct. 7 p. 124, 20).

Venimus ad Aristidem, cuius orationes Aretham studiose pertractasse constat; nam cod. Laur. LX s. X in usum archiepiscopi exaratum esse Maass[1]) demonstravit. In hoc codice et in Vatic. 1297 s. XII/XIII et 1298 s. XI/XII scholion legitur nomine Arethae signatum, quod Dindorf in editionis vol. II p. 710 publici fecit iuris. Multo autem plura scholia Arethae adiudicanda esse, haud pauca indicant argumenta. Nam primum quidem Dindorf in praefatione Clem. Al. vol. I p. XV s. fin. haec exponit: „Arethae autem nomen non solum scholiis tribus Clementinis, sed etiam pluribus in Aristidis codicibus Vaticanis praescriptum est teste A. Maio, cuius verba repetivi ad Aristid. vol. 2 p. 709 una cum scholio, quod Maius speciminis caussa ediderat (ad vol. 2 p. 408 ed. Iebb) de Minerva etc.“; in Luciano sexies tantum Arethae nomen scholiis adiectum videmus, in Clemente ter, attamen maxima pars scholiorum ab archiepiscopo scripta est; itaque vix temerarii sumus, si etiam Aristidis magnam partem scholiorum ei attribuimus. Nonnulla Aretham redolent, sicut schol. de quatt. Dind. III p. 730, 26 (cf. Maass l. d. p. 758), nonnulla cum aliis Arethae scholiis consentiunt, velut schol. de quatt. Dind. III p. 666, 3 cum schol. Luc. Tim. 23 p. 113, 18 et schol. Clem. Al. Paed. p. 449, 13 Staehl. (cf. praeterea quae Helm l. d. p. 67 adnotat). Porro, ex scholiis Arethae, quae Euclidis elementa enarrant, archiepiscopum nonnumquam stemmata divisionum appingere didicimus (cf. Euclid. el. ed. Heiberg et Menge vol. V p. 361; 708; 719 (cf. adn. Heibergi); 722, 8

1) Observ. palaeogr. in Mél. Graux p. 758. cf. Keil praef. p. VII.

(cf. adn.); similia videmus in Aristidis scholiis Dind. vol. III p. 105—107; 321; 367. Denique accedit, quod ut Lucianus et Dio Chrysostomus etiam Aristides in bibliotheca Photii percensetur. Itaque, si revera quaedam scholia promere possumus, quae interpolator Genuini suo lexico inseruit, procul dubio Arethae non sunt abiudicandae. Res quidem admodum incerta est, quia Dindorf non scholia codicum Italicorum edidit, sed nihil nisi collectionem scholiorum, quam Reiske ex cod. Meermannianis AB, Monacensibus CD, Oxoniensibus Iebbii contulerat, denuo typis expressit (cf. praef. p. VII). Sed ut in Luciano ita in Aristide scholia archiepiscopi in compluribus codicibus dispersa esse ex eo cognoscere possumus, quod, quae nobis discerpta et dissipata in singulis codicibus praebentur, olim in uno codice fuisse Photius est testis; schol. Panath. Dind. vol. III p. 339 enim, cuius pars in codice C, altera in codicibus B et D traditur, Photius in suo codice coniunctum legit (cf. bibl. p. 409 a 7).

Scholia Aristidis fere omnia de arte rhetorica et de rebus historicis disserunt, grammaticorum autem doctrinam perraro ostendunt. Quam ob rem ne mireris, quod unum tantum sed eo gravius indagavimus ex tam ingenti mole scholion, de quo dubitari non licet:

EM: ἀσελγεῖς· Σελγοὶ ἔθνος σωφρονέστατον· ἀσελγεῖς οὖν ἐντεῦθεν, οἱ μὴ σώφρονες.	schol. de quatt. Dind. III p. 527, 10 ἀσελγεῖς ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ τοὺς ἑτοίμως ἔχοντας πρὸς ἅπασαν ἡδονήν· Σέλγοι γὰρ ἔθνος εἰσὶ σωφρονέστατον, ἀπὸ τῆς Σέλγης καλουμένης χώρας· ἔστι δὲ πόλις Παμφυλίας. ἀσελγεῖς οὖν ἐντεῦθεν οἱ μὴ σώφρονες. ἔστι δὲ ἡ λέξις καὶ ἐν τῷ κατὰ Μειδίου (98). ἐπὶ δὲ τοῦ αὐτοῦ νῦν τὴν ἀσέλγειαν καὶ τὴν ὕβριν ἔλαβεν. BD.

Hanc glossam, quam in EGen non invenimus, in EM sequuntur duae glossae ἀσελγής et ἀσελγαίνειν, quarum priorem, quo clarius illustretur, quantopere EM ex scholio pendeat, hic

adicere nobis liceat: ἀσελγής· παρὰ τὸ θέλγω, τὸ ἀπατῶ καὶ σκοτίζω, θελγής. καὶ μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ ᾱ ἀθελγής, καὶ ἀσελγής, ὁ εὐαπάτητος καὶ σκοτεινὸς κατὰ τὸν νοῦν. ἢ ὅτι Σέλγη πόλις ἐστὶ τῆς Πισιδίας, ὅπου κακῶς ἔζων οἱ ἄνθρωποι καὶ ἀλλήλοις ἐκοινώνουν· μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ ᾱ. ὅθεν καὶ ἀσέλγεια, πορνεία, ἀκαθαρσία, ἑτοιμότης πρὸς πᾶσαν ἡδονήν. Plane eadem quidem ratione atque in scholio etymologus adiectivum ad nomen oppidi Pisidiae refert, sed explicatione omnino contraria, cum scholiasta Selgos castos fuisse narret, etymologus sordidissimos; omnes reliqui (quos contulit L. de Stefani in EGud p. 210 s. v.) explicandi modum, quo EM utitur, observant, scholiastae autem etymologiam in uno scholio et in prima EMagni glossa habemus, quam neque EGen neque aliorum quisquam affert. Alias autem glossas scholiasta quidam ex Genuino in scholia detulit: schol. de quatt. Dind. III p. 646, 4 ὑπήνη αἱ ὑποκάτω τοῦ γενείου τρίχες· ἀπὸ τοῦ ὑπεῖναι ἤγουν ὑποκεῖσθαι τῷ γενείῳ· οἱ δὲ παρὰ τὸ ἵημι, οὗ ὁ μέλλων ἥσω, ἥνη καὶ ὑπήνη, παρὰ τὴν ἔσιν τῶν τριχῶν. ἐν δὲ τῷ ῥηματικῷ εὗρον, ὅτι σημαίνει μύστακα, γένειον, πώγωνα, καὶ τὴν ἄνω τοῦ χείλους τρίχωσιν A (cf. Reitzenstein Gesch. p. 254 s. fin.).

EGen	schol. Rhod.
EGen: καραδοκεῖν· τὸ τῇ κεφαλῇ προσβλέπειν ἐκδεχόμενον. μήποτε τὸ κέαρ ἔγκειται· τὸ μὲν γὰρ καρηβαρεῖν ἤτοι καταβαρεῖσθαι τὴν κεφαλήν, ἢ παρὰ τὸ βάλλειν αὐτὴν ἀπὸ μέθης· Τιμαχίδας δέ φησιν, ὅτι σύνθετόν ἐστι τὸ κάτω κάρα φέρειν τὸ καραδοκεῖν.	schol. Rhod. Dind. III p. 356, 18: καραδοκοῦσα] καραδοκεῖ⟨ν⟩, τὸ τῇ κεφαλῇ προσβλέπειν ἐκδεχόμενον, μήποτε τὸ κέαρ ἔγκειται· ἢ ἐλπίζει A.

Transeamus ad Philostrati vitam Apollonii, de qua sicut de Luciano et Aristide Photius in bibliotheca egit; et patriarchae exemplum discipulus est secutus. Nam primus Sonny[1]) suspicatus est, Aretham partis scholiorum vit. Ap. esse auctorem; postea Mueller[2]) altius in rem inquisivit et eadem asssecutus est; postremus denique Sonny denuo Philostrati et Dionis Chrys.

1) Fleck. annal. 133 p. 95 adn. 2.

2) De Lesbonacte grammatico scr. R. Mueller diss. Gryphisv. 1890 p. 198 sq.

scholia comparavit (anal. ad Dion. Chr. p. 89 sq.). Atque iterum adnotationem invenimus, quam interpolator Genuini Magno inseruit.

EM: κηρύκειον· ἔστι προσηγορικὸν καὶ σημαίνει πᾶσαν ῥάβδον κήρυκος· ἔστι καὶ κτητικὸν σημαῖνον τὸ τοῦ κήρυκος. ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ (fr. 716 N) ‘γράμμα κηρύκειον’. ἔστι καὶ ὄνομα λόφου τῆς Ἐφέσου, ἐν ᾧ ἀνῆλθεν ὁ Ἑρμῆς κατὰ βούλησιν τῶν θεῶν καὶ ἐκήρυξε τὴν γέννησιν τῆς Ἀρτέμιδος. διὰ διφθόγγου. ἔστι καὶ κηρύκειον σημαῖνον τὴν κήρυξιν. ἔστι καὶ πληθυντικῶς τὰ κηρύκεια, καὶ σημαίνει τὸν μισθὸν τὸν διδόμενον ἐπὶ τῇ κηρύξει· ὅπερ λέγεται ἐν τῇ συνηθείᾳ μήνυτρα. τὸ κηρύκιον ῥάβδος ἦν μετρίου μήκους, ἄνω πρὸς τῇ ἀρχῇ ὄφεις ἐσχηματισμένους ἀντεμβαλλομένους ἀλλήλοις εἰς τύπον τοῦ Φ στοιχείου. ταύτην οἱ κήρυκες φέροντες ὥδευον τοῦ ἀσφαλοῦς χάριν. EGen similia sed uberiora praebet, scholion omittit.

schol. Philostr. v. Ap. V 95, 20 (p. 189 Kays.). κηρύκιον· κηρύκιον ῥάβδος ἦν μετρίου μήκους ἄνω πρὸς τῇ ἀρχῇ ἐσχηματισμένοι (ἐσχηματισμένον fo) ἀντεμβαλλομένους ἀλλήλοις εἰς τύπον τοῦ Φ στοιχείου· ταῦτα οἱ κήρυκες φέροντες ὥδευον τοῦ ἀσφαλοῦς χάριν. cf. schol. Dion. Chr. VII § 9 p. 103 Sonny et adnotationen.

Vides, quam arte etymologus cum scholio cohaereat, qui, quamquam antea κηρύκειον διὰ διφθόγγου scribendum esse docuit, tamen κηρύκιον scripserit, quia ita in scholio legit.

Haec de glossis EMagni, quas ex scholiis sumptas esse demonstrare possumus; Aretham quidem aliorum quoque opera in bibliotheca sua habuisse et scholiis instruxisse haud ignotum est, sed neque ex Euclide neque ex Platone neque aliunde prompsimus, quod in EMagno inveniatur.

Quibus expositis nunc contemplemur, quid assecuti simus. Excerpta, quae Photius in bibliotheca ex Helladio et Proclo

contulerat, incertus quidam interpolator in EM detulit, et eadem excerpta ab Aretha, Photii discipulo ad enarrandos Lucianum et Clementem Alexandrinum adhibita sunt. Cui bibliothecae in mentem venire potuit, ut hac nisus EGen interpolaret, quis tam certo sciebat, exstare in bibliotheca glossas, quibus etymologicum augeret, nisi Arethas? Porro, non casu factum est, ut scholia Lucianea satis magno, puto, cum studio ex tanta mole ab etymologo eruta, et eadem scholia ab eodem isto Aretha magnam partem scripta sint. Nonne permirum est, quod etymologici ille auctor in solas duas Dionis adnotationes incidit, quod iterum Arethas hisce scholiis Dionem exornavit? In ingenti Aristidis rhetoricorum et historicorum scholiorum mole ille etymologus hoc unum scholion, quod ei usui erat, detexit; et eundem Aristidem idem Arethas enarravit. Ne ista una quidem in Philostrato fugit etymologum adnotatiuncula, sed divino quodam ingenio glossam capessivit, atque etiam in Philostrato Arethas nobis est nominandus. Via igitur et ratione etymologus processit, certo est usus consilio, Aretha auctore haec scholia in EMagnum pervenerunt.

Itaque nullo modo potest dubitari, quin iussu Arethae EGen glossis ex Photii bibliotheca et ex scholiis archiepiscopi sit amplificatum, immo quin Arethas auctor fuerit EMagni.

Quaerendum est, quo tempore hoc factum sit. Benigna fortuna firmum temporis terminum obsignavit. Subscriptione enim codicis apologetarum Parisini 451 docemur, codicem a Baane Arethae librario archiepiscopo anno 914 esse exaratum (cf. Harnack et Maass l. d.). Scholia codicis, qui praeter alios libros Protrepticum et Paedagogum Clementis Alexandrini continet, partim antiqua Baanes ex codice, quem descripsit, adiecit, partim Arethas propria manu nova congessit. Quibus in scholiis multas invenimus explicationes verborum, velut schol. Paed. p. 330, 6 St. τὸ ῥόδον παρὰ τὸ πλεῖστον τῆς ὀδμῆς ἀφιέναι ῥεῦμα ὠνόμασται, schol. Paed. p. 338, 14 St. βδάλλειν τὸ ἀμέλγειν παρὰ τὸ βίᾳ ἐκθλιβόμενον ἀλδίσκειν τὸ γάλα, quarum ne unam quidem reperies in EMagno. Qua re — nam alia ratione res intellegi non potest — efficitur, EM ante annum 914 ab Aretha esse compositum, et archiepiscopum eos libros, quorum scholia EM in glossas recepit, ante hunc annum trac-

tavisse. Nec multo quidem ante annum 914 Aretham glossarium conscripsisse verisimile est; nam Maass (l. d. p. 761) ex schol. Luc. Char. 17 p. 122, 14 R assecutus est, scholia Lucianea circa annum 911 composita esse, quem terminum Rabe (act. soc. litt. Gott. 1902 p. 723) diligentius et subtilius anno 913 constituit. Temerarii sane est pronuntiare, EM intra annos 913 et 914 esse ortum, immo neglegendum non est, Aretham scholia sua non uno tempore, sed longiore spatio, ut res ferebat in legendis et relegendis libris, paulatim coacervasse (cf. Maass l. d. p. 763), et consentaneum est, archiepiscopum etymologias, quibus significationes singularum Luciani vocum aperibantur totiusque loci sensus illustrabatur, statim primo obtutu ex antiquiore codice vel aliunde adnotavisse, ea autem, quibus auctores vituperat et laudat et suorum temporum res gestas affert, diversis temporibus, prout libebat, adiecisse[1]). Itaque nihil obstat, quin scholia Lucianea non ita brevi ante annum 914 in EM venisse arbitremur, quod eo magis confirmatur, quod schol. Luc. cal. non cred. 17 p. 26, 29 R ad multo prius tempus, ad annum 893 refertur (cf. Rabe l. d. p. 726). Reliquos auctores Aretham eodem fere tempore quo Lucianum vel antea legisse haud difficili opera demonstrari potest. Dio Chrysostomus in Luciani scholiis laudatur schol. Saturn. 29 p. 233, 14 et Lucianus in Dione schol. II § 77, 6 p. 98 Sonny, et reperiuntur adnotationes utrique communes ut schol. Luc. Bacch. 1 p. 9, 5 et schol. Dion. XXXIII § 9, 8 p. 117, schol. Luc. Phal. I 7 p. 5, 4 quod Arethas procul dubio ex schol. Dion. LXXII 12 p. 127 amplificavit; nam si res aliter se haberet, si scholion Dionis ex Luciano sumpsisset Arethas, Periandri nomen primo loco posuisset, quo in Luciano legebatur; Periandrum autem, quo nomine Luciani locum illustraret, ex ordine septem sapientium exemit, reliquos plane eadem ratione atque in Dione adiecit, quamquam illorum nominibus ad enarrandum Lucianum minime opus erat. Aristidem[2]) brevi post Platonem i. e. post annum 896 legit, quia scholiasta,

1) At schol. Dion. Chrys. VII § 121 p. 105 Sonny post annum 917 scriptum est (cf. ibid. p. 87); quamquam aliud scholion Dionis Aretham in Lucianum detulisse postea videbimus.

2) Keil praef. p. VIII scholia intra a. 918 et 927 orta esse putat.

qui Platonem saepissime affert, philosophi dialogorum peritissimum se praestat; nonnulla Aristidis scholia cum Luciani consentire supra p. 77 memoravimus, et Luciani ex Aristidis scholiis prodiisse verisimile est. Philostratum Arethas post Platonem tractavit (cf. schol. v. Ap. II 24, 18 p. 180 Kays.); etiam Luciani duobus locis fit mentio p. 186 ad 75, 7 et 75, 11. Arethas igitur praecipue intra annos 896 et 914 rhetoribus Aristidi, Dioni Chrysostomo, Philostrato, Luciano operam navavisse videtur, atque in posteriore huius aevi spatio EM ortum esse vix negari potest.

At haec de EMagni tempore opinio inimicissime pugnare videtur contra ea, quae adhuc viri docti de hoc glossario statuerunt. Nam constat, Magnum Gudiano uti et Reitzenstein (Gesch. p. 242 sq. et 262) demonstravit, quod nullo modo in dubium vocare possumus, EM circa annum 1125 esse perfectum. At supra vidimus, etymologum summa cum diligentia, miro paene ingenio absconditissimas glossas ex libris effodisse, quorum scholia velut Aristidis Philostrati Dionis fere nullas etymologias praebebant. Quas non invenire potuit, nisi qui scholia optime noverat quaeque in eis essent glossae certissimo sciebat. Porro vidimus, hos auctores omnes ab Aretha scholiis esse auctos. Itaque omnino dubitari non postest, quin Arethas glossas etymologico inseruerit. Quae sententiae, quae vel satis contrariae esse videntur, coadunari possunt.

Nam qui antiquorum lexicorum et imprimis etymologicorum non est imperitus, quantopere huius generis libri a librariis immutentur, concidantur vel amplificentur, minime ignorat. Quae initium duodecimi redolent saeculi, huic aevo debentur, quaeque cum Aretha coniungere argumentis non levibus cogimur, archiepiscopo attribuantur. Arethas exemplum magni magistri imitatus[1]) initio saeculi decimi ante annum 914 Etymologicum Genuinum ex compluribus libris interpolavit — quin plures fuerint quam quos nos supra deteximus, quis est, qui dubitet, cum sit opus summae industriae et diligentis doctrinae (cf. Reitzenstein Gesch. p. 253) — et cum alii librarii alia ex

1) Serruys Lexiques attribués à Théophylacte de Bulgarie in Revue de philol. vol. XXII (1908) p. 143—147 suspicatur, etiam lexica Segueriana codicis Coisl. 345 Aretham habere auctorem.

aliis libris velut ex Gudiano inserebant, paulatim opus hanc formam adeptum est, qua in nostra tempora pervenit. Etymologici igitur Magni, quod iure ad initium saeculi duodecimi refertur, fundamentum iecit Arethas archiepiscopus Caesareensis.

Accedunt alia, quae nostram de EMagni auctore et tempore opinionem etiam magis confirmant. Arethas enim iam adulescens exemplar Genuini in bibliotheca sua habuit et in conficiendis scholiis adhibuit. Nam Spiro [1]) demonstravit, scholia Pausaniae, quae in Hermae 29, 1894 p. 143 sq. publici iuris fecit, Aretham habere auctorem, et haec scholia, ut Reitzenstein et Wilamowitz (ibid. p. 231 sq. et 240 sq.) exposuerunt, ex EGenuino sunt exscripta. Sane permirum est, si ille, qui tam saepe scholia ex alio auctore in alium transtulit, qui tantopere, quod totiens in scholiis comperimus, veriloquiis delectabatur, qui omnes quos legit libros adnotationibus instruxit uberrimis, non eadem usus esset consuetudine in EGenuino atque etymologias, quae in explicandis auctoribus ei occurrebant, suo glossario non inseruisset; is, qui tanto cum studio grammaticorum doctrinam sectabatur, ut ne in theologicis quidem scriptis suis hisce quaestionibus abstineret. Nam in commentario, quo Apocalypsin illustravit [2]), saepius glossae veriloquia grammaticae dissertatiunculae lectorem morantur, quarum specimina pauca pace legentium hic proponamus. p. 249, 20: οὗτοί εἰσιν οἱ ἐρχόμενοι ἐκ τῆς θλίψεως τῆς μεγάλης] πῶς γὰρ οὐ μεγάλη ἡ αὐτὸν ἔχουσα τὸν ὑπεραιρόμενον παντὸς Θεοῦ καὶ σεβάσματος κολαστὴν καὶ δημόκοινόν τε καὶ δήμιον καὶ εἴ τι τῶν ἁπάντων τούτων ἐνεργημάτων πρᾶγμα καὶ ὄνομα; Quis non recordatur Helladii locum 533 b 21 (supra p. 50) sive aliorum similia lexicorum? Vel conferas alium locum p. 312, 14: ἄβυσσος δὲ ἐν γῇ· ἐπὶ γῆς γὰρ ἡ τιμωρία καὶ ἐν ἀβύσσῳ φρέατι. ἄβυσσον γὰρ πολυβαθὲς καλοῦσιν, τοῦ ᾱ στοιχείου ἢ κατὰ στέρησιν τοῦ βεβύσθαι τὸ ἀειχανὲς ὑποβαλλομένου, ἢ κατὰ ἐπίτασιν τὸ πολυβαθὲς παριστάνοντος (cf. Phot. bibl. 323 a 40, supra p. 27). Longior etiam quaestio legitur p. 329, 12: ὥσπερ

---

1) Festschrift für Vahlen 1900 p. 137 sq.

2) ed. I. A. Cramer in Catenarum Graecorum patrum in nov. test. vol. VIII Oxon. 1844 p. 176—496.

λέων μυκᾶται] οὐ προσφυῶς ἐπὶ λέοντος ἡ διὰ τοῦ μυκᾶσθαι φωνή· ἐπὶ βοῶν γὰρ μᾶλλον, λέουσι δὲ τὸ βρύκειν ἢ βρύχειν ἀφώρισται. . . . ἀσταθούσης τῆς φυσικῆς δυνάμεως καὶ μὴ μένειν ἐν ἑαυτῇ οἵαστε οὔσης, κλόνῳ πιέζεται τῶν μελῶν, ἐξ οὗ καὶ τοῖς ὀδοῦσι τούτου προσγινομένου τὸ βρύκειν παρίσταται. βρύκειν δὲ ὠνομάσθη ἀπὸ τοῦ βρώσει ἐοικέναι, ὡς ἐπὶ τοῦ ἐσθίειν ἀλλήλοις τῶν ὀδόντων συγκρουομένων. Nonnulla similiter in EM s. v. βρυγμός, βρυγμός, βρύκω exponuntur. Talia passim ab Aretha in commentario dispersa videmus: cf. p. 182, 11; 190, 13 (230, 28); 196, 7 (211, 3); 202, 5; 210, 6; 218, 12; 224, 27; 231, 28; 238, 28; 240, 4; 340, 15; 343, 24; 362, 25; 389, 14; 391, 4; 444, 6; 450, 4; 451, 9; 455, 12; 473, 33; 476, 27; 485, 7. Quae omnia, quamquam aptissima erant, quae lexico insererentur, tamen in EMagno frustra quaeres; itaque vix errabimus, si hunc Arethae commentarium, quem Krumbacher p. 130 circa annum 895 scriptum esse suspicatur, aevo post EM i. e. post annum 914 attribuimus; nam aliter vix intellegitur, cur EM commentarium ignoraverit[1]). Quod si probamus, artissime quadrat in ordinem studiorum Arethae, quem supra p. 82 proposuimus. Adulescens et iuvenis mathematica historica philosophica (Euclidem Pausaniam Platonem) pertractavit, postea imprimis rhetoribus et grammaticis operam navavit (Aristidi Dioni Philostrato Luciano EMagno), archiepiscopus autem, magnae ecclesiae pastor et pater, toto corde in theologiam descendit; et theologicis studiis totus deditus et immersus, administranda tanta ecclesia occupatus, otium adipisci non potuit, quo adulescentiae et iuventutis studia propagaret; qua ratione factum est, ut neque Clementis Alexandrini scholia neque commentarii in Apocalypsin glossas in Etymologico Magno insertas legamus.

---

1) Aliud temporis indicium fortasse se praebet p. 415, 18: τοῖς γὰρ περισχοῦσιν ἡμᾶς ἐκ βαρβαρικῶν ἐφόδων κακοῖς ἀνοηταίνοντες, οὐ μόνον ἀπὸ τῶν πονηρῶν ἡμῶν ἐπιτηδευμάτων οὐκ ἐκκλίνομεν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀγαθότητα τοῦ Θεοῦ αἰτιώμεθα, ὡς ἡμῖν ταμιευσάσης τὰς τοιαύτας κακώσεις. Utrum Arethas his ad certa tempora spectet an in universum tantum verba faciat, nos quidem discernere non audemus, sed rerum Byzantinarum peritiores videant, quid de loco sit iudicandum.

INDEX

locorum, glossarum, rerum grammaticarum.

Etymologici Genuini:

Etymologici Gudiani:

Etymologici Magni:

Scholiorum Aristidis rhetoris:

Scholiorum Clementis Alex.:

Scholiorum Dionis Chrys.:

Vita.

Natus sum Petrus Becker Berolini Kalendis Iuliis anni 1884 patre Carolo Leonhardo pictore, matre Francisca e gente Berke, quam mihi praematura morte abreptam esse valde doleo. Fidei addictus sum catholicae.

Litterarum elementis imbutus per tres annos et bimenstre Berolini gymnasium frequentavi, quod Coloniense vocatur, Bonnae per sex annos et trimenstre Regii gymnasii fui discipulus. Testimonio maturitatis prid. Kal. Mart. accepto vere anni 1904 universitatis Rhenanae factus sum civis, ut philologicis philosophicis historicis studiis operam darem. Exercitationibus proseminarii philologici per quattuor semenstria interfui, historici per unum, philosophici div. B per duo, philosophici div. A per tria. Seminarii philologici per tria semenstria sodalis fui. Examen rigorosum a. d. XIV Kal. Iun. anni 1909 absolvi.

Docuerunt me viri doctissimi Bickel, Brinkmann, Buecheler †, Clemen P., Deubner, Dyroff, Elter, Erdmann, Funaioli, Loeschcke, Marx, von Mess, Nissen, Rein, Solmsen. Quibus viris me omnia debere minime ignoro.

Eltero vero, cuius ex seminarii exercitationibus hoc opusculum prodiit, et qui studiorum meorum per tot annos fautor fuit benevolentissimus, gratiam habebo semper maximam.